

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLIII. ad annum DLXXVII.

Parisiis, 1644

Confessio Rectae Fidei Ivstiniani Imperatoris Adversvs Tria Capitvla.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15324

CONFESSIO RECTÆ FIDEI
IVSTINIANI IMPERATORIS
ADVERSVS TRIA CAPITVLA.

In nomine Dei & Patris, & unigeniti ipsius Filii Iesu Christi Domini nostri, & sancti Spiritus. Imperator Caesar Christi amans, Iustinianus Alamanicus, Gothicus, Francicus, Germanicus, Anticus, Alanicus, Vuandalicus, Africanus, pius, felix, inclytus, victor, triumphator, semper venerabilis, Augustus, uniuerso cœtui catholicæ & apostolicæ ecclesiæ.

Εν ὀνόματι θεοῦ καὶ πατρὸς, καὶ τοῦ μονογενοῦς ἀγίου υἱοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ κυρίου ἡμῶν, καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος. αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Φιλόχαιστος Ἰουστινιανὸς Ἀλαμανικὸς, Γοτθικὸς, Φραγκικὸς, Γερμανικὸς, Ἀνλικὸς, Ἀλανικὸς, Οὐνδαλικὸς, Ἀφρικανὸς, ἁγιώτατος, ἄριστος, ἐπισημοτάτος, νικητὴς, ἑταίριος, ἀεισέβαστος, Ἀύγουστος, ἀπαντῶν τῶν πληθύνων τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας.

SCIENTES quod nihil aliud sic potest misericordē Deum placare, quam vt omnes Christiani vnum idemque sapiant in recta & immaculata fide, nec sint dissensiones in sancta Dei ecclesia : necessarium putauimus, omnem occasionem interimentes eis qui scandalizantur, vel qui scandalizant, rectæ fidei confessionem, quæ in sancta Dei ecclesia prædicatur, præsentī edicto facere manifestam : vt & illi qui rectam fidem confitentur, firmiter eam custodiant : & illi qui aduersus eam contendunt, discentes veritatem, festinent semetiplos vnire sanctæ Dei ecclesiæ.

Confitemur igitur credere in Patrem, & Filium, & Spiritum sanctum, Trinitatem consubstantialē, vnam deitatem, si-

ΕΙΔΟΤΕΣ ὡς οὐδὲν οὕτω θεοσεβεῖς ὡς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ φρονεῖν πάντας τῶν Χριστιανῶν περὶ τῆς ὁρθῆς καὶ ἀμώμητον πίστεως, καὶ μὴ εἶναι ἁρμονία ἐν τῇ ἁγίᾳ τῆς θεοῦ ἐκκλησίᾳ· ἀναγκαῖον ἡγησάμεθα πάντων πρὸς φασὶν ἀναίρουσιν τῶν σκανδαλισμῶν, ἢ σκανδαλισμοῦ τῆς ὁρθῆς πίστεως ὁμολογίαν, τὴν ἐν τῇ ἁγίᾳ τῆς θεοῦ ἐκκλησίᾳ κηρυττομένην, φανεράν διὰ τῶν ἐπισημοτάτων ἡδὲ δικῶν ποιήσασθαι, πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς ὁρθῆς πίστεως ὁμολογησῶντας ἐπιβεβαιῶν πάντων φυλάξιν, καὶ τῶν πρὸς πάντων φιλονεικούντων, μανθάνοντων τὴν ἀλήθειαν, ἀπουδάσθαι ἐρωδιῶν τῇ ἁγίᾳ τῆς θεοῦ ἐκκλησίᾳ.

Ὁμολογοῦμεν τὸν πᾶσι πιστεύειν εἰς πατέρα, καὶ υἱόν, καὶ ἅγιον πνεῦμα, τετάρτου ὁμοουσιον, μετὰ θεότητα, ἥτοι φύσιν καὶ

ANNO
CHRISTI
553.

ουσία κὺ δυνάμιν κὺ ἕξοσίαν ἐν τρι-
 σὶν ὑποστάσειν, ἥτοι παροσώποις δι-
 ξάζοντες, εἰς ἃ βεβαηθίμεθα εἰς ἃ
 πεπιστεύκαμεν, ἐν οἷς σωτηρία μεθε-
 τὰς μὲν ιδιότητας χωρίζοντες, ἐν ἑνῆς
 δὲ τῆς θεότητος. μονάδα γὰρ ἐν τριάδι,
 κὺ τριάδα ἐν μονάδι παροσικωομένη,
 παράδοξον ἔχουσαν πλὴν διαίρεσιν κὺ
 πλὴν ἕνωσιν· μονάδα μὲν κὺ τῆς
 οὐσίας ἡ ἡρωῦ θεότητος λόγον· τριά-
 दा δὲ κὺ τὰς ιδιότητας, ἡ ἡρωῦ ὑπο-
 στάσεως ἥτοι παροσώπων. διαίρεται γὰρ
 ἀδιαίρετος, ἢ οὕτως εἰπωμένη, κὺ σω-
 ἀπλήτῃ διηρημένη. ἐν γὰρ ἐν τρισὶν
 ἢ θεότης, κὺ τὰ τρία ἐν, ἐν οἷς ἡ θε-
 οτήτης· ἢ πῶς ἀκριβέστερον εἰπεῖν, ἢ ἡ θε-
 οτήτης, θεὸν ἕκαστον, ἀνὴρ ἑωρήται μόνον
 τῆς νοῦ χωρίζοντες τὰ ἀχώριστα· θεὸν
 τὰ τρία μετ' ἀλλήλων νοοῦμεθα τῶ
 ταυτῶ τῆς * κινήσεως καὶ τῆς φύ-
 σεως· Ἰησοῦ χριστοῦ καὶ τῆς ἑνῆς θεοῦ
 ὁμοιογενῆ, καὶ τὰς τρεῖς ὑποστάσεις
 κηρύττειν, ἡ ἡρωῦ τρία παροσώπων,
 καὶ ἕκαστον μετὰ τῆς ιδιότητος. καὶ
 οὐτε πλὴν ἕνωσιν * σὺγχυσιν ἔργαζο-
 μεθα κατὰ Σαβέλλιον, ἐν παροσώ-
 πον τριώνυμον λέγοντα πλὴν τριά-
 दा, τῶν αὐτῶν πατέρα, καὶ υἱόν,
 καὶ ἅγιον πνεῦμα, οὐτε διαουώ-
 τες * ἄλλοτελομένη τῆς τῆς θεοῦ πα-
 τῆρος οὐσίας τῶν υἱόν καὶ τὸ πνεῦμα
 τὸ ἅγιον, κατὰ πλὴν Ἀρείου μα-
 νίδου, εἰς τρεῖς διαφοροῦς οὐσίας
 κατὰ τὸν μόνον πλὴν θεότητα. εἰς τοῖ-
 νων θεὸς ὁ πατήρ, ὁ ὅς οὐ τὰ πάν-
 τα· κὺ εἰς υἱὸς μονογενῆς, δι' οὗ τὰ
 πάντα· καὶ ἐν πνεῦμα ἅγιον, ἐν ᾧ
 τὰ πάντα.

ue naturam & substantiam &
 virtutem & potestatem in tri-
 bus subsistentiis siue personis
 adorantes, in quibus baptizati
 sumus, in quas credimus, in
 quibus confessionem dedimus,
 proprietates quidem separan-
 tes, deitatem autem vnientes.
 Vnitatem enim in Trinitate,
 & Trinitatem in vnitate ado-
 ramus, mirabilem habentem
 & diuisionem & vnitionem:
 vnitatem quidem, secundum
 rationem substantiæ seu deita-
 tis: Trinitatem autem, secun-
 dum proprietates, vel subsi-
 stentias, siue personas. Diuidi-
 tur enim sine diuisione (vt sic
 dicamus) & coniungitur diuise.
 Vnum enim est deitas in tribus,
 & tria vnum, in quibus deitas est:
 aut (vt subtilius dicamus) ipsa
 tria est deitas, * quæ tria Deus
 Pater, Deus Filius, Deus Spiritus
 sanctus, cum vnaquæque
 persona solum intelligitur, men-
 te separante inseparabilia, &
 tria * vnus Deus, cum simul in-
 telliguntur propter eandem vir-
 tutem, eandemque naturam:
 quoniã oportet & vnum Deum
 confiteri, & tres subsistentias
 prædicare, seu tres personas, &
 vnquamque cum sua pro-
 prietate. Et vnitatem confiten-
 tes, confusionem non facimus
 secundum Sabellium, dicentem,
 Trinitatem vnã esse personam
 * trinomium eundem Patrem,
 & Filium, & Spiritum sanctum:
 nec diuidentes proprietates, alie-
 namus a Dei Patris substantia
 Filium & Spiritum sanctum, se-
 cundum Arii furorem, in tres di-
 uersas naturas incidentes deita-

* Deum v-
namquod-
que, cum

* vnum
Deum,

* trinomi-
nem

tem. Vnus igitur Deus Pater, ex quo omnia: & vnus vnigenitus
 Filius, per quem omnia: & vnus Spiritus sanctus, in quo omnia.

* τὸ δυνά-
μους.

* τὸ ὁμοιο-
γενῆς.

* τὸ τρι-
ονομίας.

Confitemur autem ipsum v-
nigenitum Filium Dei, Deum
Verbum, ante saecula & sine tem-
pore ex Patre natum, non fa-
ctum, in vltimis diebus propter
nos & propter nostram salutem
descendisse de caelis, & incar-
natum esse ex Spiritu sancto,
& sancta gloriosa Dei genitrice
semper virgine Maria, & natum
ex ipsa, qui est Dominus Iesus
Christus, vnus de sancta Trini-
tate, consubstantialis Deo Patri
secundum deitatem, & consub-
stantialis nobis idem ipse secun-
dum humanitatem, passibilis
carne, impassibilis idem ipse dei-
tate. Non enim alius quidam est
praeter Deum Verbum, qui pas-
sionem & mortem suscepit: sed
ipse impassibilis & sempiternus
Deus Verbum generatione car-
nis humanae sustinere dignatus,
impleuit omnia. Ideo non alium
Deum Verbum esse qui miracu-
la operatus est, & alium Chri-
stum qui passus est, cognoscim-
us: sed vnum eundemque
Dominum nostrum Iesum Chri-
stum, Dei Verbum incarnatum,
& hominem factum, & eiusdem
ipsius miracula & passiones, quas
carne voluntarie sustinuit, con-
fitemur. Non enim homo ali-
quis pro nobis semetipsum de-
dit, sed ipse Deus Verbum suum
corpus pro nobis dedit, ne in
hominem fides & spes nostra
sit, sed in ipsum Deum Verbum
nostram fidem habeamus. Et
Deum igitur eum confitentes,
non abnegamus ipsum esse & ho-
minem: & hominem dicentes
eum, non abnegamus ipsum esse
& Deum. Si enim Deus tan-
tummodo esset, quomodo pati-
turbatur? quomodo crucifige-

Ομολογοῦμεν δὲ αὐτὸν μὴ
νοητὴν ἢ ὄν τῆ θεοῦ, θεὸν λόγον, ἁ-
πλοῦς ἀιώνων καὶ ἀρροῦτος ἐν τῆ πα-
τρὶς ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόν-
τα ἐν τῇ οὐρανῶν, καὶ σαρκωθέν-
τα ἐν πνεύματος ἁγίου, καὶ τῆς ἁ-
γίας ἐκδόξου θεοτόκου καὶ ἀειπαρ-
θένου Μαρίας, καὶ ἡμετέραν ὄ-
ντως αὐτῆς, ὅς ἐστι κύριον Ἰησοῦν Χρι-
στὸν, εἰς τῆς ἁγίας τριάδος, ὁμοούσιον
τῷ θεῷ καὶ πατρὶ καὶ τῷ θεότητι, καὶ
ὁμοούσιον ἡμῖν ὁ αὐτὸς καὶ τῷ ἀν-
θρώπο τῆ, παθητὸς σαρκί, ἀπαθὴς ὁ
αὐτὸς θεότητι. οὔτε γὰρ ἕτερός τις ἐστὶ
παρὰ τὸν θεὸν λόγον ὁ τὸ πάθος καὶ
θάνατον ἀναδεχόμενος· ἀλλ' αὐ-
τὸς ὁ ἀπαθὴς ὁ αἰδιός τῆ θεοῦ λόγος
ἡγήσας σαρκὸς ἀνθρώπινος ἀνα-
ρχόμενος, τὰ πάντα πεπλήρωκε. διὸ ἐκ
ἄλλου θεὸν λόγον θεῶν ματουρ-
γήσαντα, καὶ ἄλλου Χριστὸν πα-
θόντα ὁπίσθια· ἀλλ' ἓνα καὶ τὸν αὐ-
τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν
θεὸν λόγον σαρκωθέντα καὶ ἐνανθρώ-
πησαντα, ὅτι τῆ αὐτῆ τὰ θεῶν ματα
καὶ τὰ πάθος, ἀπὸ ἐκείνης ὑπέμεινε
σαρκί, ὁμολογοῦμεν. οὔτε γὰρ ἄν-
θρώπος τις ὑπὲρ ἡμῶν ἑαυτὸν δέδω-
κεν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ θεὸς λόγος τὸ ἴδιον
σῶμα δέδωκεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα μὴ εἰς
ἄνθρωπον ἢ πῖσις καὶ ἡ ἐλπίς ἡμῶν ᾖ,
ἀλλ' εἰς αὐτὸν θεὸν λόγον τῷ ἡ-
μετέραν πῖσις ἔχωμεν. καὶ θεὸν τί-
νον αὐτὸν ὁμολογοῦντες οὐκ ἀνε-
γνώσκοντες τὸ εἶναι αὐτὸν καὶ ἄνθρωπον
καὶ ἄνθρωπον λέγοντες αὐτὸν, οὐκ ἄν-
θρώπον τὸ εἶναι αὐτὸν καὶ θεόν. εἰ γὰρ
θεὸς μόνον ᾖ, πῶς ἔπαρξαι πῶς ἐσαυ-
ροῦτο,

ANNO CHRISTI 551.

ANNO
CHRISTI
553.

ροδο, και ἀπέθνησκεν; ἀλλότεια γὰρ
 ταῦτα θεῷ. εἰ γὰρ ἀνθρώπος μόνον, πῶς
 διὰ τῶν παίδων ἐνίκησεν; πῶς ἔσωζεν; πῶς
 ἐζωοποίησεν; ταῦτα γὰρ ὑπὲρ ἀνθρώπων
 ἔστιν. νῦν δὲ ὁ αὐτὸς πάσχει, καὶ σώζεται, ὅτι
 διὰ τῶν παίδων νικᾷ, ὁ αὐτὸς θεός, ὁ αὐ-
 τὸς ἀνθρώπος τὸ σαμαφότηρον, ἕτως
 ἐν ἐκείτῳ, ὡς μόνον. ὁ δὲν ἔχει ἐκείτῳ
 φύσεως, τοῦτέστιν ἐκ θεότητος καὶ ἀνθρω-
 πότητος ἓνα Χριστὸν σαμῶτον λέγον-
 τες, σύγχριστον τῆ ἐνώσεως ἐκ ἐπεισοῦ
 μόνον. καὶ ἐκείτῳ γὰρ φύσει, τοῦτέστιν ἐν
 θεότητι καὶ ἀνθρωπότητι τὸ ἓνα κύριον
 ἰμῶν Ἰησοῦ Χριστὸν τὸ τῆς θεοῦ λόγον
 σαρκωθέντα καὶ ἐνανθρωπήσαντα γι-
 νώσκοντες, διαίρεσιν μὲν ἓνα ἄμερόν,
 ἢ πομῶν ἐκ ὁμοφροσύνης τῆς μιᾶς αὐτῆς
 ὑπόστασις τὸ γὰρ διαφορῶν τῶν φύσεων,
 ὅτι ὡς καὶ συνετέθη, σημαίνοντες, ἐκ ἀνη-
 ρημῶν διὰ τὴν ἐνώσιν, ὅτι τὸ ἓνα τῶν
 φύσεως ὅστις ἐν αὐτῷ. σαμῶσεως γὰρ ὁ-
 μολογούμενης, καὶ τὰ μέρη ἐν τῷ ὅλῳ
 ὑπάρχει, ὅτι ὅλον ἐν τοῖς μέρεσι γινώ-
 σκεται. ἕτερον γὰρ ἡ θεία φύσις εἰς τὸ ἀνθρω-
 πίνῳ μετεβλήθη, ἕτερον δὲ ἡ ἀνθρωπίνῃ
 φύσις εἰς τὴν θείαν ἐστράφη νοουμένης γὰρ
 μάλλον, καὶ ὑπαρχούσης ἐκείτῳ ἐν
 τῷ τῆς ἰδίας φύσεως ὅραται καὶ λόγῳ
 περὶ ἀρχαῖς φαιδρῶν τῶν ἐνώσιν καθ'
 ὑπόστασιν. ἡ δὲ καὶ ὑπόστασιν ἐνώσεως
 δηλοῖ, ὅτι ὁ θεὸς λόγος, τοῦτέστιν ἡ μία
 ὑπόστασις ἐκ τῶν τελῶν τῆς θεότητος
 ὑπόστασιν, οὐ χωρὺς ἀπὸ ἀνθρώ-
 πῳ ἰσώθη, ἀλλ' ἐν τῇ γαστρὶ τῆς ἀ-
 γίας παρθένου ἐδημιούργησεν ἑαυτὸν
 ὅτι αὐτῆς ἐν τῇ ἰδίᾳ ὑπόστασιν σαρκῶ-
 κα ἐψυχωμῶν ψυχῆ λογικῆ καὶ
 νοεῖα, ὅτι φύσις ἀνθρωπίνῃ.

* τὸ αὐτὸ μὲν
 ἓνα

batur & moriebatur? Aliena enim ista sunt Deo. Sin autem homo solum, quomodo per passionem vincebat? quomodo saluos faciebat? quomodo viuificabat? Hæc enim supra hominis naturā erant. Nunc autem idem ipse patitur, & saluos facit, & per passionem vincit, idem ipse Deus, idem ipse homo * vtrumque tamquam vnum, vtrumque tamquam solum. Vnde ex vtraque natura, id est, ex deitate & humanitate vnum Christum compositum dicentes, confusionem vnitioni non introducimus. Et in vtraque autem natura, id est, in diuinitate & humanitate, vnum Dominū nostrum Iesum Christum Dei Verbum incarnatum, & hominem factum cognoscentes, diuisionem quidem per partes, vel incisionem non inferimus vni eius subsistentiæ: differentiam autem naturarum, ex quibus compositus est, significamus, non interemptam propter * vnitatem, quoniam vtraque natura in ipso est. Cum enim compositionem dicamus, necesse est confiteri & partes in toto esse, & totum in partibus cognosci. Nec enim diuina natura in humanam transmutata est, nec humana natura in diuinam conuersa est. Magis autem intelligitur, quod vtraque in proprietate & ratione suæ naturæ manente, facta est * vnitas secundum subsistentiam. Vnitas autem secundum subsistentiam significat, quod Deus Verbum, id est, vna subsistentia ex tribus deitatis subsistentiis, non ante plasmato homini vnitus est,

* simul vtrumque, ita vnum vtrumque, vt vnicus.

* vnitionem.

* vnitas

sed in vtero sanctæ Virginis creauit sibi ex ipsa in sua subsistentia carne animatā anima rationali & intellectuali, quod est natura humana.

* vnitionē
Philipp. 2.

Hanc autem secundum subsistentiam * vnitatem Dei Verbi ad carnem docens nos & diuinus Apostolus, dicit: *Qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est, equalem se esse Deo: sed semetipsum exinanivit, formam serui accipiens.* Per hoc enim quod dixit: *Qui cum in forma Dei esset,* Verbi subsistentiam in natura Dei esse ostendit: per hoc autem quod dixit: *Formam serui accepit,* naturæ hominis, & non subsistentiæ siue personæ, vnitū esse Deum Verbum significauit. Nec enim dixit, quod cum qui in forma serui erat, accepit: ne ante plasmato homini vnitum esse Deum Verbum ostenderet, sicut Theodorus & Nestorius impii blasphemauerunt, affectualem dicentes vnitatem. Nos autem sequentes diuinas scripturas & sanctos patres, confitemur quod Deus Verbum caro factus est, quod est secundum subsistentiā sibi vnire naturam humanam: ideo & vnus est Dominus noster Iesus Christus, habens in semetipso perfectionem diuinæ naturæ, & perfectionem naturæ humanæ. Et est vnigenitus quidem Verbum, vtpote ex Deo Patre natus, & primogenitus autem in multis fratribus: idem ipse cum factus est homo (Filius enim Dei, filius hominis factus est) & manens quod erat, non trāsmutauit quod factus est. Vnde & duas natiuitates eiusdem ipsius vnigeniti Dei Verbi confitemur: ante sæcula quidem ex Patre incorporaliter nati, in vltimis autem diebus eiusdem ipsius incarnati & * nati de sancta gloriosa Dei genitrice & semper virgine Maria. Qui enim de patre splenduit supra

πῶ τῶν ἡμῶν καὶ ὑπόστασιν τῆς θεοῦ λόγου πρὸς τὴν σαρκὰ ἐνωσιν διδάσκων ἡμᾶς καὶ ὁ θεὸς διπλοῦς, λέγει· ὅς ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπέσχετο οὐκ ἀρπαγμὸν ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε, μορφῶν δούλου λαβὼν. διὰ τοῦτο εἶπεν· ὅς ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπέσχετο, τὴν τῆς λόγου ὑπόστασιν ὑπέσχετοσαν ἐδέξεν ἐν οὐσίᾳ θεοῦ. διὰ δὲ τῆς εἰπεῖν· μορφῶν δούλου ἔλαβεν, οὐσία ἀνθρώπου, ἐοικὸς οὐκ ἕσπετο, ἥτοι παρὼν ἐνωσῆται τῷ θεῷ λόγον ἐσήμανεν. οὕτως γὰρ εἶπε, ἐν μορφῇ δούλου ὑπέσχετο ἔλαβεν, ἵνα μὴ παρὼν ἀνθρώπου ἐνωσῆται θεῷ λόγον, καθὼς Θεόδωρος καὶ Νεστόριος ἀσεβῆτες ἐβλασφήμησαν, χερσὶν τῶν ἐνωσιν λέγοντες. ἡμεῖς ὅτι θεὸς ἡμεῖς καὶ πᾶσι ἁγίοις πατέρας ἐπομνησθῆναι, ὅτι ὁ θεὸς λόγος σαρκὶ ἐγένετο, ὅτι καὶ ὑπόστασιν ἑαυτῶν ἐνώσθη φύσιν ἀνθρώπου. διὸ καὶ εἰς ὑπέσχετο ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐν ἑαυτῷ ἔχων τὸ τέλειον τῆς θεϊκῆς φύσεως, καὶ τὸ τέλειον τῆς ἀνθρώπινης φύσεως καὶ ἐστὶ μονογενὴς μὲν καὶ λόγος ὡς ἐκ θεοῦ πατρὸς γεννητὸς, καὶ παρὼν τοῦτος δὲ ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς ὁ αὐτοῦ, ὅτι γεννητὸς ἀνθρώπου. ὁ γὰρ υἱὸς τῆς θεοῦ υἱὸς ἀνθρώπου γεννητὸς, καὶ μέννας ὅτι μὴ, οὐ μετέβαλεν ὅτι γεννητὸς ὅθεν καὶ δύο γεννήσας ἑαυτὸν μονογενῆς θεὸς λόγου ὁμολογητὸς μὲν πρὸ αἰώνων ἐκ τῆς πατρὸς ἀσωμάτως, ὅτι ἐπὶ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἑαυτὸν ἐκ τῆς ἀγίας ἐκδόξου θεοτόκου ἐκείνης Μαριίας σαρκωθέντος καὶ ἐνανθρωπήσαντος. ὁ γὰρ ἐκ πατρὸς ἐκλάμψας

* humanati
Grec.

ANNO
CHRISTI
555.

ὑπὲρ ἐνοιαν, ἐκ μητρὸς ἀνέτειλεν ὑ-
 πὲρ λόγον. καὶ ὡν θεὸς ἀληθῆς ἀνθρώ-
 πος γέγονεν ἀληθῶς. διὰ τὸ τοῦ κυρίου
 καὶ κατὰ ἀλήθειαν θεοτόκον πλὴν ἀγίαν ἐν-
 δοξον Ἐπειδὴ δὲ Μαρίαν ὁμο-
 λογησόμεθα· οὐχ ὡς τῆς θεοῦ λόγου πλὴν
 ζῆλον ἔχει αὐτῆς λαβόντος, ἀλλ' ὅτι
 ἐπὶ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ὁ πατὴρ τῶν ἀ-
 γίων μονογενῆς θεὸς λόγος σαρκω-
 θῆς ἔξ αὐτῆς ἀτρέπτως ἐκινώθη· ἵνα
 καὶ ἀσφαλῶς ὡν ἐν τοῖς ἐαυτοῦ ὁμοειδῶς
 γέγονεν ἐν τοῖς πατρὶ ἡμῶν καὶ ἀπαθῆς
 ὡν θεὸς οὐκ ἀπηξίωσε παθητὸς εἶναι
 ἀνθρώπος, καὶ ὁ ἀθάνατος νόμος ὑ-
 ποκατάστατον θανάτου. τὸν ὡς ἐν Βη-
 θλεὲμ γυννηθέντα ἐκ ἀσπίματος Δα-
 υὶδ κατὰ σάρκα, ὁμοιωθέντα ἀν-
 θρώποις, καὶ σωθέντα ὑπὲρ ἡμῶν
 τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ Γοντίου Πιλά-
 του, ἐκήρυξαν οἱ ἄγιοι λόγιστοι αὐ-
 τὸν εἶναι θεόν, αὐτὸν ἀνθρώπον, αὐτὸν
 ἕκ τῆς θεοῦ, αὐτὸν ἕκ τῆς ἀνθρώπου, αὐτὸν
 ἔξ οὐρανοῦ, αὐτὸν ἐκ τῆς γῆς, αὐτὸν ἀπα-
 θῆν, αὐτὸν παθητὸν. ὁ γὰρ γυννηθεὶς ἀνώ-
 θεον ἐκ τῆς πατρὸς λόγος ζῆρῆτος, ἀ-
 φραστῶς, ἀκατάληπτος, ἀίδιος, αὐτὸς
 ἐν χρόνῳ γυνῆται κατὰ τὸν πα-
 τέρου Μαρίας, ἵνα οἱ κατὰ τὸν πα-
 τέρου γυννηθέντες, ἀνῶθεν ἐκ δουλοῦ
 γυννηθῶσι, ταυτέστιν ἐκ θεοῦ. αὐτὸς οὐδὲ
 μητέρα μόνον ἔχει ὅτι τῆς γῆς, καὶ ἡ-
 μῶν πατέρα μόνον ἔχει ἕνα ἕνα ἐν οὐρα-
 νῷ. λαβὼν γὰρ ὡς θεοτὸν πατέρα
 τῶν ἀνθρώπων ὡς Ἀδάμ, ἔδωκε
 τοῖς ἀνθρώποις ὡς ἐαυτοῦ πατέρα ἀ-
 θάνατον κατὰ τὸ λεγόμενον· δέδω-
 κεν αὐτοῖς ὅτι οὐκ ἔστι τέκνα θεοῦ γυν-
 ῆται. ὅθεν καὶ θανάτου κατὰ σάρκα
 γυμνασθῆναι ὁ ἕκ τῆς θεοῦ διὰ τὸν σαρκικὸν
 αὐτοῦ πατέρα, ἵνα οἱ ἕκ τῆς ἀνθρώπου
 Concil. Tom. 12.

intellectum, ex matre ortus est
 supra rationem. Et cum Deus
 verus esset, factus est vere homo.
 Ideo proprie & vere Dei geni-
 tricé sanctam gloriosam & sem-
 per virginem Mariam confite-
 mur : non quia Deus Verbum
 initium ex ipsa accepit, sed quod
 in vltimis diebus vnigenitus
 Deus Verbum, qui ante sæcula
 erat, incarnatus ex ipsa, immu-
 tabiliter homo factus est : & cum
 inuisibilis in suis esset, visibilis fa-
 ctus est in nostris : & cum impas-
 sibilis Deus esset, non dedigna-
 tus est passibilis esse homo ; & im-
 mortalis, mortis legibus subiacere.
 Istum, qui in Bethlehé de se-
 mine David natus est secundum
 carnem, & similis factus homini-
 bus, & crucifixus est pro homi-
 nibus sub Pontio Pilato, prædi-
 cauerunt sancti apostoli ipsum
 esse Deum, ipsum hominem ;
 ipsum filium Dei, ipsum filium
 hominis ; ipsum de cælo, ipsum
 de terra ; ipsum impassibilem,
 ipsum passibilem. Deus enim
 Verbum, qui natus est desursum
 ex Patre ineffabiliter, inenarra-
 biliter, incomprehensibiliter,
 sempiternæ, ipse in tempore na-
 scitur deorsum de virgine Maria,
 vt illi qui deorsum prius nati
 sunt, desursum secundo nasce-
 rentur, id est, ex Deo. Ipse igitur
 matrem tantummodo habet su-
 per terram, & nos tantummodo
 patrem habemus in cælo. Cum
 enim accepisset mortale patrem
 hominum Adam, dedit homini-
 bus suum patrem immortalem,
 secundū hoc quod dicitur: *Dedit*
eis potestatem filios Dei fieri. Vnde
 & mortem secundum carnem
 gustat Filius Dei, propter carna-
 lem suum patrem, vt filii hominis,
 Y y ij

vita eius participes fierent, propter suum secundum spiritum Patrem Deum. Ipse igitur secundum naturam filius est Dei, nos autem secundum gratiam: & iterum ipse secundum dispensationem & propter nos filius fuit Adam, nos autem secundum naturam sumus filii Adam. Pater enim est eius Deus secundum naturam, noster autem secundum gratiam. Et Deus ei fuit secundum dispensationem, eo quod homo factus est: noster autem secundum naturam Dominus est & Deus. Et ideo Deus Verbum, qui est Filius Dei Patris, vnitus carni, factus est caro, vt homines vniti spiritui, fierent vnus spiritus. Ipse igitur verus Filius Dei omnes nos indutus est, vt omnes induamur vnum Deum. Et est etiam post incarnationem vnus de sancta Trinitate, vnigenitus Filius Dei Dominus noster Iesus Christus, compositus ex vtraque natura. Compositum autem Christum confitemur, sanctorum patrum doctrinam sequentes. In mysterio enim Christi vnitas secundum compositionem, confusionem & diuisionem reiicit, & seruat quidem vtriusque naturae proprietatem; vnā autem subsistentiam seu personam Dei Verbi & cum carne ostendit, & est vnus idemque perfectus in deitate, & perfectus in humanitate, non tamquam in duabus subsistentiis siue personis, sed in diuina natura & humana cognoscendus, vt vnus sit vtraque, perfectus Deus & perfectus homo, idem ipse Dominus noster Iesus Christus, vnus de sancta Trinitate conglorificandus Patri & sancto Spiritui. Nec enim

της ζωῆς αὐτῆς μεταλάβωσι διὰ τὸν καὶ πνεῦμα ἀπὸν πατέρα Θεόν. αὐτὸς οὐ καὶ φύσιν ἕως ὅτι τῆ θεοῦ, ἡμεῖς καὶ χάριν. καὶ πάλιν αὐτὸς κατ' οἰκονομίαν καὶ δι' ἡμᾶς ἕως γέγονε τῆς Ἀδάμ, ἡμεῖς δὲ κατὰ φύσιν ἑσμὸν υἱοὶ τῆς Ἀδάμ. πατὴρ γὰρ αὐτῆς ὅτιν οὐ θεὸς κατὰ φύσιν, ἡμεῖς δὲ κατὰ χάριν· καὶ θεὸς αὐτῆς γέγονε κατ' οἰκονομίαν, διότι ἀνθρώπος, ἡμεῖς δὲ καὶ φύσιν δεσπότης ὅτι καὶ θεός. καὶ διὰ τῆτο ὁ λόγος, ὅς ὅτιν ἕως τῆ θεοῦ πατρὸς, ἐνωθεὶς σαρκὶ γέγονε σὰρξ, ἵνα οἱ ἀνθρώποι ἐνωθέντες τῷ πνεύματι, γίνονται ἐν πνεύματι. αὐτὸς οὐ ὁ ἀληθινὸς ἕως τῆ θεοῦ ὅτιν πάντας ἡμᾶς φορεῖ, ἵνα οἱ πάντες ἕνα φορέσωμεν θεόν· καὶ ἐστὶ καὶ μὴ πῶς ἐνανθρώπησιν εἰς τῆς ἀγίας τεράδος ὁ μονογενὴς ἕως τῆ θεοῦ ὁ κύριος ἡμεῖς Ἰησοῦς Χριστὸς, σωθεὶς ὁ ἐκείνης φύσεως. σωθεὶς δὲ καὶ Χριστὸν ὁμοιωθῶμεν τῆ τῆς ἀγίων πατέρων ἀκολουθούτων διδασκαλία. ὅτι γὰρ καὶ Χριστὸν μυστηρίου ἢ καὶ σωθεὶς ἐνωσις τῆ σύγχωσιν καὶ διαίρεσιν ἀποβάλλεται καὶ φυλάττει μὲν τῆ ἐκείνης φύσεως ἰδιότητα, μίαν δὲ ὑπόστασιν, ἢ τοὶ σωθεὶς τῆ θεοῦ λόγου καὶ μὴ τῆς σαρκὸς δύνεισι, καὶ ἐστὶν εἰς καὶ ὁ αὐτὸς τέλειος ἐν θεότητι, καὶ τέλειος ἐν ἀνθρώποτητι, οὐχ ὡς δυὸν ὑποστάσεων ἢ τοὶ σωθεὶς, ἀλλ' ἐν θεῷ φύσις ἐκείνη γνωριζόμενος· ἵνα εἰς ἢ καὶ ἐκείνη, τέλειος θεός ἐκείνη τέλειος ἀνθρώπος, ὁ αὐτὸς ὁ κύριος ἡμεῖς Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ εἰς τῆς ἀγίας τεράδος σωθεὶς ἀξιοῦμεν τῷ πατρὶ καὶ τῷ ἀγίῳ πνεύματι. οὕτω γὰρ

ANNO CHRISTI 552

τετάρτου παρθώπου παρθήκω επε-
δύξατο η αγία τριας και σαρκω-
θεντος τς ενος της αγίας τριαδος
θεου λόγου. ταύτην τω καλω πα-
ρακαταθήκω, ω παρ τήσ αγίων
πατέρων ελήφμεν, φυλάτμεν,
εν η ζωμεν κη πολιτευόμεθα, & ω
συνέκδημον λαβομεν, εις πατέρα,
κη Χριστον (Ω) υόν τς θεου τς ζωτος,
κη αγιον πνεσμα ομολογιω.

Ταυτα ουτως ομολογουντες παρ
της άλλαις τς εν αγίοις Κυρίλλου
ωρι τ ορθης πίστεως διδασκαλίαις, κη
τ εիրμημόν παρ αυτς, μίαν φύσιν &
θεου λόγου σεσαρκωμένω, δεχόμε-
νοι ομολογουμένω, οπ εν της θείας
φύσεως κη της ανθρωπίνης εις Χριστος
απετελέσθη, κη ου μία φύσις, κη θείας
ινες κη ανθρωπίνες εν κλημαβαίον-
τες λέξαν επηροδοσιν. αμέλας ποι κη
αυτος ο πατήρ, οσέκως μίαν φύσιν
επε τς λόγου σεσαρκωμένω, επη
τουτου τω της φύσεως ονόματι απη
υποστάσεως εχρησάτο κη εν ος λό-
γους επε ταυτην τω λέξιν, εν τω
εφεξής ως επη τ πλείον επηραγε,
ποτε μδ υόν, ποτε δε λόγον η μονο-
γενή απρ ου φύσεως, δλλ υποστά-
σεως ητοι παρθώπου οςθ δηλωπηα.
λι τίνω υποστάσεως τς λόγου σαρ-
κωτεΐσα & μίαν φύσιν, δλλ ενα Χρι-
στον συνθετον απετέλεσε (Ω) αυ (Ω) θεον
& ανθρωπον. θεον δε κη ανθρωπον (Ω)
Χριστον ομολογουντας μίαν φύσιν η-
τοι εσαν επ αυτω λέξαν ασέβες. αδύ-
νατον γδ τ κωριον ημω Ιησουν Χριστον
κη μίαν & τ αυτω φύσιν ητοι εσαν
κη παρ αγώνων (ε) κη εν χρόνω, η απα-
θη & παθητον, οπ επη τ μίας αυτς
υποστάσεως ητοι παρθώπου ορθως

quarta personae adiectionem
suscepit sancta Trinitas & in-
carnato vno de sancta Trinitate
Deo Verbo. Istam igitur bonam
traditionem, quam a sanctis pa-
tribus accepimus, custodimus,
in qua viuimus & conuersamur,
& quam, ab hac vita proficiscen-
tes, oramus nobiscum habere,
quae est in Patrem & Christum
Filium Dei viui, & sanctum Spi-
ritum confessio.

Hæc ita confitentur super alias
sancti Cyrilli de fide recta do-
ctrinas, & hoc quod dictum est
ab ipso, vnam naturam Dei
Verbi incarnatam, suscipientes,
confitemur quod ex diuina na-
tura & humana vnus Christus
effectus est, & non vna natura,
prout quidam male intelligen-
tes dictionem, conantur dice-
re. Vnde & ipse pater, quoties
vnam naturam dixit Verbi in-
carnatam, in hoc naturæ nomi-
ne pro subsistentia vsus est. Et in
quibus libris dixit hanc dictio-
nem, in sequentibus sæpius intu-
lit, * & quando Filium, & quan-
do Verbum, aut Vnigenitum,
quæ non naturam, sed subsisten-
tiam seu personam significant.
Subsistentia igitur Verbi incar-
nata non vnam naturam, sed v-
num Christum compositum ef-
fecit, eundem ipsum Deum &
hominem. Eos autem qui Chri-
stum Deum & hominem confi-
tentur, vnam naturam siue substan-
tiam ipsius dicere, impiū est. Im-
possibile enim est, Dominum no-
strum Iesum Christū secundum
vnam eandemque naturam seu
substantiam & ante sæcula esse,
& in tempore, aut impassibilem
& passibilem: quod in vna sub-
sistentia siue persona eius recte

* aliquando quidem Filium, aliquando vero Verbum,

ANNO
CHRISTI
555.

σαφής ὅτι καὶ ἀναμφίβολοι ὁμο-
 λογία τῷ, ὅτι γέγονεν ἀνθρώπος, οὐ-
 δὲν ἐπὶ κωλύει νοεῖν, ὡς εἰς ὑπάρ-
 χων καὶ μόνου ἰσὸς ὁ Χριστός, ὁ αὐ-
 τὸς θεὸς ὅτι καὶ ἀνθρώπος, ὡσαύτως ἐν
 θεότητι τέλειος, οὕτως καὶ ἐν ἀνθρω-
 πότητι τέλειος. ὁρθότατα δὲ καὶ πανύ-
 σωμπῶς ἢ σὴ τελειότητις (V) ὡς τῆ
 σωτηρίου πάδοις ἐκτέθειται λόγον,
 οὐκ αὐτὸν (V) μονογενῆ υἱὸν τῆς θεοῦ,
 καὶ δὲ νοεῖται καὶ ἐστὶ θεός, παθεῖν εἰς
 ἰδίῳ φύσιν τὰ σώματος ἰσχυρίζομε-
 νη, παθεῖν δὲ μάλλον τῆς χριτικῆς φύ-
 σεως. διὰ γὰρ ἀναγκαίως ἀμφοτέρω σω-
 ζεσθαι τῷ ἐνὶ καὶ κατὰ ἀλήθειαν ἕνα,
 καὶ μὴ πάραν θείως, καὶ τὸ λέγε-
 σθαι παθεῖν ἀνθρωπίνως ἢ αὐτῷ γὰρ
 πέπονθε σαρκί. Καὶ ἐν τῷ τριεκα-
 δεκάτῳ δὲ κεφαλαίῳ τῆς σχολίων ὁ
 αὐτὸς ἐν ἁγίοις Κύριλλοι ὁμοίως
 διαπολλόμενος τοῖς τε δύο υἱοῖς εἰσα-
 γοντας, τοῖς τε μίαν φύσιν λέγοντας
 θεότητος καὶ τῆς σαρκὸς ἑ Χριστοῦ, γρά-
 φει ἕτως. Οὐ διοριστὸν ἐν ἕνα ἑνα
 κύριον Ἰησοῦ Χριστὸν εἰς ἀνθρώπον
 ἰδικῶς, καὶ εἰς θεὸν ἰδικῶς, ἀλλ' ἕ-
 να καὶ (V) αὐτῷ Ἰησοῦ Χριστὸν κύ-
 ριον φανερῶν, πλὴν τῆς φύσεων εἰσδο-
 πτες διαφορᾶν, καὶ ἀσυγχύτους δι-
 λήλας τηρουῦντες αὐτάς. εἰ πόινω, κα-
 τὰς διδάσκει ὁ ἐν ἁγίοις Κύριλλοι,
 εἰς ὅτι ὁ κύριος ἡμεῶν Ἰησοῦς Χριστός,
 τέλειος ἐν θεότητι, ἔτελειος ὁ αὐτὸς
 ἐν ἀνθρωπότητι καὶ οὐκ ἔπαυσε τῆς θείας
 φύσεως, ἀλλὰ τῆς χριτικῆς φύσεως, οἷδε δὲ
 καὶ πλὴν τῆς φύσεων διαφορᾶν, καὶ τὸ
 ἀσυγχύτους αὐτάς ἀλήλας ἐν μιᾷ ὑ-
 ποστάσει φυλάττεσθαι, δηλον ὅτι (V)
 αὐτὸν ἐν τῆς θείας φύσεως καὶ τῆς ἀνθρωπίνης
 λέγει ὁ πατὴρ γνωρίζεσθαι, καὶ ἕκα-

manifesta est & indubitabilis
 confessio, quod factus est homo;
 nihil iam prohibet intelligere,
 quia cum vnus sit & solus filius
 Christus, idem ipse Deus est &
 homo, sicut in deitate perfectus,
 ita & in humanitate perfectus.
 Redtissime autem & nimis pru-
 denter tua perfectio de salutari
 passione rationem exponit, non
 ipsum vnigenitum Filium Dei,
 secundum quod intelligitur &
 est Deus, passum esse in sua na-
 tura quæ sunt corporis affirmās,
 magis autem passum esse terrena
 natura. Oportet enim necessa-
 rio vtraque seruari vni & vero
 Filio, & non pati secundum dei-
 tatem, & dici passum esse eum-
 dem ipsum secundum humani-
 tatem: ipsius enim passa est ca-
 ro.] Et in tertiodecimo capite
 scholiorum idem sanctus Cyril-
 lus similiter reiiciens eos, qui
 duos filios introducunt, & eos
 qui vnam dicunt naturam dei-
 tatis & carnis Christi, ita scribit:
 Non discernendum vnum Do-
 minum Iesum Christum in ho-
 minem separatim, & in Deum
 separatim; sed vnum eundem-
 que Dominum Iesum Christum
 dicimus, naturarum scientes dif-
 ferentiam, & inconfusas eas sibi
 inuicem conseruantes.] Si igitur
 (prout docet nos sanctus Cyril-
 lus) vnus est Dominus noster Ie-
 sus Christus, perfectus in deita-
 te, & perfectus idem ipse in hu-
 manitate, & non est passus diui-
 na natura, sed terrena, scit au-
 tem & naturarum differentiam,
 & quod inconfusæ sibi inuicem
 in vna subsistentia conseruantur:
 certum est, quod eundem ipsum
 in diuina natura & in humana
 dicit pater cognosci, & vtram-

que naturam in ipso esse, ex quibus & compositus est. Et non aliquis sic infaniam, ut arbitretur eos recte sapere, qui dicunt vnam esse naturam siue substantiam carnis & deitatis Christi, eandem & diuinam & terrenam, passibilem & impassibilem.

Quoniam autem & alio modo quidam ostendere conantur, vnam esse naturam deitatis & humanitatis Christi, exemplum hominum proponentes, & dicentes, quod sicut ex diuersis naturis, anima & corpore consistens homo, vna natura dicitur, sic & ex duabus naturis deitatis & humanitatis Christum dicentes, debemus vnam ipsius dicere naturam: illud ad eos dicemus, quod homo quidem licet ex diuersis constet, id est, anima & corpore, tamen ideo vna natura dicitur, quoniam de omnibus subsistentiis siue personis, quæ sub eadem specie referuntur, communiter prædicatur. Licet enim vnaquæque subsistentia siue persona, sicut Petrus & Paulus, proprietatibus a se inuicem separentur, sed tamen non natura diuiduntur; ambo enim homines: & iterum, nec anima sine corpore, nec corpus sine anima homo est, sed ex eo quod non erat, ad hoc quod est, ex anima & corpore creatus est. Vnaquæque autem creatura licet ex diuersis constet, sed tamen vnam illam habere dicitur naturam, secundum quam a Deo creata est. Christus autem non sic: nec enim vnam naturam siue substantiam significat, quæ communiter de plurimis subsistentiis siue personis prædicatur, sicut homo. Si enim hoc esset, multi Christi

τέρεν φύσιν ἐν αὐτῷ εἶναι, ὅτι ὦν καὶ σωετέθη. καὶ οὐκ αὖ πρὸς οὕτω μανείη, ὡς ὀρθῶς νομίσαι φρονεῖν εἶναι λέγοντας μίαν εἶναι φύσιν, ἥτοι οὐσίαν σαρκὸς καὶ θεότητος τῆς Χριστοῦ, τὴν αὐτὴν θεῖαν καὶ χοϊκὴν, παθητὴν καὶ ἀπαθῆν.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐτέροθεν κατασκευάζειν ὀπιχρόδοσι πνεὺς τὸ μίαν εἶναι φύσιν τῆς θεότητος καὶ τῆς ἀνθρωπότητος τῆς Χριστοῦ, τὸ τῆς ἀνθρώπου ὑπόστασις πρὸς ἀλλοίωτοι, καὶ λέγοντες, ὡσαύτως ὅτι ἐξ ἡρώφυων ψυχῆς καὶ σώματος σωετός ὁ ἀνθρώπος μία φύσις λέγεται, οὕτω καὶ ἐν δύο φύσεων, θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος, ὡς Χριστὸν λέγοντες, ὁ φείλομεν μίαν φύσιν ἐπὶ αὐτῷ λέγειν ἐκεῖνο πρὸς αὐτῶν ἑροδοτῶν, ὅτι ὁ μὲν ἀνθρώπος καὶ ἐν διαφορῶν σωεσηκε, πούτεσι ψυχῆς καὶ σώματος, ὁμοίως δὲ ἐπὶ μία φύσις λέγεται, ὅτι κοινοῦς καὶ πασῶν τῶν ὑποστάσεων, ἡ ἡρω σωετώπων τῶν ἐπὶ τὸ αὐτὸ εἶδος ἀναγαγῶν καταγορεύεται. εἰ καὶ τὰ μαλιστα γὰρ ἐκαστὴ ὑπόστασις, ἥτοι σωετώπων, ὡς Γέζος καὶ Παῦλος, πῶς ἰδιώμασιν ἀπὸ ἀλλήλων διαχωρίζονται, ἀλλ' ὁμοίως οὐ τῆς φύσεως διακοῦνται ἀμφοτέρω ἀνθρώπων καὶ πάλιν ἔτε ψυχῆς καὶ σώματος, ἔτε σώματος καὶ ψυχῆς ἀνθρώπου, ἀλλ' ἐν τῆς μή ὄντος εἰς τὸ εἶναι ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος ἐδημοურήθη. πᾶν δὲ κῆσμα, εἰ καὶ ἐν διαφορῶν σωεσηκεν, ἀλλ' οὐ μίαν ἐκεῖνον ἔχον λέγεται φύσιν, καθ' ἡν παρὰ τῆς θεοῦ ἐδημοურήθη. ὁ δὲ Χριστὸς ἔχ' ἕτως ἔτε γὰρ μίαν φύσιν, ἡ ἡρω οὐσίαν δηλοῦ κοινοῦς καὶ πολλῶν ὑποστάσεων, ἥτοι σωετώπων καταγορεύεται, ὡσαύτως ὁ ἀνθρώπος. εἰ γὰρ ἔτο ἡ, πολλοὶ Χριστοὶ εὐρεθή-

ANNO
CHRISTI
533.

ἀνθρώπων, καὶ ὧν τὸ κοινὸν τῆς φύσεως κατηγορεῖται, ὅτι καὶ λέγειν ὅτι ἀσέβεις. ἀλλ' οὔτε ἀπὸ θεοῦ ἐκ θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος, ὡς περὶ ὁ ἀνθρώπος ἐκ ψυχῆς ἔσσωματος, ὁ Χριστὸς ἐδημιουργήθη, ἵνα τῷ ἢ φύσις Χριστοῦ. ἀλλὰ θεὸς ὧν περὶ αἰῶνων ὁ λόγος, καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως ἦτοι οὐσίας ὑπερῶν τῶ πατρὶ, καὶ δημιουργὸς πάντων, ἐπὶ ἐξαρκῶν τῆς ἡμερῶν ἀνθρώπου φύσιν καὶ ὑπόστασιν ἐνώσας ἑαυτῷ, γέγονεν ἀνθρώπος, μὴ ἕκαστος τῶ ἑῷ θεός.

Ἐστὶν οὖν ὁ Χριστὸς μία ὑπόστασις, ἦτοι πρῶτον, ἔχει τὸ τέλειον ἐν ἑαυτῷ τῆς τε θείας καὶ ἀκτίστου φύσεως, καὶ τὸ τέλειον τῆς ἀνθρωπίνης ἔκτιστης φύσεως. πῶς οὖν, ἐν ᾧ δύο φύσεις γινώσκονται, ἀκτίστη καὶ κτιστῇ, ὅτι τούτου μίαν φύσιν ἦτοι οὐσίαν λέγεσθαι δυνατὸν; εἰ γὰρ καὶ μία ὑπόστασις ἦτοι πρῶτον ὁ Χριστὸς, ἀλλ' ὁμοούσιος τῷ πατρὶ θεῷ, καὶ ὁμοούσιος ἡμῖν ὁ αὐτὸς, οὐ μὲν κατὰ μίαν ἔτι αὐτῶν φύσιν, ἦτοι οὐσίαν. εἰ δὲ μία φύσις ἦτοι οὐσία τῷ Χριστῷ, ἢ ἄσαρκος ὧν μόνω τῷ θεῷ καὶ πνεύματι ὅτι ὁμοούσιος, ὅτι μία τῆς θεότητος οὐσία, ἦτοι φύσις ἢ ψυχῆς ὧν ἀνθρώπος, μόνους ἡμῖν ὅτι ὁμοούσιος, ἐπειδὴ μία φύσις τῆς ἀνθρωπότητος ἢ τραπέζα ἐκατέρωθεν φύσις ἐπεροφύης ὅτι. ἀπέτελεσε ὡρὰ πρὸς σωτηρίαν, καὶ κατ' αὐτὸν οὔτε θεὸς ἔμεινεν, οὔτε ἀνθρώπος γέγονεν ὁ Χριστὸς καὶ διὰ τῶν οὔτε τῷ πατρὶ, οὔτε ἡμῖν ὅτι ὁ αὐτὸς ὁμοούσιος. τὸ δὲ οὕτω φρονεῖν πάσης πεπληρωται ἀσεβείας.

ipse consubstantialis est. Sic autem sapere omni plenu est impietate.
Concil. Tom. 12.

inuenirentur, * in quibus com-
munitas vnus naturæ prædica-
bitur; quod & dicere impium
est. Sed neque ab initio ex dei-
tate & humanitate sicut homo
ex anima & corpore, Christus
creatus est, vt hoc sit natura
Christi: sed cum Deus esset ante
sæcula Verbum, & esset eiusdem
naturæ siue substantiæ cum
Patre, & creator omnium, in vl-
timis diebus hominis naturam
secundum subsistentiam sibi v-
niens, factus est homo manens
Deus.

Est igitur Christus vna sub-
sistentia, siue persona, & habet
in semetipso perfectionem diui-
næ & increabilis naturæ, & per-
fectionem humanæ & creabi-
lis naturæ. Quomodo igitur,
in quo duæ naturæ cognoscun-
tur, increabilis & creabilis, in
eo vnam naturam siue substan-
tiam dici possibile est? Licet e-
nim vna subsistentia siue perso-
na Christus sit, sed consubstan-
tialis Deo Patri, & consubstan-
tialis nobis idem ipse est, non
tamen secundum vnam eam-
demque naturam, seu substan-
tiam. Sin autem vna natura siue
substantia esset Christus, aut si-
ne carne est, & soli Deo Patri
consubstantialis, quoniam vna
deitatis substantia siue natura
est: aut purus homo existens,
nobis est solum consubstantia-
lis, quoniam vna natura huma-
nitatis est: aut immutata vtra-
que natura alteram effecit na-
turam, præter eas quæ conue-
nerunt, & secundum illos ne-
que Deus mansit, neque ho-
mo factus est Christus; & ideo
neque Patri, neque nobis idem

Z z

* = rei L.

* in hunc
= L.

& Spiritui
Grac.

ANNO
CHRISTI
553

ἀλλ' οὐδ' οὐ παραμαλικῶς καὶ διὰ
 μέρῳ ἀλλήλων διίστανται τὰ ἕξ ὧν
 ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς σωτη-
 ῆν· πλὴν μὲν τοὶ διαφορὰν κατανοῶν-
 τες, καὶ ταῦτ' αὖτε σημαίνει βουλόμενοι,
 ἢ ἀεὶ μὲν παραλαμβάνομεν, καὶ δύο
 τὰς ἐν Χριστῷ φύσεις εἶναι φησιν, καὶ ἕ
 διὰ τῆς τοῦ ἑῷς Χριστοῦ εἰς δύο Χριστοῦ,
 ἢ δύο ἰσὺς διαίρειται· καὶ μὲν τυρεῖ
 τοῖς παρ' ἡμῶν εἰρημῶσι ὁ ἐν ἀγίοις
 Γρηγόριος ὁ θεολόγος ἐν τῷ περὶ
 Κληδόνιον περὶ τὸν λόγον γραφῶν ἕ-
 πως· εἰ τις εἰσέλθῃ δύο ἰσὺς, ἕνα μὲν
 ἐκ τοῦ θεοῦ καὶ πατρὸς, δευτέρῳ δὲ
 ἐκ τῆς μητρὸς, ἀλλ' οὐχὶ ἕνα καὶ τὸ
 αὐτὸν, τῆς ὑποστάσεως ἐκπέσει τῆς ἐπι-
 γελμῆς τοῖς ὁρθῶς πιστεύουσι. Φύ-
 σης μὲν γὰρ δύο, θεοῦ καὶ ἀνθρώπου,
 ἐπεὶ καὶ ψυχῆ καὶ σώματος· ἰσὺς δὲ οὐ
 δύο, οὐδὲ θεοί. οὐδὲ γὰρ ἐν ταῦτα δύο
 ἀνθρώποι· εἰ καὶ οὕτως ὁ Γαῦλος τὸ
 ἐν τῷ περὶ ἀνθρώπου, καὶ τὸ ἐκ τῶν περὶ
 γράσεων· καὶ εἰ δὲ σωτῆρος εἰπῆν,
 ἄλλο μὲν καὶ ἄλλο τὰ ἕξ ὧν ὁ σωτὴρ,
 εἴη μὴ ταῦτ' ὅτι ἀόρατον τῷ ὁρα-
 τῷ, ἢ τὸ ἀχρονὸν τῷ ὑποχρόνον, ἐπὶ
 ἄλλος δὲ ἄλλος, μὴ γινώσκω.

Ἴδου διὰ τούτων σαφῶς διδάσκει
 ὁ ἐν ἀγίοις Γρηγόριος, ὅτι ἐπὶ τῆ
 κατὰ Χριστὸν μυστηρίου ὁ μὲν ἐπὶ
 προσώπων τῷ ἀεὶ μὲν λέγων, ὡς
 ἀσέβης κατακρίνεται· ὁ δὲ ἐπὶ τῆ
 φύσεων, ἕξ ὧν ὁ εἰς σωτηρίαν Χριστὸς,
 τῆς τῶν παραλαμβάνων ὁρθῶς ὁμολο-
 γεῖ· ὡς πλὴν μὲν διαφορὰν τῶν σω-
 ελθουσῶν φύσεων διὰ τούτου σημαί-
 νων, διαίρειται ἢ πλὴν αἰὰ μέρος κατ'
 οὐδένα ἴσον ποιούμενος. ὡσαύτως γὰρ
 ἐπέερα φύσις τῆς ψυχῆς, ἢ ἐπέερα σώ-
 ματος, καὶ ὁμοῦς εἰς κατὰ σώματα

Concil. Tom. 12.

ex quibus Dominus noster Iesus
 Christus compositus est, diffe-
 rentiam tamen considerantes &
 hanc significare volentes, nu-
 merum assumimus, & duas in
 Christo naturas esse dicimus:
 nec ideo vnus Christus in duos
 Christos, vel in duos filios di-
 uiditur. Et testimonium præ-
 stat nostris dictis sanctus Gre-
 gorius Theologus, scribens in
 primo libro ad Cledonium sic:
 Si quis introducit duos filios,
 vnum quidem ex Deo & patre,
 secundum autem ex matre, sed
 non vnum eundemque, ex ad-
 optione cadat, quæ promissa est
 recte credentibus. Naturæ en-
 nim duæ, Deus & homo, quo-
 modo & anima & corpus: non
 autem duo filii, nec dii duo.
 Nec enim hic duo homines, li-
 cet Paulus sic appellauerit quod
 est intus hominis, & quod est
 extrinsecus: & vt compendio-
 se dicamus, aliud quidem &
 aliud ea ex quibus Saluator est,
 cum non idem sit inuisibile &
 visibile, & hoc quod sine tem-
 pore est, & hoc quod sub tem-
 pore: non autem alius & alius:
 absit.]

Ecce per hæc euidenter docet
 sanctus Gregorius, quod in my-
 sterio Christi ille quidem qui in
 personis numerum dicit, vt im-
 pius condemnatur: ille autem
 qui in naturis, ex quibus vnus
 Christus compositus est, numerum
 accipit, recte confitetur, vtpote
 differentiam quidem naturarum
 quæ conuenerunt, per hoc signi-
 ficans: diuisionem autem, quæ
 per partem est, nullo modo faci-
 ens. Sicut enim altera natura
 est anima, & altera corporis, &
 tamen vnus secundum compositum

Zz ij

tionem homo efficitur, & non duo homines: sic & in Christo licet duæ intelligantur naturæ, altera quidem deitatis, altera vero humanitatis, sed non propter hoc duo Christi, aut duo filii introducuntur. Ergo qui numerum naturarum quæ in Christo sunt, secundum prædictum modum dicere recusant, manifesti sunt differentiam naturarum abnegantes, & confusionem introducentes dispensationi. Si vero differentiam confitentur, necesse est omnimodo ad eam significandam, & numerum dicere naturarum quæ sine confusione in vnam substantiam conuenerunt. Vbi enim differentia seruatur, ibi omni modo & numerus sequitur. Ad confirmanda autem ea quæ diximus, sanctorum patrum testimonio vtentes, ostendemus eos dicere, quod in vno Domino nostro Iesu Christo rationes quidem diuiduntur secundum differentiam naturarum deitatis & humanitatis ex quibus & compositus est, & numerum in hoc assumunt, non tamen ipsa re & per partes naturarum faciunt diuisionem in duas substantias siue personas.

* mysterio Christi Grec.

Leuit. 14.

Dicit enim sanctus Cyrillus in Leuitici interpretatione, sic: Totum in his iterum circumspice aperte Saluatoris nostri mysterium, & emundationem quæ per sanctum baptisma fit. Duas enim auiculas sumi iubet viuas & mundas, vt intelligas per volatilia cælestem hominem simul & Deum, in duas naturas, quantum pertinet ad rationem vniciuque conuenientem, diuidendum. Deus enim Verbum, qui ex Deo Patre est, splenduit in

δύο φύσιν ἑνωμένον, καὶ οὐ δύο οὐ-
τω καὶ ἐν Χριστῷ εἰ καὶ δύο φύσιν
θεωροῦνται, ἐτέρα μὲν τῆς θεότητος,
ἐτέρα δὲ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλ' οὐ
διὰ τὸ δύο Χριστοὶ, ἢ δύο υἱοὶ εἰσα-
γονται. ὡς τὸ ἄειθμόν τῆς ἐν Χρι-
στῷ φύσεων κατὰ τὸ εἰρημένον ἕξον
ἑραυτοῦ μὲν λέγειν, ὅτι οἱ εἰσι πλὴν
διαφορὰν πούτων θεοῦ μὲν, καὶ
σύγχυσιν ἐπισημαίνοντες τῆς οἰκονομίας. εἰ
δὲ πλὴν διαφορὰν ὁμολογήσονται, ἀνά-
κη πάντως ἵππὶ ταύτῃ ἔσται ἄειθμόν
τῆς ἀσύγχυτως σωελεθουσῶν φύσεων
εἰς μίαν ὑπόστασιν λέγειν αὐτοῖς. ὅπου
γὰρ διαφορὰ φυλάσσεται, ταύτῃ πάλ-
τως καὶ ἀειθμός ἐπέεται. εἰς σύστασιν ἣ
τῆς παρ' ἡμῶν εἰρημῶν τῆς ἀ-
γίων πατέρων ἡρώδου καὶ ἡρώδου,
δείξοντες αὐτοῖς λέγειν, ὅτι ἵππὶ τῆς
Χριστῶν μυστηρίου οἱ μὲν λόγους δια-
φορῶν καὶ πλὴν διαφορὰν τῆς φύ-
σεων, θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος, ὡς
ὦν καὶ σωτέστη, καὶ ἄειθμόν ἵππὶ
τοῦτου παραλαμβανούσιν, οὐ μὲν
παραλαμβανούσιν ἀνὰ μέρος πλὴν τῆς
φύσεων ποιούσιν διαίρεσιν εἰς δύο
ὑποστάσεις, ἢ τοὶ δύο σωσωπα.

λέγει γὰρ ὁ ἐν ἀγίοις Κύριλλος ἐν
τῇ ἐρμηνείᾳ τῆς Λευιτικῆς οὕτως ὄλον
δὴ πάλιν ἐν τοῖς ὡς ἐλάτρε σαφῶς
τῆς σωτήρος ἡμῶν τὸ μυστήριον, καὶ τὸ
διὰ τῆς ἀγίου βαπτίσματος καθαρῶ-
σμένον. δύο μὲν γὰρ ὀρνίθια λευκῶν
καλῶς ζῶντα καὶ καθαρὰ, ἵνα νοή-
σης διὰ τῆς πετεινῶν τῶν οὐρανίων ἀν-
θρωπὸν πε ὁμοῦ ἔσθαι εἰς δύο φύ-
σεις, ὅσον ἦκεν εἰς τὸ ἐκάστη προέπον-
τα λόγον, διαφορῶν μὲν ὁ λόγος γὰρ
ὡς ὁ ἐκ θεοῦ πατρὸς ἀναλάμψας ἐν

ANNO
CHRISTI
555.

σαρκί τῇ ἐκ γυναικός, πλὴν ἔμελλε
ζώμενος· εἰς γὰρ ἕξ ἀμφῶν ὁ Χρι-
στος, καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν ἀγίοις Κυ-
ριλλῷ ἐν τῇ πρὸς Σούκενσον δι-
τάξαι Ἐπιστολῇ γράφει οὕτως· ἀλλ' ἠ-
γνόησαν, ὅτι ὅσα κατὰ μόνῳ τῷ
θεωρεῖται διαιρεῖσθαι φιλεῖ, ταῦτα οὐ
πάντως καὶ εἰς ἐξ ἑτέροτητα τῷ διὰ μέ-
ρη ὁλοσθέντως καὶ ἰδικῶς ἄποφοι-
τήσασθαι ἀπὸ ἀλλήλων. καὶ ὁ ἐν ἀ-
γίοις Βασίλειῳ ἐν τῷ τετάρτῳ κατ'
Εὐνομίου λόγῳ ἐρμηνεύων τὸ· κύ-
ριε ἔκπεσέ με, καὶ πρὸ πάντων
βουωῶν γέννησά με· γράφει οὕτως·
ληπτή οὖν τὸ μὲν, ἐγέννησεν, ἵππ
τῆ θεοῦ ἡοδ· τὸ δὲ ἔκπεσεν, ἵππ
τῷ μορφῶ τῆ δούλου λαβόντος. ἐν
πᾶσι δὲ τοῦτοις οὐ δύο λέγομεν, θεὸν
ἰδίᾳ, καὶ ἀνθρώπον ἰδίᾳ· εἰς γὰρ ἓν
ἀλλὰ κατ' ἑπὶνοίᾳ τῷ ἐκείνου φύ-
σιν λογίζομενοι, καὶ ὁ ἐν ἀγίοις Ἰγρη-
γόριος ὁ θεολόγος ἐν τῷ πρὸς ἡοδ
διτάξαι λόγῳ διδάσκων ἡμᾶς, ὅπως
θεὸς ἐστὶν ἐν τῷ κυρεῖν ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ φύσις κατ' ἑπὶνοίαν διακρίνειν,
γράφει οὕτως· ἑνὶκα αἱ φύσεις δι-
σταύται τῆς ἑπὶνοίας, σὺν διαιρεῖται
καὶ τὰ ὀνόματα. Παύλου λέγοντος
ἄκουσον· ἵνα ὁ θεὸς τῆ κυρεῖν ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ πατήρ τῆς δόξης
Χριστοῦ μὲν θεός, τῆς δὲ δόξης πα-
τήρ. εἰ γὰρ καὶ τὸ σὺν ἀμφοτέρον ἐν, ἀλλ'
οὐ τῆ φύσει, τῆ δὲ σὺν ὀνόματι. καὶ ὁ ἐν
ἀγίοις Ἰγρηγόριος ὁ Νύσσης ἑπὶσκο-
πος ἐν τῷ κατ' Εὐνομίου τετάρτῳ λό-
γῳ τὰ αὐτὰ ἡμᾶς διδάσκων, γρά-
φει οὕτως· καὶ ὡς ἀνὴρ μὴ τις τῆ ἀκ-
ρεῖται φύσις τὸ κατ' ἑπὶνοίαν πατὸς
πρὸς τὸ εἶσοιτο, δι' ἐτέρον τρανώτε-
ρον τὸ ποιῶν τῷ ἐπανορθοῦται πλάην,

carne quæ ex muliere est, ve-
rumtamen non partiendum. v-
nus enim ex vtrisque Chris-
tus.] Et iterum idem sanctus
Cyrillus in secunda ad Succes-
sum epistola ita dicit: Sed igno-
raverunt, quod quæ per solum
intellectum diuidi solent, non
hæc necessario etiam in alterita-
tem, quæ est per partes, omni-
modo & specialiter a se inuicem
separabuntur.] Sed & sanctus
Basilius in quarto libro contra
Eunomium, interpretans hoc
quod est: *Dominus creauit me*, *Proverb. 9.*
Et ante omnes colles genuit me: ita
scribit: Intelligendum hoc qui-
dem quod dicit, *genuit*, de Deo
Filio: hoc autem quod dicit,
creauit, de eo qui formam serui
accepit. In his autem omnibus
non duo dicimus, Deum separati-
m, & hominem separati-
m, & vnus enim erat: sed secundum intel-
lectum, vtriusque naturam exi-
stimates.] Sed & sanctus Gre-
gorius Theologus in libro se-
cundo de Filio, docens nos quo-
modo in Domino nostro Iesu
Christo oportet naturas quæ in
eo sunt, secundum intellectum
discernere, ita scribit: Cum
naturæ intellectu distant, si-
mul diuiduntur etiam nomina.
Paulum dicentem audi: *Vt Ephes. 1.*
*Deus Domini nostri Iesu Chri-
sti, pater gloria*: Christi quidem
Deus, gloriæ autem pater. Nam
etsi vtrumque vnum est, tamen
non natura, sed conuentu.] Et
sanctus autem Gregorius Nyss-
enus in quarto libro contra
Eunomium, eadem nos docens,
ita scribit: Et ne aliquis incor-
ruptibili naturæ crucis passio-
nem applicaret, per alia mani-
festius talem emendat errorem,
Zz iij

1. Tim. 2.

mediatorem ipsum Dei & hominum, & hominem & Deum ipsum nominans: vt cum duo de vno dicantur, congruum intelligatur circa vtrumque, circa deitatem quidem impassibilitas, circa humanitatem autem dispensatio passionis. Intellectu igitur diuidente hoc quod per misericordiam quidem vnitum est, ratione autem discernitur, cum hoc quidem quod superpositum est & supereminens omnem sensum, prædicat, altioribus vtitur nominibus, super omnia Deum, & magnum Deum, & virtutem Dei, & sapientiam, & talia vocans: cum autem passionum experimentum necessario propter nostram infirmitatem acceptū, verbis significat, ex nostro nominans vtrumque hominem ipsum appellat, non communicans per vocem ad ceteram naturam eum qui significatur, sed vt circa vtrūque pietas cōseruetur.]

Rom. 9.

Tit. 2.

1. Cor. 1.

His ita demonstratis per sanctorum patrum doctrinam, cessent qui numerum naturarum quæ in Christo sunt, occasiōnem sui erroris faciunt, & * earum differentiam numeri recusatōne negando, confusiōnem introducere conantur. Quomodo enim non est necessarius numerus, quo, ad significandam differentiam naturarum quæ in vnam subsistentiam vnitæ sunt, & non ad diuisionem per partes earum, vsi sunt patres? Demonstrato igitur vndique, quod impium est dicere vnam naturam siue substantiam deitatis & carnis Christi, & illud dicimus, quia nec secundum quod vnam subsistentiam dicimus deitatis & humanitatis Christi, sic pos-

* obid differentiam negando, Græc.

μεσίτην αὐτῷ θεῷ καὶ ἀνθρώπων, θεὸν καὶ ἀνθρώπων αὐτῶν ὀνομάζων, ἵνα ἐκ τῶν δύο θεῶν τὸ ἐν λέγειται τὸ πρὸς-φορον νοῦτο θεῶν ἐκείνων, θεῶν μὲν τὸ θεῶν ἢ ἀπάθια, θεῶν δὲ τὸ ἀνθρώπων ἢ κατὰ τὸ πάθος οἰκονομία. ἢ ἐν ἐπινοίας διαίρεσις τὸ κατὰ Φιλανθρώπου μὲν ἰσώμετρον, τῷ δὲ λόγῳ διακρινόμετρον, ὅταν μὲν τὸ ὑπερκειμετρον, καὶ ὑπερέχον πάντα νοῦν κηρύσῃ, τοῖς ὑψηλοτέροις κέχρηται τῶν ὀνομάτων, ἵππὶ πάντων θεῶν, καὶ μέγαν θεόν, καὶ δυνάμιν θεοῦ, καὶ σοφίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα καλών· ὅταν δὲ τίτῳ ἀναγκαίως διὰ τὸ ἡμέτερον ἀδανές συμπαράληφθῆσαι τῶν παθημάτων πείρωμ περὶ εὐεργεσίῃ τῷ λόγῳ, ἐκ τῆς ἰσόμετρον καπονομάξῃ τὸ σωμαφόρον, ἀνθρώπων αὐτῷ πρὸς σαρκῶν, οὐ κοινοποιῶν πρὸς τίτῳ λοιπὴν φύσιν διὰ τῆς φωνῆς τῆς δηλούμετρον, ἀλλ' ὡς περὶ ἐκείνων τὸ ἀσέβες φυλαχθῆναι.

ANNO CHRISTI 553.

Τούτων οὕτως ἀποδείχμενων διὰ τῆς τῶν πατέρων διδασκαλίας, πωσάδωσαν οἱ τῶν ἀεθμῶν τῶν ἐν Χριστῷ φύσεων πρὸς τῆς οὐκείας πλάνης ποιούμετρον, καὶ τῷ διὰ τούτου τίτῳ διαφορῆν ἀρετῆς, σύγχυσιν εἰσαγάγῃν ἱππάρχουπτες. πῶς γὰρ οὐκ ἀναγκαῖος ὁ ἀεθμός, ὃ ἵππὶ σημασία τῆς διαφορῆς τῶν ἐνωθῆσῶν εἰς μίαν ὑπόστασιν φύσεων, καὶ οὐκ ἵππὶ τῆς αἰὰ μέρος διαίρεσῃ αὐτῶν, οἱ πατέρες ἐχρήσαντο; ἀποδείχμενου τοίνυν πανταχόθεν, ὡς ἀσέβες ὅστι τὸ λέγῃν, μίαν φύσιν ἢ τοῖ οὐσίαν θεότητος καὶ τῆς σαρκὸς τῆς Χριστοῦ, καὶ καίνο ἐροδμετρον, ὡς οὐδὲ κατὰ μίαν ὑπόστασιν λέγομεν τῆς θεότητος, καὶ τῆς ἀνθρώποπτητος πρὸς Χριστοῦ, οὕτω δυ-

ANNO
CHRISTI
551

νατὸν καὶ μίαν φύσιν λέξαν Χριστοῦ·
ἵνα μὴ ταυτὸν φύσις τε καὶ ὑπόστα-
σις. πάντες γὰρ οἱ ἅγιοι πατέρες συμ-
φώνως ἡμᾶς διδάσκουσιν, ἄλλο ἔστι
φύσιν ἢ τοὺς οὐσίαν καὶ μορφῶν, καὶ
ἄλλο ὑπόστασιν ἢ τοὺς πρὸς ὄψιν . . .

ἢ ἰδιῶν. εἰ δὲ φήσωσί πως, ὅτι ὡς-
πρὸς μία ὑπόστασις σωτήριος εἶρηται ἐ-
πὶ Χριστοῦ, οὕτω δὲ καὶ μίαν φύσιν
σωτήριον λέξαν, ὁποδοξομένη καὶ τῆ-
το ἄλλοτερον εἶναι τῆς ὁμοθετίας. μίαν
γὰρ φύσιν θεότητος, ἢ τοὺς οὐσίαν λέ-
γοντες, τρεῖς ἐπὶ αὐτῆς δοξαζόμεν
ὑποστάσεις ἐν ἐκείνῃ ὑποστάσει πλὴν
αὐτῆν φύσιν ἢ τοὺς οὐσίαν γνωρίζον-
τες· καὶ ὁμοθετῶς ἐκ τῆς τριῶν ὑπο-
στάσεων μίαν ὑπόστασιν πλὴν τῆς λόγου
πρὸς πλὴν σαρκὰ σωτηριώδη φα-
μεν· οὐδεὶς γὰρ ποτε ἐτόλμησεν ἐν
τῇ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ εἰπεῖν, ὅτι ὡς-
πρὸς τρεῖς ὑποστάσεις, οὕτω καὶ τρεῖς
φύσεις εἰσὶ τῆς ἁγίας τριάδος, ὡς
καὶ διδάσκει λέξαν μίαν φύσιν ἐκ τῆς
τριῶν φύσεων σωτηριώδη πρὸς
σαρκὰ· τρεῖς γὰρ φύσεις ἵνα τῆς ἁ-
γίας τριάδος μόνον Ἀρειῶν πολ-
μήσας εἰπεῖν ὡς βλασφημῶς κατε-
κρίθη. διὰ τῆς τοῦ τῶν κατὰ τὸ ὄρ-
θον λόγον δύο φύσεων ἐνωσιν λέγο-
μεν, καὶ μίαν ὑπόστασιν. ἵνα ὁ Θεὸς
θεοῦ υἱὸς κατὰ πλὴν ὑπόστασιν ἐπερ-
ῶν παρὰ τὸν πατέρα, τῆς αὐτῆς δὲ
φύσεως ὡν τῶν πατέρων, ἐν τῇ ἰδίᾳ
ὑπόστασει ἐδημιούργησεν ἐαυτὸν σαρ-
κα ἐψυχωμένῃ ψυχῇ λογικῇ καὶ
νοεῖᾳ, ὅπως δηλοῖ ἀποστολικὴ φύσει

sibile est & vnam naturam Chri-
sti dicere : quoniam non idem
est natura & substantia. Omnes
enim sancti patres consonanter
nos docent, aliud esse naturam
sive substantiam & formam, &
aliud substantiam sive perso-
nam : & naturam quidem vel
substantiā & formam, hoc quod
est commune, significare ; substi-
tentiā autem sive personam,
hoc quod est speciale. Sin vero
dixerint quidam, quod sicut vna
substantia composita dicitur
Christi, sic oportet & vnam natu-
ram compositā dicere : osten-
demus & hoc alienum esse a pie-
tate. Vnam enim naturam sive
substantiam deitatis dicentes,
tres ipsius * confitemur substi-
tentiā, in vnaquaque substi-
tentiā eandem naturā sive substan-
tiam cognoscentes. Et recte ex
tribus substantiis vnam substi-
tentiā Verbi ad carnem com-
positam esse dicimus. Nemo eni-
m vnquam ausus est in catho-
lica ecclesia dicere, quod sicut
tres substantiæ, sic & tres natu-
ræ sunt sanctæ Trinitatis : vt pos-
sibile sit dicere, vnam naturam
ex tribus naturis compositam esse
ad carnem. Tres enim naturas
in sancta Trinitate solus Arius
ausus dicere, tamquam blasphemus
condemnatus est. Ideo igitur
secundum rectam rationem, dua-
rum naturarum dicimus vnitionem,
& vnam substantiam : quoniam Dei
Filius, cum esset secundum substi-
tentiā alter præter Patrem, eam-
dem autem naturam habens Pa-
tris, in sua substantia plasma-
uit sibi carnem animatam ani-
ma rationali & intellectuāli :
quod significat, humanæ naturæ

* gloria-
mus Græc.

vnitum esse Deum Verbum, & non subsistentiae seu personae cuiusdam. Est igitur Deus Verbum & incarnatus, vna subsistentia in vtraque natura cognoscendus; in diuina, in qua erat, prout dictum est: *Qui cum in forma Dei esset*; & in humana secundum hoc quod est *in similitudinem hominum factus*. Et ideo * rectius dicat aliquis vnam subsistentiam Dei Verbi compositam, quam vnam naturam compositam: quoniam cum per se absolute natura dicitur, non adiecta ei speciali cuiusdam persona, infinitum, & non subsistens aliquid significat: infinitum autem ad nihil potest componi. Sin autem aliquis & post tales rationes ad contentionem solam respiciens, opponere conetur, dicens quod secundum redditam naturae rationem oportet & humanam naturam Christi suam subsistentiam seu personam propriam habere: manifestus est talis, quod ante subsistenti homini vnitum esse dicit Deum Verbum, & affectualem factam esse vnitatem. Duae enim subsistentiae seu personae secundum subsistentiam vniri non possunt. Qui igitur haec dicit, Dei potentiam verbis humanae sapientiae euacuare festinans, ignorat magnum pietatis mysterium, quod corde quidem creditur ad iustitiam, ore autem confessio fit ad salutem. Neque enim humana Christi natura per se absolute vnquam dicitur, sed nec suam subsistentiam seu personam habuit: sed in subsistentia Dei Verbi, natura humana * initium vt esset, habuit: vnde ipsum Deum Verbum immutabiliter hominē fa-

νωθέναι τῷ θεῷ λόγον, καὶ οὐχ ὑποστάσις ἦτοι προσωπὴ τῆς δὲ ἑνός. ἐστὶ τῶν ὁ τῆς θεοῦ λόγος καὶ σαρκωθεὶς μία ὑπόστασις ἐν ἑκατέρᾳ φύσει γνωρίζομενος, ἐν δὲ τῇ θεῷ, ἐν ἣ ὑπῆρχε κατὰ τὸ ὅς ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπέσταν, καὶ ἐν τῇ ἀνθρώπινῃ καὶ τὸ ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γινόμενος. καὶ διὰ τὴν δισθεσίαν εἶποι τις αὐτῷ ὑπόστασιν ἔχει θεοῦ λόγου συνδέσσειν, ἢ ἑκατέρᾳ φύσιν συνδέσειν. Ἰππὶ ὅτι καὶ ἐαυτῷ ἀπλῶς φύσιν λέγεται, μὴ προσκειμένη τῷ ἰδιοκτοῦ προσώπου, ἀλλ' ἐν τῇ αὐτοῦ συνδέσειν διηγοῖται ὅτι ἀλλοῦ πρὸς οὐδὲν συνδέσειν δύναται. εἰ δὲ τις καὶ μὴ εἶπὼς τοῖς λόγοις πρὸς φιλονεικίαν μόνω ὁρῶν, ἀντιδῆσαι ἐπιχρησάτω λέγων, ὅτι καὶ τὸ ἀποδοθέντα τῆς φύσεως λόγον καὶ τὴν ἀνθρώπινω φύσιν τῆς Χριστοῦ ἰδίαν ὑπόστασιν, ἦτοι προσωπὴν ἰδίαν ἔχειν, πρὸς τὸν ὅτι τοιοῦτος, ὅτι προσωπὴν αὐτῷ ἀνθρώπινω λέγει τὸν λόγον, καὶ σχετικῶς γινώσκεται τὴν ἑνωσιν. δύο γὰρ ὑποστάσεων, ἦτοι προσώπων καὶ ὑποστάσιν γινώσκεται ἑνωσιν ἀδύνατον. ὥστε ὁ ταῦτα λέγων τὸ δυνατὸν τῆς θεοῦ λόγου ἀνθρώπινης σοφίας κενώσαι σουδάζων, ἀγνοεῖ τὸ μέγα τῆς δισθεσίας μυστήριον, ὅτι καὶ καρδία μὴ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, σῶμα δὲ ὁμολογῆται εἰς σωτηρίαν. οὐτε γὰρ ἐν ἀνθρώπινῃ φύσει τῆς Χριστοῦ ἀπλῶς ποτε λέγεται, ἀλλ' οὐτε ἰδίᾳ ὑπόστασιν, ἦτοι προσωπὴν ἔχειν, ἀλλ' ἐν τῇ ὑπόστασις τοῦ λόγου τὴν σχετικῶς τῆς ὑποστάσεως ἔλαβεν. ὅθεν αὐτῷ τῷ θεῷ λόγον ἀτρέπῶς ἀνθρώπινω γινώσκεται

Philipp. 2.
Ibidem.
* sic Graec.

* initium existentiæ accepit: Graec.

ANNO
CHRISTI
555.

γνησται ὁμοιογενῆ, καὶ ἐκ εἰς ἀν-
 θεσπὸν ἕνα αὐτὸν ἐληλυθέναι· καὶ τὸ
 αὐτὸ θεῶν λόγου σαρκωθέντος πλὴν ἐκ
 παρθένου γήνησιν ἔστι, καὶ διὰ τὸ θεοτό-
 κων ἔστι πλὴν ἀγίου ἐνδοξον ἀειπαρθένον
 Μαρίαν. διὰ τὸ καὶ πρὸ τ' σαρκώ-
 στως τῆς θεοῦ λόγου, καὶ μὴ πλὴν αὐτῶ
 σαρκώσιν τρεῖς ὑποστάσεις λέγουμεν ἔ-
 παύτως ἔ τῆς ἰσοῦ καὶ τῆς ἀγίου πνεύμα-
 τος, τ' ἀγίας τελευτῆς τετάρτης ὑποστά-
 στως ἡτοι παροσώπου παροσώπου μὴ
 ἐπιδέξαμεν, ἐκ τούτων τοίνυν πα-
 των διελέχθησαν οἱ λέγοντες πρὸ τῆς
 ἐνώσεως δύο φύσας, ὡς παροσώπου
 λέγουσιν ἀνθεσπὸν καὶ οὕτως ἐνω-
 θῶναι τῷ θεῷ λόγῳ καὶ πλὴν μαρίαν
 Θεοδώρου καὶ Νεστορίου καὶ ἀσεβῶν.
 Ὁ δὲ λέγοντες μὴ χεῖρῶν λέγειν μὴ
 πλὴν ἐνωσιν δύο φύσας ἐπὶ Χριστοῦ,
 ἀλλὰ μίαν φύσιν, σύγχυσιν καὶ φαν-
 τασίαν * εἰσαγόντες καὶ Ἀπολλινάριον
 ἔ Εὐτυχήα ἑὸν ἀσεβῆς. ἀλλ' οὕτοι μὴ
 ταῦτα. Ὁ δὲ ἀγιοὶ πατέρες μὴ πλὴν ἔ
 λόγου ἐνανθεσπῆσιν θεωρήσαντες τὰ
 ἔξ ἂν ὁ Χριστὸς, καὶ ὅτι ἀσύγχυτοι με-
 μνήκασιν αἱ φύσας, ὁρδοτάτα τὰς
 δύο φύσας πλὴν τε θεῖαν καὶ ἀνθεσ-
 πῆναι ἐν τῷ Χριστῷ ἔστι εἰρήκασιν. ἔτε
 γὰρ πρὸ τῆς ἐνανθεσπῆσεως δύο φύ-
 σας ἦσαν τῆς κελου, οὐδὲ μὴ πλὴν ἐν-
 ανθεσπῆσιν αἱ δύο μία γεγένασιν, εἰ
 καὶ ἐν μιᾷ ὑποστάσει γνωρίζονται.

* εἰσαγόνται
L.

Ταῦτα δὲ ἔ ἐκ τῆς θεῖων γραφῶν,
 καὶ ἐκ τῆς τῆς πατέρων διδασκαλίας
 διδαχθέντες πρὸς ἀνάλογον τῆς
 συγχρότων καὶ πεμονόντων τῶ τῆς θεῖας
 οἰκονομίας μυστήριον, εἰκότως ἐ-
 γράψαμεν, καὶ οὐ τῶ σαφιλίξεν
 τὰ ἔξ ἂν βῆ, καὶ ἐν οἷς γνωρίζε-
 ται ὁ Χριστὸς, σύγχυσιν ἢ διαίρεσιν
 Concil. Tom. 12.

atum esse confitemur, & non in
 hominem quemdam venisse; &
 eiusdem Dei Verbi incarnati esse
 natiuitatem ex Virgine, & pro-
 pter hoc Dei genitricem san-
 ctam gloriosam semper virgi-
 nem Mariam esse. Ideo & ante
 incarnationem Dei Verbi, &
 post eius incarnationem, tres
 subsistentias dicimus Patris, &
 Filii, & Spiritus sancti. Non
 enim sancta Trinitas quartæ
 subsistentiæ vel personæ adie-
 ctionem suscepit. Ex his igitur
 omnibus conuincuntur qui di-
 cunt, ante vnitionem duas natu-
 ras esse, quod ante * plasmatum * subsisten-
 dicunt hominem, & sic vnitum
 esse Deo Verbo, secundum infan-
 tiam Theodori & Nestorii im-
 piorum. Qui autem dicunt,
 quod non oportet post vnitatem
 duas naturas in Christo, sed
 vnam dicere, confusionem &
 phantasiam introducunt secun-
 dum Apollinarium & Eutychem
 impios. Sed isti quidem hæc.
 Sancti vero patres, post Dei Ver-
 bi incarnationem considerantes
 ea, ex quibus Christus est, &
 quod inconfusæ manserunt na-
 turæ, rectissime duas naturas, di-
 uinam & humanam, in Christo
 esse dixerunt. Nec enim ante in-
 carnationē duæ naturæ erant Do-
 mini, nec post incarnationē duæ
 naturæ vna factæ sunt, licet in
 vna subsistentia cognoscantur.

Hæc autem & ex diuinis scri-
 pturis, & patrum doctrina edo-
 cti, ad refutandos eos qui con-
 fundunt & diuidunt diuinæ dis-
 pensationis mysterium, merito
 scripsimus, & non eo quod de-
 claramus ea, ex quibus est, &
 in quibus cognoscitur Christus,
 confusionem vel diuisionem
 Aaa

diuinæ dispensationi facimus. Itaque glorificationē & vnitionis rationem proferentes, vnum Christum & Filium & Dominum, Verbum Dei incarnatum & hominem factum confitemur, & adoramus cum Patre & Spiritu sancto. Hæc ita cum * vniuersali Dei ecclesia confitentes, scire volumus omnes Christianos, quod sicut vnum Deum & Dominum habemus, ita & vnam fidem. Vna enim definitio fidei est, confiteri & recte glorificare Patrem, & Christum filium Dei, & Spiritum sanctum. Istam confessionem conferuamus, in qua & baptizati sumus, donatam quidem a magno Deo & saluatore nostro Iesu Christo sanctis suis discipulis & apostolis, ab eis autem prædicatam in toto mundo. Trecenti autem decem & octo sancti patres collecti in Nicæa aduersus Arium, illo cum sua impietate condemnato, eandem confessionem, id est, sanctum mathema & symbolum fidei tradiderunt sanctæ Dei ecclesiæ; & post illos, centum quinquaginta sancti patres Constantinopoli collecti aduersus Macedonium sancto Spiritui repugnantem, & Magnum Apollinaristam, illis condemnatis cum sua perfidia, secuti per omnia idem sanctum symbolum traditum a trecentis decem & octo sanctis patribus, explanauerunt quæ sunt de Deitate sancti Spiritus. Insuper autem & qui in Epheso prius collecti sunt sancti patres aduersus Nestorium impium, & qui in Calchedone conuenerunt

ΑΓ. 5.

τῆ θεῆα οἰκονομία εἰσαγομῆν. ἀμέλι δόξολογίαν καὶ (Ω) τὴ ἐνώσεως λόγον προσφέροντες ἕνα Χριστὸν καὶ υἱὸν καὶ κύριον τὸν θεὸν λόγον σεσαρκωμένον, καὶ ἐνανθεωρησάντα ὁμοουσιον ἑμῶν, καὶ προσκυνητῶν σὺν τῷ πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι. Τούτων οὕτως ἕκαστος τῶν δεῦ καθεδρικῆς ἐκκλησίας ὁμοουσιον ἑμῶν, γνώσκων βεβλήμεθα πάντας τῶν Χριστιανῶν, ὅτι ὡσπερ ἕνα θεὸν καὶ κύριον ἔχοντες, οὕτω καὶ μίαν πίστιν. εἰς γὰρ ὅστιν ὅρος πίστεως, τὸ ὁμολογεῖν καὶ ὁρθῶς δόξασθαι πατέρα, καὶ Χριστὸν (Ω) υἱὸν τοῦ θεοῦ, καὶ ἅγιον πνεῦμα. ταύτην τὴν ὁμολογίαν φυλάττομεν, εἰς τὴν καὶ ἐβαπτισθῆμεν, δωρηθεῖσαν μῶν πατρῶν ἡμεῶν μεγάλου θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῖς ἁγίοις ἀποστόλοις καὶ ἀποστόλοις, παρ' αὐτῶν ἡκηρυχθεῖσαν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ. οἱ ὅντες ἱεροκόσοι δεκά καὶ οὐκτώ πατέρες ἅγιοι οἱ σωμαχθέντες ἐν Νικαίᾳ καὶ Ἀρείου, καὶ τῶν μὲν τῆς αὐτῆς ἀσεβείας καθεδικάσαντες, τὴν αὐτὴν ὁμολογίαν ἢ σύμβολον καὶ μαθημα τῆς πίστεως παρὰ δεδωκασί τῆς ἁγίας ἑαυτοῦ ἐκκλησίας καὶ μετ' ἐκείνοις οἱ ἑκατὸν πενήκοντα ἅγιοι πατέρες οἱ σωμαχθέντες ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Μακεδονίου τοῦ πνευματομάχου, καὶ Μάγνου τοῦ Ἀπολλιναρειστοῦ, καὶ τούτοις καθεδικάσαντες μὲν τῆς αὐτῶν ἀσεβείας, ἀκολουθῶντες τε καὶ πάντα τῷ αὐτῷ ἁγίῳ συμβόλῳ τῷ πατρὶ τῶν τετρακοσίων δεκαοκτώ ἁγίων πατέρων παραδεδείκται, ἐστῆσαν τὰ θεῶ τῆς θεότητος τοῦ ἁγίου πνεύματος. Ἐπι δὲ καὶ (Ω) ἐν Εφέσῳ σωμαχθέντες τὸ παρὰ τῶν ἁγίων πατέρων κατὰ Νεστορίου τοῦ δυσεβοῦς, καὶ (Ω) ἐν Καλχηδόνι

ANNO
CHRISTI
555.* vniuersalis
D. e. con-
fiteatur, Gr.

ANNO
CHRISTI
533.

ἅγιοι πατέρες καὶ Εὐτυχοῦς τῆς δυνα-
στεως, ἀκολουθήσαντες καὶ πάντα τῶ ἐι-
ρημικῶ ἀγίῳ συμβόλῳ ἢ τοῖ μαθή-
ματι τῆ πίστεως, κατεδίδαξαν ἐδὺ προ-
ερμημύροις αἰρετικοῖς μὲν τῶ ἀπὸν ἀσε-
βείας, καὶ τῶ ὁμοῖα αὐτοῖς φρονησαν-
των ἢ καὶ φρονουώτων. καὶ πρὸς τού-
τοις ἀνεδείμασαν ἐδὺ ἕτερον ὄρον πί-
στεως ἢ τοῖ συμβόλον καὶ μαθήματα ᾧρα-
διδόντας τοῖς προσοδοσι τῶ ἀγίῳ βα-
πτίσματι, ἢ ὅτι οἱ αἰετοῖ αἰρέσεως
ἐπηρεφέσοι ᾧρα ᾧρα δίδοντα,
ὡς εἶρηται, ὑπὸ τῶ τετρακοσίων δέκα
καὶ οὐκτὼ ἀγίων πατέρων, καὶ τρανω-
θέντα ὑπὸ τῶ ἑκατὸ πεντηκοντα ἀ-
γίων πατέρων. Τούτων οὕτως ἐχόντων
συνεδόμῳ καὶ κεφάλαια ὑποτάξαι
πλὴν τῆ πίστεως ὁρθῶ ὁμολογίαν
ἐν συντόμῳ, πλὴν τῶ αἰρετικῶν
κατάκριτον ἀφελόντα.

Εἰ τις οὐχ ὁμολογῆ πατέρα, καὶ
ἕῶν, καὶ ἅγιον πνεῦμα, τετάρτα ὁ-
μοούσιον, μίαν θεότητα, ἢ ἕνω φύ-
σιν καὶ οὐσίαν, μίαν τε δυνάμιν ἐ
ὅμοῖαν ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν ἢ
ἕνω προσώπῳ προσοικεμῶν,
ὁ τοῖδος ἀνάθεμα ἔστω.

Εἰ τις οὐχ ὁμολογῆ ᾧρα ἀιῶ-
νων καὶ ἀρχόντως ἐκ τῆ πατρὸς γεννη-
θέντα θεὸν λόγον ἐπ' ἐσχάτων τῶ ἡ-
μερῶν * σαρκωθέντα ἐκ τῆς ἀγίας
καὶ ἀνθερον γυμῶν γυμῶντα ὅτι
αὐτῆς, καὶ διὰ τῆ τοῦ αἰῶ τοῖ
ἕνω τῶ τὰς δύο γυμῶν, πλὴν τῆ
αἰῶνων ἀσωμάτως καὶ πλὴν ἐπ' ἐσχά-
των τῶ ἡμερῶν καὶ σαρκῶ, ὁ τοῖ-
δος ἀνάθεμα ἔστω.

Εἰ τις λέγῃ ἄλλῳ εἶναι τῶ
θεὸν λόγον ᾧρα θαυματουργήσαντα,
Concil. Tom. 12.

sancti patres aduersus Eutychem
impium, secuti per omnia præ-
dictum sanctum symbolum siue
mathema fidei, condemnaue-
runt prædictos hæreticos vna
cum eorum impietate, & hos
qui similia illis sapuerunt, vel
sapiunt. Et super hæc anathe-
matizauerunt eos, qui aliam de-
finitionem fidei, siue symbolum,
siue mathema tradunt acceden-
tibus ad sanctum baptisma, vel
ex quacumque hæresi conuer-
sis, præter traditum (sicut di-
ctum est) a trecentis decem &
octo sanctis patribus, & expla-
natum a centum quinquaginta
sanctis patribus. His ita se ha-
bentibus, perspeximus & capi-
tula supponere, quibus tam re-
ctæ fidei compendiosa confes-
sio, quam hæreticorum condem-
natio continetur.

Si quis non confitetur Patrem,
& Filium, & Spiritum sanctum,
Trinitatem consubstantialem,
vnam Deitatem, seu naturam,
& substantiam, & vnam virtu-
tem & potestatem in tribus sub-
sistentiis seu personis adoran-
dam, talis anathema sit.

Si quis non confitetur eum,
qui ante sæcula & sine tempo-
re ex Patre natus est, Deum
Verbum in vltimis diebus de-
scendisse de cælis, & incarna-
tum esse de sancta gloriosa Dei
genitrice & semper virgine Ma-
ria, & hominem factum, natum
esse ex ipsa, & propter hoc eius-
dem Dei Verbi duas esse natiui-
tates, eam quæ est ante sæcula in-
corporaliter, & eam quæ est in
vltimis diebus secundum car-
nem, talis anathema sit.

Si quis dicit alium esse Deum
Verbum qui miracula operatus

* υπαρχί-
= ἴα τῶ
εἰσαίν ὁ
L.
* αἰῶν
L.

L
II.
III.

est, & alium Christum qui passus est, aut dicit Deum Verbum cum Christo esse nascente ex muliere, vel in ipso esse tamquam alterum in altero, sed non unum eundemque Dominum nostrum Iesum Christum, Deum Verbum incarnatū & hominem factum, & eiusdem ipsius miracula & passiones, quas carne sponte sustinuit, talis anathema sit.

IV.

Si quis dicit, secundum gratiam, vel secundum operationem, vel secundum dignitatem, vel secundum aequalitatem honoris, vel secundum auctoritatem, vel relationem, vel affectū, vel virtutem, vnitionē Dei Verbi ad hominem factam esse, vel secundum homonymiam, per quam Nestoriani & Deum Verbum vocantes Christum, & hominem separatim Christū nominantes, solo vocabulo vnū Christum dicunt: aut si quis per bonam voluntatem dicit vnitionem factam esse, sicut Theodorus hæreticus ipsis verbis dicit, quasi quod placuit Deo Verbo homo, eo quod bene visum est ei de ipso, sed non secundum subsistentiam Dei Verbi ad carnem animatam anima rationali & intellectuali vnitionem confitetur, & ideo vnā eius subsistentiam compositam esse, talis anathema sit.

V.

Si quis per relationem, aut abusive, Dei genitricem dicit sanctam gloriosam semper virginem Mariam, aut hominis genitricem, aut Christotocon, tamquam Christo Deo non existente, sed non proprie & vere Dei genitricem ipsam confitetur, eo quod ipse qui ante sæcula ex Patre natus est Deus Ver-

καὶ ἄλλον $\text{\textcircled{V}}$ Χεῖρον $\text{\textcircled{P}}$ παθόντα. ἢ $\text{\textcircled{V}}$ θεὸν λόγον σωεῖναι τῷ Χεῖ-
ρῶ λέγει γρηγοριῶ ἐκ γυναικός, ἢ ἐν
αὐτῷ εἶ ὡς ἄλλον ἐν ἄλλῳ, ἀλλ' οὐ-
χ' ἓνα καὶ $\text{\textcircled{V}}$ αὐτῷ $\text{\textcircled{P}}$ κύριον ἡμῶν Ἰη-
σοῦν Χεῖρον $\text{\textcircled{P}}$ τῷ θεοῦ λόγον σαρ-
κωθέντα, καὶ ἐνανθρωπήσαντα, καὶ τῷ
αὐτῷ τὰ δαύματα καὶ τὰ πάλιν, ἀπὸ
ἐκκοσίως ὑπέμεινε σαρκί, ὁ τοιοῦτος
ἀνάθεμα ἔστω.

Εἰ τις λέγει κατὰ χάριν, ἢ κατὰ
ἐνέργειαν, ἢ κατὰ ἀξίαν, κατὰ ἰσοπι-
μίαν, ἢ κατὰ αὐθεντίαν, ἢ ἀναφορὰν,
ἢ χάριν, ἢ δυνάμιν, ἢ ἔνωσιν τῷ θεοῦ
λόγου πρὸς ἄνθρωπον γεγενῆσθαι, ἢ
κατὰ ὁμωνυμίαν, καθ' ἡμῶν $\text{\textcircled{P}}$ Νεστο-
ριανοὶ καὶ $\text{\textcircled{V}}$ θεὸν λόγον Χεῖρον κα-
λουῦντες, καὶ $\text{\textcircled{V}}$ ἄνθρωπον κεχω-
ρισμένως Χεῖρον ὀνομάζοντες κα-
τὰ μόνον τὸ πρῶτον λέγειν ἓνα Χρι-
στὸν λέγουσιν· ἢ εἰ τις λέγει κατὰ διδο-
κίαν πλὴν ἔνωσιν γεγενῆσθαι, καθ' ὅσον
Θεόδωρος ὁ ἀιρετικὸς αὐταῖς λέ-
ξει λέγει, ὡς θεογέντος τῷ θεοῦ λό-
γου τῷ ἀνθρώπῳ ἀπὸ τῆς βίης κα-
τὰ δόξαν αὐτῶν πρὸς αὐτῷ, οὐχ' ἑκ
ὑπόστασιν τῷ θεοῦ λόγου πρὸς τὴν
σάρκα ἐψυχωμένην ψυχῇ λογικῇ
νοεῖν πλὴν ἔνωσιν ὁμολογεῖ, καὶ διὰ
τῆς τοῦ μίθου αὐτῷ πλὴν ὑπόστασιν συνθε-
τον, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

Εἰ τις κατὰ ἀναφορὰν, ἢ κατὰ
χρηστικῶς θεοτόκον λέγει πλὴν ἀρίθ-
μητον ἀειπαρθένον Μαρίαν, ἢ ἀν-
θρωποτόκον, ἢ Χεῖροτόκον, ὡς πρὸ
Χεῖρο μὴ ὄντος θεοῦ, ἀλλὰ μὴ κω-
λείως καὶ κατὰ ἀλήθειαν θεοτόκον αὐ-
τῷ ὁμολογεῖ, διὰ τὸ $\text{\textcircled{V}}$ πρὸς αἰώ-
νων ἐκ τῆς πατρὸς γεννηθέντα θεὸν λό-

ANNO
CHRISTI
553.

ρον ἐπ' ἐχάτων τῶν ἡμερῶν ἔξ αυ-
τῆς σαρκωθέναι καὶ ἄνθρωπῶναι, ὁ
ποιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

Εἴ τις οὐχ ὁμολογῆι ὡς ἐσαυρω-
μῆρον σαρκὶ κέλειον ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστὸν θεὸν ἑστῆν ἀληθινόν, & κέλειον
τῆς δόξης, καὶ ἕνα τῆς ἀγίας τετραδός,
ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

Εἴ τις ἐν δυοῖν φύσει λέγων μὴ
ὡς ἐν θεότητι καὶ ἐν ἀνθρωπότητι ὡς
ἕνα κέλειον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸν τῷ
θεοῦ λόγον σαρκωθέντα ὁμολογῆι,
μηδὲ ὅτι τῶν σημαῖαι τῶν διαφο-
ρῶν τῶν φύσεων, ἔξ ὧν καὶ συνεπέθη,
ἀλλ' ὅτι διαίρεσι τῆ ἀνὰ μέρος τῶν
τριάτων λαμβανῆς φωνῶν ὅτι τῶ
καὶ Χριστὸν μυστηρίου ὡς κεχωρισμέ-
νας καὶ ἰδιοῦποσάτους ἑστῆν τὰς φύσεις,
καθὼς Θεόδωρος καὶ Νεστόριος βλα-
σφημοῦσιν, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

Εἴ τις ἐπὶ τῶ ἐνός κελίου ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ, τυτέτι τῶ σαρκωθέντος
θεοῦ λόγου ὡς ἀειθμῶν τῶν φύσεων
ὁμολογῶν μὴ τῆ διαφορῆ τῶν δια-
φορῶν τυτων, ἔξ ὧν καὶ συνεπέθη,
λαμβανῆς, ὡς ταύτης οὐκ ἀνηρημέ-
νης διὰ τῶ ἕνωσιν, ἀλλ' ἐπὶ διαίρεσι
τῆ ἀνὰ μέρος τῶ ἀειθμῶν κέχρηται,
ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

Εἴ τις λέγων, μία φῦσιν τῶ θεοῦ
λόγου σεσαρκωμένῳ, οὐχ οὕτως αὐ-
τὸ ἐκλαμβάνει, ὡς ὅτι ἐκ τῆς θείας
φύσεως καὶ τῆς ἀνθρωπίνης εἰς Χριστὸς
ἀπεπέλειδι ὁμοούσιος τῶ πατρὶ καὶ
τῶ θεότητι, καὶ ὁμοούσιος ἡμῖν ὁ αὐ-
τὸς κατὰ τῶ ἀνθρωπότητα, ἀλλ' ὅτι
τῆς θεότητος & τῆς σαρκὸς τῶ Χριστοῦ
μία φύσις, ἥτοι οὐσία ἀπεπέλειδι,
καὶ τῶ Ἀπολλιναρίου καὶ Εὐτυχεῖς
κακοπίαν, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

bum, in vltimis diebus ex ipsa
incarnatus & natus est, talis a-
nathema sit.

Si quis non confitetur Domi-
num nostrum Iesum Christum,
qui carne crucifixus est, Deum
esse verum, & Dominum glorię,
& vnum de sancta Trinitate, ta-
lis anathema sit.

Si quis in duabus naturis di-
cens non tamquam in Deitate &
humanitate vnum Dominum no-
strum Iesum Christum, Deum
Verbum incarnatum confitetur,
nec ad significandam differ-
entiam naturarum, ex quibus com-
positus est, sed pro diuisione per
partem, talem excipit vocem in
mysterio Christi, quasi separati-
m vnaquaque natura suam ha-
bente subsistentiam, sicut Theo-
dorus & Nestorius blasphema-
uerunt, talis anathema sit.

Si quis in vno Domino Iesu
Christo, hoc est, Deo Verbo in-
carnato, numerum confitens na-
turarum, non intellectu diffe-
rentiam earum, ex quibus &
compositus est, excipit, vt pote
non interemptam propter vni-
tatem, sed pro diuisione per par-
tem numero vtitur, talis anathe-
ma sit.

Si quis dicens vnā naturam
Dei Verbi incarnatam, non sic
hoc intelligit, quod ex diuina
natura & humana vnus Chri-
stus effectus est, consubstan-
tialis Patri secundum Deitatem,
& consubstantialis nobis
idem ipse secundum humani-
tatem, sed quod Deitatis &
carnis Christi vna natura siue
substantia effecta est secundum
Apollinariū, & Eutychetis per-
fidiam, talis anathema sit.

Aaa iij

VI.

VII.

VIII.

IX.

ANNO CHRISTI 553.

Æqualiter enim & eos qui per partem incidunt vel diuidunt, & eos qui confundunt diuinæ dispensationis mysterium Christi, reicit & condemnat vniuersalis Dei ecclesia.

X. Si quis non anathematizat Arium, Eunomium, Macedoniū, Apolinarium, Nestorium, Eutychem, & eos qui similia eis sapuerunt vel sapiunt, talis anathema sit.

XI. Si quis defendit Theodorum Mopsuestenum, qui dixit alium esse Deum Verbum, & alium Christum a passionibus animæ & desiderijs carnis molestias patientem, & ex profectu operum melioratum, & baptizatum in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti, & per baptismum gratiam sancti Spiritus accepisse, & affiliationem meruisse, & ad similitudinem imperialis imaginis in personam Dei Verbi *adoratum,

*adoratum,

Ephes. 5.

Ioh. 20.

* hic autem etiam Gr.

Ibidem.

nis in personam Dei Verbi *adorari, & post resurrectionem, immutabilem cogitationibus, & impeccabilem omnino factum fuisse: & iterum dixit talem factam esse vnitionem Dei Verbi ad Christum, qualem dixit Apostolus de viro & muliere: *Erunt duo in carne vna*: & super alias suas innumerabiles blasphemias ausus est dicere, quod post resurrectionem, cum insufflasset Dominus discipulis suis, & dixisset: *Accipite Spiritum sanctum*: non dedit eis Spiritum sanctum, sed figuratim tantummodo insufflauit: * sed & confessionem, quam fecit Thomas cum palpasset manus & latus Domini post resurrectionem, dicens: *Dominus meus & Deus meus*, inquit non esse dictam a Thoma de Christo,

ὁμοίως γὰρ καὶ τοὺς ἀπὸ μέρους διακοινωνήσαντας ἢ τοὺς τέμνοντας, ἢ τοὺς συγχέοντας τὸ τῆς θείας οἰκονομίας μυστήριον τοῦ Χριστοῦ ὡς ἀποφασίζονται καὶ ἀναθεματίζονται ἢ καθολικῆ ἐκκλησίᾳ.

Εἴ τις μὴ ἀναθεματίζῃ Ἀρειον, Εὐνόμιον, Μακεδόνιον, Ἀπολινάριον, Νεστόριον, Εὐτυχέα, καὶ τοὺς τὰ ὅμοια τοῦτοις φρονουώντας ἢ φρονήσαντας, ἀνάθεμα ἔστω.

Εἴ τις ἀντιποιεῖται Θεοδώρου τοῦ Μοψουεστῆ ἢ εἰπόντος, ἄλλον εἶναι θεὸν λόγον, ἢ ἄλλον Χριστὸν, ὑπὸ πάντων ψυχῶν καὶ τῆς τῆς σαρκὸς ἐπιθυμιῶν ἐνοχλοῦμένον, καὶ ἐκ προκοπῆς ἔργων βελτιωθέντα, καὶ βαπτισθέντα εἰς ὄνομα πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ ἀγίου πνεύματος, ἢ διὰ τῆς βαπτίσματος πλὴν χεῖρὸς τοῦ ἀγίου πνεύματος λαβεῖν, καὶ ὑποστάσεως ἀξιοθῆναι, καὶ κατ' ἰσότητά βασιλικῆς εἰκόντος εἰς πρὸς ὄψον τῆς θεοῦ λόγου προσηκουμένον, ἢ μὴ πλὴν ἀνάστασιν ἀξέσπαστον τῆς ἐνοίας, ἢ ἀιμαμόρητον παντελῶς ἁγιοῦ καὶ πάλιν εἰρηκότους πλὴν ἕνωσιν τῆς θεοῦ λόγου πρὸς Χριστὸν ποιῶντων γεγενῆσθαι, ὡς εἶπεν ὁ ἀπόστολος ὅτι δύο καὶ γυναικός ἐσονται οἱ δύο εἰς σὰρκα μίαν καὶ πρὸς τῆς ἄλλαις ἀναριθμήτοις αὐτῶν βλασφημίαις πολήσαντος εἰπεῖν, ὅτι μὴ ἢ ἀνάστασιν ἐμφυσήσας ὁ κύριος τοῖς μαθηταῖς, καὶ εἰπὼν λάβετε πνεῦμα ἅγιον, ἢ δέδωκεν αὐτοῖς πνεῦμα ἅγιον, ἀλλὰ χημάλι μόνον ἐνεφύσησεν ἑαὶ ἢ καὶ πλὴν ὁμολογίαν Θωμᾶ, πλὴν ὅτι τῆς ψιλαφῆσθαι τῆς χεῖρὸς, καὶ τῆς πλάτης τῆς κρείσ μὴ ἢ ἀνάστασιν, λέγων πρὸς ὁ κύριός μου καὶ θεός μου, εἶπε μὴ εἰρήσας πρὸς Χριστὸν παρὰ ἢ Θωμᾶ,

ANNO
CHRISTI
551.

οὐδὲ γὰρ εἶπεν λέγει τὸ κύριον θεόν, ἀλλ'
 ὅτι τὸ παραδόξω τὸ ἀναστάσεως ἐκ-
 πλαγῆτα τὸ Θωμᾶν ὑμνήσαι τὸν θεόν
 τὸ ἐγείραντα (Θ) Χριστόν. τὸ δὲ χεῖρον,
 ὅτι καὶ ἐν τῇ τῷ θεῷ ἔλεον τὸ δόξασαν
 ἡμετέραν παρ' αὐτῶν δὴδεν ἐρμηνεία
 συκρίνων ὁ αὐτὸς Θεόδωρος τὸ Χρι-
 στὸν Πλάτωνι, καὶ Μανιχαίῳ, καὶ Επικού-
 ρῳ, καὶ Μαρκίῳ, λέγει ὅτι ὡσπερ ἐ-
 κείνων ἕκαστος ἄθεος οὐκ εἶναι δό-
 γμα τοῖς αὐτοῖς μαθητεύσαντας πεποιή-
 κε καλεῖσθαι Πλατωνικούς, καὶ Μανι-
 χαίους, Ἐπικουρείους, καὶ Μαρκωνί-
 στας, (Θ) ὅμοιον ἕπον ἔστι Χριστοῦ ἄ-
 θεοῦ τὸ δόγμα, ὅτι αὐτῶν ἕπον Χρι-
 στιανούς καλεῖσθαι. Εἰ τις τοίνυν ἀντι-
 ποιῆται Θεοδώρου τὸ ταῦτα βλα-
 σφημήσαντος, ἀλλὰ μὴ ἀνάθεμα πρὸς
 αὐτὸν, ἔστω αὐτῶν συζητήματα, καὶ
 ἕπον τὰ ὅμοια αὐτῶν φρονουῶντας ἢ
 φρονήσαντας, ἀνάθεμα ἔστω.

Εἰ τις ἀντιποιῆται τῶν συζητή-
 μάτων Θεοδορίτου, ἀπὸ ὅθεν τὸ ὑ-
 πὲρ Νεστορίου ἔστω ἀρεπκοῦ, καὶ κατὰ τὸ ὄρ-
 θῆς πίστεως, καὶ τὸ ἐν Εφέσῳ περὶ τῆς ἀ-
 γίας πνεύματος, καὶ τὸ ἐν ἀγίοις Κυρίλλου,
 καὶ τῶν ἑξ ἑκατομυρίων κεφαλαίων, ἐν οἷς
 ἀσθεῖσι συζητήμασι χρητικῶς λέγει τὸ
 ἐνωσιν τῶν θεῶν λόγου πρὸς τὸν πνα
 ἀνθρώπων. ὅτι ἔβλασφημῶν λέγει,
 ὅτι ἐβλάφησε Θωμᾶς τὸ ἀναστάντα,
 καὶ προσεκύνησε (Θ) ἐγείραντα, καὶ διὰ
 τῆτο ἀσθεῖς καλεῖ τὸν τὸ ἐκκλησίας
 διδασκάλους, ἕπον καθ' ὑπόστασιν πλὴν
 ἐνωσιν τῶν θεῶν λόγου πρὸς τὸ σαρκῶς
 ὁμολογουῦντας ἔστω πρὸς τοῦτοίς θεοτό-
 κων ἀπὸρνεῖται τὸ ἀγίαν ἐνδοξον ἀει-
 παρθενον Μαρίαν. Εἰ τις τοίνυν τὰ εἰ-
 ρημῶνα συζητήματα Θεοδορίτου ἐ-
 παρνεῖ, ἀλλὰ μὴ ἀνάθεμα πρὸς αὐτὰ,

(nec enim dixit Theodorus
 Deum esse Christum) sed ad
 miraculum resurrectionis stu-
 pefactum Thomam glorificasse
 Deum, qui Christum resuscita-
 uit: & quod peius est, etiam in in-
 terpretatione quam in Actus a-
 postolorum scripsit Theodorus,
 similem fecit Christum Platoni,
 & Manichæo, & Epicuro, &
 Marcioni, dicens quod sicut illo-
 rum unusquisque ex dogmate
 quod inuenit, suos discipulos fe-
 cit vocari Platonicos, & Mani-
 chæos, & Epicureos, & Marcio-
 nistas, simili modo & cum Chri-
 stus dogma inuenisset, ex ipso
 Christianos vocari. Si quis igitur
 defendit eundem Theodorum,
 qui talia blasphemavit, & non
 anathematizat eum, & eius con-
 scripta, & eos qui similia illi
 sapuerunt vel sapiunt, talis ana-
 thema sit.

Si quis defendit conscripta
 Theodoretæ, quæ exposuit pro
 Nestorio hæretico aduersus re-
 ctam fidem, & Ephesinam pri-
 mam sanctam Synodum, & san-
 ctum Cyrillum, & duodecim e-
 ius capitula, in quibus sceleratis
 conscriptis idem Theodoretus
 affectualem dicit vnitatem Dei
 Verbi ad hominem quemdam,
 de quo blasphemans dixit, quod
 palpauit Thomas eum qui re-
 surrexit, & adorauit eum qui re-
 suscitauit; & propter hoc im-
 pios vocat doctores ecclesiæ,
 qui vnitatem secundum substi-
 tentiam Dei Verbi ad carnem
 confitentur; & super hæc Dei
 genitricem abnegat sanctam
 & gloriosam semper virginem
 Mariam. Si quis igitur memo-
 rata conscripta Theodoretæ de-
 fendit, & non anathematizat ea,

XII.

talis anathema sit. Propter tales enim blasphemias ab episcopatu deiectus est, & postea in sancto Calchedonenſi Concilio compulsus est omnia contraria memoratis suis conscriptis facere, & rectam fidem confiteri.

XIII.

Si quis defendit impiam epistolam, quam ad Marim Perſam hæreticum Ibas scripsisse dicitur, quæ abnegat Deum Verbum hominem factum esse, & dicit non Deum Verbum ex Virgine incarnatum, natum esse, sed purum hominem ex ipsa esse natum, quem templum vocat, ut alius sit Deus Verbum, & alius homo : & super hæc iniuriat Ephesinam primam Synodum, quasi sine inquisitione & examinatione ab ipsa Nestorio condemnato, & sanctum Cyrillum vocat hæreticum, & duodecim eius capitula impia dicit, Nestorium autem & Theodorum cum impiis eorum conscriptis collaudat & defendit. Si quis igitur, sicut dictum est, eandem ipsam epistolam vindicat, vel rectam esse dicit ipsam vel partem ipsius, sed non anathematizat eam, anathema sit.

Tali ergo impia epistola iuste anathematizata propter infertis ei blasphemias, Theodori & Nestorii impiorum sequaces conantur dicere, susceptam esse eam a sancto Calchedonenſi Concilio. Hoc autem dicunt, sanctam quidem Calchedonenſem Synodum calumniantes, nomine autem eius * festinantes debita condemnatione liberari Theodorum, & Nestorium, & impiam

* cupientes

ἀνάθεμα ἔστω. διὰ ταύτας γὰρ τὰς βλασφημίας τῆς ἑπιστολῆς οὗτος ἐβλήθη, καὶ μὲν πάντα ἐν τῇ ἀγίᾳ συνόδῳ τῇ ἐν Καλχηδόνι συνωθήθη πάντα τὰ ἐναντία τοῖς μνημονωθεῖσιν αὐτῷ συζητήματα ποιῆσαι, καὶ πῶς ὀρθῶς πῶς ὁμολογήσει.

Εἰ τις ἀντιποιεῖται τὸ ἀσεβοῦς ἑπιστολῆς τῆς λεγομένης παρὰ Ἰβᾶ γεγραμμένης πρὸς Μάρκον τὸν Πέρσον αἰρετικόν, τὸ θεοουμῆδες τὸ θεὸν λόγον ἀθέτον γεγενῆσθαι καὶ λεγούσης μὴ τὸ θεὸν λόγον ἐκ τῆς ἁγίας σαρκωθέντα γεννηθῆναι, ἀλλὰ ψιλὸν ἀθέτον ὄντα ἀντιποιεῖται, ὃν ναὶ ὀνομαζοῦν, ὡς ἄλλον ἢ τὸ θεὸν λόγον, καὶ ἄλλον ἢ ἀθέτον, πρὸς τοῖς ἡ ἐκ τῆς ἐκκλησίας πῶς ἐν ἐπίστω πρὸς τὸν συνωθῶν, ὡς χωρὶς ζήτησεως ἐκρίσεως Νεστόριον κατὰ δικασίας, καὶ τὸ ἐν ἀγίοις Κύριλλον αἰρετικὸν ὀνομαζούσης, ἐκ τῶν τὰ ἱερά αὐτῶν κεφάλαια Νεστόριον ἢ ἐκ Θεόδωρον μὲν τὸ ἀσεβῶν συζητημάτων ἐπιπαρούσης, ἐκδικούσης. εἰ τις τοίνυν τὴν εἰρημῶν ἀσεβῶν ἑπιστολῶν ἐκδικεῖ, ἢ ὀρθῶς αὐτῶν ἢ λέγει, ἢ μέρος αὐτῆς, ἀλλὰ μὴ ἀναθεματίζει αὐτήν, ἀνάθεμα ἔστω.

Τῆς ποιαύτης τοίνυν ἑπιστολῆς δικαίως ἀναθεματιθείσης διὰ τὰς περὶ εὐμοῦρας ἐν αὐτῇ βλασφημίας, οἱ τὰ Νεστορίου ἢ Θεοδώρου ἀσεβῶς φρονουῦντες ἐπιχρῆσι λέγειν, ταύτην δεδέχθαι παρὰ τῆς ἀγίας ἐν Καλχηδόνι συνόδου. τὴν ὅτι λέγουσι τὸ μὴ ἀγίῳ συνώδου συκοφαντῶντες, πῶς δὲ ταύτης πρὸς τὸν αὐτῶν ἀποδοῦναι τὸν ὀφειλομένης κατακρίσεως ἐλεύθερον ἑπιστολῶν Θεόδωρον ἐκ Νεστορίου, ἐκ τῆς ἀσεβῶν ἑπιστο-

ANNO
CHRISTI
553.

Ἐπιστολῶν· ὡς ἡς Ἰβας πολλάκις κα-
τηγορηθεὶς ἐκ ἐπόλιμσεν οἰκειώσασθαι
διὰ τὰς ὡσεὶ χολμύρας ἐν αὐτῇ βλα-
σφημίας. καὶ ταῦτα ἀποδείξομεν ἐκ
τῆς διαφώσεως πρὶ τούτου κεκμημένων.
ἐν γὰρ τοῖς ᾠδῶν Φωπίου, καὶ Εὐσταθίου πε-
πραγμένοις ἐν Τύρῳ κατηγορημένος
ὁ ὡσεὶ λεχθεὶς Ἰβας ὡς ἐπὶ ὑβρεῶν τῶν
ἐν ἀγίοις Κυρίλλου Φανερωτοῦ κατέδε-
τε, μὴ τὴν ἐνωσιν τῆς ἀνατολικῶν πρὸς τὴν
ἐν ἀγίοις Κυρίλλου μηδὲν ὑβρεῶς ἐ-
χολμύρον εἰρηκέναι ὡς αὐτῶν. ἡ δὲ Ἐπι-
στολὴ ἢ πεπληρωμένη τῆς εἰρημύρων
βλασφημιῶν, ἐφ' αἷς κατηγορεῖται
Ἰβας, πολλάκις τῶν ἐν ἀγίοις Κυρίλλου
ὡσεὶ ἐχρυσά παρῆλθον, ὅτι μὴ τὴν
ἐνωσιν τὴν πρὸς τοὺς ἀνατολικούς γέγο-
νεν, ἔξ ἧς δεινῶς Ἰβας ἀπαρνησάμε-
νος ταῦτα. ὅθεν ὁ μνημονώδεις
Φωπίου ὁ Εὐσταθίου διὰ τὴν ἐκκαλέν-
των πληροφωρίαν ἐξήραφως διετύ-
πωσαν, τὴν εἰρημένον Ἰβαν πάντα τὰ ἐ-
ναντία τῆς Ἐπιστολῆς ὡσεὶ ἔχει, καθὼς ἢ
ὡς ἐπὶ τούτου ὁδοῦσα ᾠδῶν ἀπὸν Ἐπι-
κρισις δεινῶσι. ἀλλὰ μὴ πληροφωρίαν
Ἰβας τὰ παρ' ἐμῶν Ἐπικριθέντα
ἔξεβλήθη τῆς Ἐπισκοπῆς διὰ τὰς βλα-
σφημίας τῆς εἰρημένης Ἐπιστολῆς, καὶ
Νόννος ἀντ' αὐτῶν ἐχροτονήθη, ὅς καὶ
συνεκαδέσθη τῆς ἀγίας ἐν Καλχηδόνι
συνόδου. πρὶ τῶν ἀπὸν τοίνυν ὁ ἐν Καλ-
χηδόνι κατηγορηθεὶς ὁ μνημονώδεις
Ἰβας μὴ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀσεβῆς Ἐπι-
στολῆς ἐκ ἐπόλιμσε ταῦτα οἰκειώσασθαι,
ἀλλ' ὡς αὐτῶν λέξισιν ἐπήγαγεν, ὅ-
τι ἀλλόβριος εἰμι τῶν ἐπιγεμένων μοι. ὅ-
θεν ἡ ἀγία σύνοδος μὴ δεκθεῖσα τῆς
δρησῆς Ἰβας τῆς Ἐπιστολῆς ἀσεβῆς Ἐπι-
στολῆς σιωπῆσεν αὐτῶν τῶν ἐναντία ταῦτα
ὡσεὶ ἔχει, πούτῃ τὴν ἐν αὐτῇ ἀποτυμένῳ πῖσιν ὁρθῶν ὁμολογήσασθαι,
Concil. Tom. 12.

epistolam, pro qua Ibas sepius, ac-
cusatus, non est ausus eam suam
dicere propter insertas ei blasphemias. Et hec demonstrabimus ex
his, quæ diuerse de ista causa mo-
ta sunt. In his enim quæ * apud
Photium & Eustathium Tyri a-
cta sunt, cum accusaretur prædi-
ctus Ibas de iniuriis sancti Cyril-
li, manifeste confessus est, post
* vnitatem orientalium, quæ ad * vnionem
sanctæ memoriæ Cyrillum facta
est, nihil iniuriosum de eo dixisse.
Epistola autem plena prædic-
tis blasphemias, pro quibus ac-
cusabatur Ibas, multas contra
sanctum Cyrillum iniurias con-
tinens, facta esse ostenditur post
vnitatem ad orientales factam,
ex quo demonstratur Ibas eam
abnegasse. Vnde prædicti Pho-
tius & Eustathius satisfacientes
accusatoribus in scriptis defini-
runt, prædictum Ibam omnia
contraria epistolæ peragere, sicut
iudicium ab eis de hoc datum si-
gnificat. Sed cum Ibas non ad-
implet ea quæ illi iudicauerunt,
eiectus est ab episcopatu propter
blasphemias prædictæ epi-
istolæ, & Nonnus pro illo ordi-
natus est, qui & confedit in san-
cto Calchedonenſi Concilio. De
eisdem igitur etiam Calchedone
accusatus memoratus Ibas, post
lectionem impiæ epistolæ non est
ausus eam suam esse confiteri, sed
statim ipsis verbis intulit, alie-
num se esse eorum quæ ei infere-
bantur. Vnde sancta Synodus,
cum ei non sufficeret abnegatio
Ibæ, quæ facta est de impiæ epi-
stola, compulit eum contraria
ei peragere, id est, reprobata
in ea rectam fidem confiteri,
Con. Cal-
ched.
act. 10.

* a Photio
& Eusta-
thio

* vnionem

Con. Cal-
ched.
act. 10.

& Ephesinam primam sanctam Synodum suscipere, & sanctum Cyrillum patrem & doctorem adscribere, quæ in eadem impia epistola iniuriantur, & Nestorium, impiumque eius dogma anathematizare, quæ & impia epistola defendit & collaudat. Si igitur & ipse Ibas propter impiam epistolam sapius accusatus, non est ausus eam suam dicere, sed etiam Calchedonense sanctum Concilium omnia ei contraria compulit eum peragere: quomodo eadem sancta Synodus memoratam epistolam susciperet, & condemnationi impietatis quæ in ea continetur, sese subiiceret, a qua Ibas liberare festinavit? Quoniam autem omnes blasphemias epistolæ prætermittentes hæretici, hoc solum ex ipsa proferunt, quod ad decipiendos simpliciores scriptor epistolæ dixit, hoc est, duas naturas, vnam virtutem, vnam personam; demonstrabimus quod ipse etiam in hoc suam commiscuit impietatem. Cuius enim diceret duas naturas & vnam personam, qui abnegat Deum Verbum incarnatum de sancta & gloriosa Dei genitrice & semper virgine Maria, & natum esse ex ipsa? Sed certum est, quod unicuique naturæ suam personam attribuit, sicut Theodorus & Nestorius in suis libris blasphemantes exposuerunt, quos defendit scriptor epistolæ cum eorum impietate. Illi enim aperte dicentes duas personas Dei Verbi, & Christi, quem purum hominem vocant, per affectualem coniunctionem, & per eandem dignitatem & honorem

ἔτ' ἀγίαν ἐν Εφέσω πρῶτῳ συν-
οδῶν δεξάσθαι, καὶ τῷ ἐν ἀγίοις Κύριλλῳ
πατρὶ καὶ διδασκαλῶν ἐπιγρά-
ψασθαι, τὰ ἐν τῇ ἀσθεῖ ἐπιστολῇ ὑπερι-
ζήματα καὶ Νεστόριον ἔτ' ἀσθεῖς αὐ-
τῶν δόγμα ἀναθεματῆσαι, ἀπὸ τῆς ἀσθεῖς
ἐπιστολῆς ἐπαγνῆ καὶ ἐκδικεῖ. εἰ τίνων
καὶ αὐτὸς Ἰβας διαφόρους κατηγορη-
θεὶς περὶ τῆς ἀσθεῖς ἐπιστολῆς, οὐκ ἐ-
πόλυσεν αὐτῷ οἰκειώσασθαι, ἀλλὰ καὶ
ἡ ἀγία ἐν Καλχηδόνι συνόδῳ πάντα
τὰ ἐναντία ταύτης ἀρεσκύβασεν αὐ-
τῷ περὶ τῆς, πῶς εἶχεν ἡ αὐτῆς ἀγία
συνόδῳ τῆς εἰρημολίᾳ ἐπιστολῆς δε-
ξάσθαι, καὶ τῷ κρίματι τῆς περὶ ἐκδικεῖς
αὐτῆς ἀσθεῖας ὑποπέσειν, ἀφ' ἧς Ἰβας
ἐλθὼν δεξάσθαι ἐσπούδασεν; ὅτι δὲ
πάσαις ὑπερβαίνοντες τὰς περὶ ἐκδικε-
μας τῆς ἐπιστολῆς βλασφημίας· οἱ ἀ-
ρετικοὶ τοῦτο μόνον ἐξ αὐτῆς περὶ
ροισὶ τὸ περὶ ἀπάτην τῆς ἀπλου-
στερον περὶ τῆς τῆς ἐπιστολῆς ἡ-
φαντοῦς εἰρημένον, τοῦτέστι δύο φύσεις,
μίαν διὰ μιν, ἐν πρῶτῳ πόνῳ, ἀποδο-
ξομένη αὐτῷ καὶ ἐν τούτῳ τῆς ἰδίᾳ ἀσθε-
ῖας ἀραμηνῶντα. πῖνος γὰρ αὐτῶν λέγει
δύο φύσεις καὶ ἐν πρῶτῳ πόνῳ ὁ ἀπὸ τῆς
μεινός τῆς θεὸν λόγον σαρκωθέντα ἐν
τῆς ἀγίας ἐνδόξῃ θεοτόκῳ ἔσει ἀπὸ τῆς
νε Μαρίας, καὶ τῆς τῆς αὐτῆς; ἀλλὰ
περὶ δὴλον ὡς ἐκείνη φύσις ἰδίον
πρῶτον πόνῳ ἀποδέμει, καὶ τῶς Θεοδώρος
καὶ Νεστόριος ἐν τοῖς ἰδίοις λόγοις βλα-
σφημῶντες ἐξέδωτο, οὓς ἐκδικεῖ ὁ
ἡ ἀγίας τῆς ἐπιστολῆς μὲν τῆς αὐτῶν ἀ-
σθεῖας. ἐκείνοι γὰρ φανεροῦς λέγουσι
δύο πρόσωπα τῆς θεοῦ λόγου, καὶ τῆς
Χριστοῦ, ὃν μὲν ἀπὸ τῆς πόνῳ ἀποκα-
λοῦσι· κατὰ γὰρ τῆς δὲ σωφρονισμῶν,
καὶ τῆς αὐτῶν ἀξίᾳ τε καὶ τιμῆ

ANNO
CHRISTI
553.

ἐν πρῶτον διαφαίνεσθαι λέγου-
σιν. ἀλλὰ καὶ τῆς δύο φύσεων μίαν δύ-
ναμιν ἢτοι δυναστείαν λέγων ὁ γρα-
φας πλὴν ἑπιστολῶν φανερός ἐστίν, ὡς
καὶ ἐν τούτῳ ἀκολουθεῖ τοῖς εἰρημέ-
νοις αἰρετικοῖς, Θεοδώρῳ μὲν λέγον-
τι ἐν τοῖς περὶ ἐκδηροπόσεως αὐτοῦ
διαφόροις λόγοις ἀσεβῶς ἐκπεθεῖσι,
Νεστορίῳ δὲ ἐν πολλοῖς συζητήμα-
σι, μάλιστα δὲ ἐν τῇ ἑπιστολῇ τῇ γρα-
φῆσιν πρὸς Ἀλέξανδρον (Ϟ) αἰρετι-
κὸν Ἱεροπολίτην, ὅτι τῆς δύο φύσεων
μία ἐστὶν αὐθεντία, καὶ μία δύναμις,
ἢτοι δυναστεία καὶ ἐν πρῶτον καὶ
μία αἴξια, καὶ πλὴν αὐτῶν πηλὴ.
ἀφ' ὧν ἀποδείκνυται ὅτι ἑπιστολῶν
γραφας κατὰ πλὴν ἐκείνων κακοδο-
ξίαν ἀπὸ πρῶτον τῆς δύο φύσεων
πρῶτον ἡμεῖς χρῆσάμεθα. μία γὰρ
αὐθεντία, καὶ μία δύναμις ἢτοι δυ-
ναστεία, ἔμια αἴξια, καὶ ἡ αὐτὴ πηλὴ
ἐν τῇ διαφόρῳ φύσεων, ἀλλ' ἑπὶ
διαφόρῳ πρῶτον καὶ τῆς αὐτῆς
οὐσίας λέγεται, ὅτι τῆς ἁγίας Ἐπι-
δοῦ ὁμολογοῦμεν, ὅτι καὶ οἱ ἅγιοι πα-
τὲρ ἀνεδειμάσαντες ἐν κατ' αὐθεν-
τίαν, ἢ δυνάμιν, ἢτοι δυναστείαν, ἢ αἴ-
ξια, ἢ ἰσοπείαν λέγοντας (Ϟ) δεῖν
λόγον τῷ Χριστῷ ἰσῶσθαι, ὃν ψιλὸν
ἀνθρώπον οἱ ἀπὸ Θεοδώρου ἔμνεστο-
ρίου καλοῦσιν, ἀλλ' οὐχὶ καθ' ἑσῶ-
σαν πλὴν ἑπὶ λόγου πρὸς πλὴν σαρκὰ
ἐψυχωμένῳ ψυχῇ λογικῇ καὶ νοερᾷ
ἢ ἐνωσιν γενησάται ὁμολογουμένως.

Καὶ ἡρκεῖ μὲν ταῦτα πρὸς τὸ διε-
λέξαι τὴν ἀσέβειαν τῶν ἐκδικούντων πλὴν
μυσταρῶν ἐκείνων ἑπιστολῶν. πηλὴ ὁ-
μως ἔμνεστορος πρὸς τὸν πῶτερον αὐτῆς ἑπιστολῆς
ὁ ταύτην γραφας τῆς ἰδίᾳ δεικνύσιν κα-
κοδοξίαν λέγων, ὅτι δεῖ πιστεύειν εἰς (Ϟ)

Concil. Tom. 12.

vnam personam apparere di-
cunt : sed & duarum naturarum
vnam virtutem siue potentiam
dicens scriptor epistolæ, manife-
stus est quod & in hoc memora-
tos hæreticos sequitur, Theodo-
rum quidem dicentem in diuer-
sis libris de incarnatione impie
expositis, Nestorium autem in
multis quidem scriptis, & maxi-
me in epistola scripta ad Alexan-
dram Hierapolitanum hæreti-
cum, quod duarum naturarum
vna est auctoritas, & vna vir-
tus, siue potentia, & vna perso-
na* per dignitatem eundemque
honorem : ex quo ostenditur,
qui scripsit epistolam, secundum
illorum perfidiam pro personis
vsus vocabulo naturarum. Vna
enim auctoritas, & vna virtus
siue potentia, & vna dignitas
& idem honor, non in diuersis
naturis, sed in diuersis perso-
nis eiusdem substantiæ dicitur,
quod in sancta Trinitate con-
fitemur. Vnde & sancti patres
anathematizauerunt eos, qui per
auctoritatem, aut virtutem, si-
ue potentiam, aut dignitatem,
aut æqualitatem honoris, dicunt
Deum Verbum vnitum esse
Christo ; quem purum homi-
nem vocant Theodori & Nesto-
rii sequaces, sed non secundum
subsistentiam Dei Verbi ad car-
nem animatam anima rationali
& intellectuali, vnitatem factam
esse confitentur.

*secundum
vnam

Et hæc quidem sufficiebant
ad conuincendam impietatem
eorum, qui sceleratam episto-
lam vindicant : tamen & in
fine scriptor eiusdem epistolæ
ostendit suam perfidiam, dicen-
do quod oportet credere in tem-

Bbb ij

plum, & in eum qui habitat in templo: per quæ aperte duas introducit personas. Sed & ista impietatem a Theodoro & Nestorio scriptor epistolæ edoctus est. Catholica autem ecclesia talem condemnans perfidiam, non in templum, & in eum qui habitat in templo, sed in vnum Dominum nostrum Iesum Christum, Dei Verbū incarnatum & hominem factum confiteri & credere tradit. Nihil autem mirandum est, si vocabulo naturarum vsus est scriptor illius impiæ epistolæ. Solent enim hæretici, vt simpliciores decipiant, vocibus quidem vti quæ ab orthodoxis pie dicuntur, rectum autem earum intellectum & expositionem ad suam impietatem transferre.

* interdum

quoniam * autem eadem voces, quando bene exponuntur & intelliguntur, cum pietate sunt; quando autem male ab hæreticis intelliguntur & proferuntur, impietatem habent. Itaque Nestorium duas quidem naturas & vnam personam dicentem, non confitentem autem earum vnitatem secundum subsistentiam, Ephesina prima Synodus, cuius auctores erant Cælestinus & Cyrillus sanctæ memoriæ, non suscepit, sed condemnauit. Nos autem sanctorum patrum doctrinam per omnia sequentes, & vnitatem duarum naturarum, ex quibus Dominus noster Iesus Christus vnus sanctæ Trinitatis, Deus Verbum incarnatus, compositus est, & quod earum differentia non interempta est propter vnitatem, in superioribus apertius demonstraui. Et sufficiebant quidem quæ prædiximus,

ναὸν καὶ εἰς τὸ ἐνοικοῦντα ἐν τῷ ναῷ, οὗ
οἱς φωνεῖται δύο εἰσάγαγε πρὸς ὅσα.
ἀλλὰ καὶ πάντως τὸ ἀσέβειαν ὁ γράψας
τὸ ἐπιστολῶν πρὸς Θεοδώρου ἔ-
σορῆου ἐδιδάχθη. ἡ μὲν τοὶ καθολικῆ
ἐκκλησία τὸ ποιῶντι κακοδοξίαν κα-
τακρίνουσα οὐχ εἰς τὸ ναὸν καὶ εἰς τὸ
ἐνοικοῦντα ἐν τῷ ναῷ, ἀλλ' εἰς ἕνα κύ-
ριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν θεὸν λόγον
σαρκωθέντα καὶ ἐνανθρωπήσαντα ὁμο-
λογεῖν καὶ πιστεῖν παραδίδωσιν. οὐ-
δὲν ἡ δαυμασὸν, εἰ τῆς φύσεως ὁ-
νομασία ἐχρήσατο ὁ τὴν ἀσέβειαν ἐκεί-
νῳ ἐπιστολῶν γράψας. ἔδος γὰρ πῶς
αἰρετικοῖς πρὸς ἀπάτην τῆς ἀπλου-
στερον πῶς πρὸς ὀρθοδόξων ὁ-
σεβῶς λεγομένης φωνῆς κερῆται,
καὶ τὴν ἀσέβειαν πύτων ἐνοικίαν τε καὶ
ἐξήγησιν πρὸς τὴν οἰκίαν μεταφέ-
ραν ἀσέβειαν. ἐπειδὴ ὅτι αἱ αὐτῆς
φωνῆς καλῶς μὲν ἐξηγησόμεναι ἐ-
νοοῦμεναι μὴ πῶς ἀσεβείας εἰσὶ, κα-
κῶς δὲ πρὸς τὴν αἰρετικῶν ἐρμηνείαν
μεναι καὶ πρὸς φερόμεναι τὸ ἀσέβειαν ἐ-
χρῆσιν. ἀμέλει Νεστορίου εἰπόντα μὲν
δύο φύσεις, καὶ ἕνα πρὸς ὅσα, μὴ ὁ-
μολογουῦντα δὲ πύτων τὴν κατὰ ὑ-
πόστασιν ἕνωσιν ἢ εἰς Ἐφέσῳ πρὸς τὴν
ἀγία σύνοδος, ἧς ἐξήρῃον Κελεστίνος
καὶ Κύριλλος οἱ εἰς ὅσα τῆς μνήμης,
οὐ πρὸς ἀσέβειαν, ἀλλὰ καὶ κατεδήσαν.
ἡμεῖς δὲ τῆς ἀγίας πατέρων δι-
δασκαλία διὰ πάντων ἀκολουθοῦντες,
καὶ τὴν δύο φύσεων ἕνωσιν, ὅτι ἂν
ὁ κύριος ἡμεῖς Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ εἰς πῶς
ἀγίας τελεῖται, ὁ θεὸς λόγος σαρκω-
θεὶς σωτέρι, καὶ τὴν πύτων δια-
φορῶν ἐκ ἀνιρημῶν διὰ τὴν ἕνω-
σιν αἰωτέρο σαφέστερον ἀπεδείξα-
μεν. καὶ ἡμεῖς μὲν τὰ πρὸς ἡμεῖς εἰρημένα

ANNO
CHRISTI
511.

ANNO
CHRISTI
553.

πληροφορησῶν μὴ βουλομένων
φιλωνεκεῖν. ἀλλ' ἵππ' πρὸς ἀσέβειαν
ἀπαξ ἐκκλίναντες καὶ ἐπ' αἰσχρο-
δοσίαν, ἀναγκαίως ἡμεῖς καὶ τὰς ποι-
αύτας αὐτῶν πρὸς φάσας ματαίας ἀ-
ποδείξομεν. Φασὶ γὰρ μὴ δεῖν ὑπὸ
μέμψιν γνέσθαι πλὴν ἀσέβῃ ἵππο-
λλῷ διὰ τὸ φέρεσθαι ἐν ποιβιβλίοις.
ἀλλ' εἰ τῆς πρὸς κτ' πλὴν αὐτῶν αἰσχρο-
πρὸς δέξεται, δεῖ Ἐυτυχία καὶ Νεστο-
ριον δέχεσθαι, ἵππ' πολλά ἔχει τού-
των ἑὸς ἐν τῇ συνόδῳ πεπεραγμένοις
ἐμφέρεται. ἀλλ' ἂν δεῖς τῶν ἀφρονού-
των τοῖς ἄλλοις αὐτῶν λεγομένοις προσέ-
ξι τ' νοῦν. τὰ γὰρ ἔχει τ' αἰρετικῶν ἐν
ταῖς συνόδοις πρὸς φερόμενα, καὶ μέ-
ρος τ' ὑπομνημάτων γινόμενα ἐκ ἐπι-
τῶ ἐλθόντες φερόμενα, ἀλλ' εἰς ἐλεγχον
αὐτῶν, καὶ ἵππ' μείζονα κατὰ κρίσιν αὐτῶν
τε, καὶ τὰ ὅμοια αὐτοῖς φρονούτων
ἄλλα λαμβάνεται. εἰ καὶ ὅτι τὰ ἀσε-
βοῦς ἵππολλῆς φερόμενα ὑπομνήμα-
τα ἐν ποιβιβλίοις, ὡς εἴρηται, ἐν-
τέτακται, ἐν ᾗ ἑὸς αὐθεντικοῖς, ἐν οἷς
ὑπέγραψαν οἱ ὁσιώτατοι ἵπποσκοποι,
οὐδαμῶς ἠύρηται. πλὴν καὶ κείνῳ δεῖ
προσέχειν ἵππ' τ' ἀλήθειαν ἐρδωνάντας·
ὅτι πολλάκις πνὰ ἐν ταῖς συνόδοις
ἄλλα πνῶν ἐν αὐταῖς βίβλοισι γινόμενων
λέγει, ἢ καὶ προσάδειξαν, ἢ καὶ ἐναν-
τίωσιν, ἢ κατ' ἀγνοίαν. οὐδεὶς ὅμως προσέ-
χει τοῖς κτ' μέροσιν παρὰ τῶν λεγο-
μένων, ἀλλὰ μόνοις τοῖς κατὰ κοινὴν
συνάντησιν παρὰ πάντων ὀριζόμε-
νοις. εἰ γὰρ κατ' ἐκείνοις βουλη-
θεῖν πρὸς προσέχειν ταῖς τριαύταις ἐ-
ναντιώσεσιν, ἐκάστη συνόδῳ βίβ-
λοισι ἐαυτῶν ἀναστρέψουσα. διὰ
ταῦτα πίνω ἐδεῖ αὐτῶν, εἴπερ ὁρ-
δῶς ἐδέχοντο πλὴν ἀρίστου συνόδου,

fatisfacere eis qui nolunt con-
tendere. Sed quoniam illi, qui
semel ad impietatem declinaue-
runt, & alia proponere conan-
tur, necessario nos & tales eo-
rum occasiones vanas ostende-
mus. Dicunt enim non oportere
vituperare impiam epistolam,
eo quod in aliquantis fertur co-
dicibus. Sed si hoc aliquis se-
cundum eorum dementia suscipiat,
oportet & Nestorium &
Eutychem suscipi, quoniam plu-
rima & de his in gestis conti-
nentur quæ apud Synodum acta
sunt. Sed nemo sapiens dictis
eorum animum intendet. Quæ
enim de hæreticis proferuntur in
Synodis, & pars gestorum fiunt,
non ad liberationem inferuntur,
sed ad maiorem condemnationem
eorum, & qui eis similia
sapiunt. Quamuis autem exem-
plaria impia epistolæ quæ cir-
cumferuntur, in aliquibus codi-
cibus, ut dictum est, inserta sint,
tamen in authenticis in quibus
sanctissimi episcopi subscripse-
runt, nullatenus inveniuntur.
Oportet autem etiam illud at-
tendere eos qui veritatem per-
scrutantur, quod forsitan in Con-
ciliis quædam a certis ibi con-
uenientibus dicuntur, aut per
fauorem, aut per contrarieta-
tem, aut per ignorantiam. Ne-
mo autem attendit ea quæ per
partem a quibusdam dicuntur:
sed sola illa, quæ ab omnibus
communi consensu definiuntur.
Si enim quis secundum
illos voluerit attendere eius-
modi contrarietates, vnaquæ-
que Synodus inuenietur semet-
ipsam destruens. Propter hæc
igitur oportebat eos, si sanctum
Concilium recte susciperent,

non tales blasphemias ei applicare, sed sequi doctores catholicae ecclesiae, & maxime sanctum Athanasium, qui fuit Alexandriae episcopus, & plurimos & magnos labores suscepit pro recta Christianorum fide aduersus omnem haeresin, & maxime contra impiissimos Arianos. Iphis enim Arianis ad decipiendos populos suo errori coniungentibus Dionysium, qui

* ante multos annos Athanasii fuit Alexandriae episcopus, & dicentibus quod & ipse Dionysius similia eis sapuit, Athanasius magnus ecclesiae doctor multis modis ostendit in scriptis, rectam fidem Dionysium ab initio praedicasse, nulloque modo participem Arianae impietatis fuisse. Isti autem haeretica sapientes, suam impietatem eidem Synodo applicare festinant. Qualis autem est condemnatio, & qualis imminet maledictio eis qui in patres peccant, docet nos & diuina scriptura. Si enim Cham filius Noe cum vidisset nudum suum patrem, quoniam non cooperuit patris corporalem nuditatem, sed egressus nuntiauit eam fratribus, & illi vestimento eam cooperuerunt, ipse quidem Cham, & illi qui ex ipso nati sunt, sub maledictione facti sunt; qui autem cooperuerunt, magnam benedictionem meruerunt: multo magis isti maiore & ampliore condemnatione digni sunt, qui ad Synodum minime pertinentem infamiam, festinant per impietatem epistolae, & Theodori, eidem sanctae Synodo applicare. Sed non ideo impia

* multis annis ante Athanasium

Gen. 9.

μη ποιώντας αὐτῇ μέμψις θεοεπίτην, ἀλλὰ ἀκολουθήσαι τοῖς διδασκάλοις τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, καὶ μάλιστα τῶν ἐν ἁγίοις Ἀθανασίῳ τῷ ἡγούμενῳ τῆς Ἀλεξανδρείαν ἐκκλησίας Ἐπισκόπου, καὶ πολλοῖς ἑτέροις ἀγῶνας διὰ δεξιὰ μὲν ὑπὲρ τῆς ἁγίας Χριστιανῶν πίστεως ὁρθῆς καὶ πάσης ἀίρεσεως, καὶ μάλιστα τῆς ἀσεβείαντων Ἀρειανῶν. τῆς γὰρ αὐτῶν Ἀρειανῶν πρὸς ἀπίτην τῆς λαῶν εἰς τὴν ἑαυτῶν μερίδα Ἐπιστομῶν Διονύσιου, πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἦν ἐν ἁγίοις Ἀθανασίου τῆς Ἀλεξανδρείας ἡγούμενον Ἐπισκόπον, ἑλεγοντων, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος τὰ ὅμοια αὐτοῖς ἐφρόνησεν, Ἀθανάσιος ὁ μέγας τῆς ἐκκλησίας διδασκαλὸς πολλοῖς λόγοις ἐγράφη ἀπὲρ δέξε, τὴν ὁρθὴν πίστην Διονύσιον ὡς δεξιῆς κηρύξαι, καὶ μηδαμῶς Ἐπισημῶσαι τῇ τῆς Ἀρειανῶν ἀσεβείᾳ. ἔπι δὲ τὰ τῆς ἀιρετικῶν Φρονουῶντες τὴν οἰκίαν ἀσεβείαν ταῦτην ἡφιάτην ἀσυνδάλτοισιν. ὁποῖον δὲ ἐστὶ κατὰ κριμαί, καὶ ποία Ἐπισημῶσαι ἀρὰ τοῖς εἰς πατῆρας ἀμύρτανοι, διδάσκει ἡμῶς καὶ ἡ εἰς γραφή. εἰ γὰρ Χάμ ὁ υἱὸς τῆς Νωε διασάμμος γυμνὸν τὸ ἴδιον πατέρα, καὶ μὴ καλύψας τὸ τῆς πατρὸς σωματικὴν γυμνωσιν, ὡς ἔθεν ἐπιτήρησε ταῦτῃ τοῖς ἀδελφοῖς, καὶ ἐκεῖνοι ἰματίῳ ταῦτῃν περιεσκεπασαν, αὐτὸς ὁ Χάμ ἑὸς ὡς αὐτὸς ἠγνηθέντες ὑπὸ κατὰ εἶρα γενέσιν, οἱ ὅσκιε πάντες διλογίας μεγάλης ἠξιώθησαν· πολλῶν μᾶλλον οὐτοῦ μείζονος καὶ ἐπὶ πλείονος κατὰ κρίσεως εἰσιν ἄξιοι, οἱ τῆς μηδαμῶς περισοδοσαν ἀπὸ μίθου τῆς συνόδου ἀσυνδάλτοισι διὰ τῆς ἀσεβείας τῆς ἐπιστολῆς καὶ Θεοδώρου περὶ ἐπιτήρησιν αὐτῆς. ἀλλ' ἐστὶν ἡ ἀσεβεία

ANNO
CHRIST.
551.

ANNO
CHRISTI
557

Ἐπιστολή, ἣ οἱ παύτως ἀντιποιοῦντες ἐμφύζονται πρὸς τῆς αὐτῶν ἀσεβείας καὶ ἀκρισίαν· ἀλλ' οὐδὲ Θεόδωρος ὁ Ἑλλήνας τε καὶ Ἰουδαίους καὶ πάντας ἀρέλους τῆς ἀσεβείας ὑπεβαλλόμενος. ὅτι γὰρ πρὸς ταῖς ἄλλαις αὐτῶν βλασφημίαις ἐκ ἠρκέσθη πρὸς πρὸς ἰδίαν πλάνην ἀφ' ἧς ἐμύθευσε τὸ σύμβολον τῆς τετρακοσίων δέκα καὶ ὀκτώ ἀγίων πατέρων, ἀλλὰ ἔπειθ' ἐφρονήσας τούτου ἔτρον σύμβολον ἔξεδετο πάσης ἀσεβείας πεπληρομένον, ἐν ᾧ ἀνάθεμα πᾶσι τοῖς ἑτέροις φρονουήταις ἢ παραδιδόντας ἐπόλησεν ὡς ὅσον καὶ πρὸς ἐκείνων μανίᾳ πάντας τοῦ ἀγίου δόξασι καὶ πατρῶας καὶ ἀκρισίαν. τῆς δὲ τῆς ἀσεβείας Θεοδώρου σύμβολον καὶ ἐν τῇ κατ' Ἐφεσον πρῶτῃ συνόδῳ περὶ τοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐν Καλχηδόνι ἀναγνωσθέν ὑφ' ἐκείνων συνόδου καὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς δεξαμενῶν αὐτῶν κατεπίστη.

Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τὴν ὑπὲρ Θεοδώρου λόγον ποιοῦντες περὶ τῶν ἀσεβῶν αὐτῶν συγγραμμάτων διὰ τὴν ἐνοδοσαν αὐτοῖς βλασφημίαν πρὸς ποιοῦνται μὲν λέγειν, ὅτι ἀσεβῆ ταῦτα τυχεῖν, αὐτῶν δὲ τῶν ποιοῦντων ἀσεβείαν ἔξεμέσαντα ἀφαιρούμεναι ἀνάθεμα πᾶσι, θαυμάζομεν πρὸς τούτων ἀνοιαν, ὅτι τῆς θεῆς πολυμῶσιν ἐναντιοῦσθε γρηγορήσαντες φανερώσθε λεγούσθαι, ὅτι ἐν ἴσῳ μισοῦνται θεῶν ἢ ἀσεβῶν καὶ ἢ ἀσεβείας αὐτῶν. καὶ γὰρ τὸ πρὸς τὸ αὐτῶν πρὸς τὴν ἀσεβείαν κολαδιέσεται, εἰ ὁμοίως τῆς αὐτῶν ἀσεβείας μισοῦνται θεῶν καὶ ἀσεβῶν, πρὸς τὸν ὅσον οἱ ποιοῦντες κενώσονται τοῦ θεοῦ, καὶ τῶν ἀναθεματικῶν δικαίως ὑπεβαλλέσεται. τὸ γὰρ ἀνάθεμα οὐδὲν ἕτερον σημαίνει, ἢ

epistola, vel defendentes eam, condemnationem suae impietatis effugient: sed neque Theodorus, qui Paganos & Iudaeos, & omnes haereticos impietate superat. Impio enim Theodoro non sufficit super alias eius blasphemias ad suum errorem male interpretari symbolum trecentorum decem & octo sanctorum patrum: sed etiam contempto eo, aliud symbolum exposuit omni impietate plenum, in quo anathematizare ausus est eos, qui aliter sapiunt vel tradunt, ut quantum ad illius insaniam pertinet, omnes sancti apostoli & patres condemnarentur. Hoc autem Theodori impium symbolum & in Ephesina prima Synodo prolatum, & in Chalcedonenſi recitatum, ab utraque Synodo cum eius expositore, & eis qui illud suscipiunt, condemnatum est.

Quoniam autem quidam, verba pro Theodoro facientes, cum proferuntur impia eius conscripta, propter insertam eis blasphemiam confingunt quidem dicere quod impia sunt, ipsum autem qui talem impietatem euomuit, recusant anathematizare: miramur eorum mentem, quod diuinæ scripturae contraria agunt, cuius dicitur, quia equaliter horribilia sunt apud Deum impius & impietas eius. Actio enim cum auctore puniatur: Si autem similiter impietati horribilis est Deo & ille qui impie agit, certe separatus est talis a Deo, & anathemati iuste subiicitur. Anathema enim nihil aliud significat,

Sap. 14.

nisi a Deo separationem, sicut in veteri & nouo testamento iudicium de anathemate significat. Quod autem & Dominus eos qui non permanent in verbo veritatis ipsius, separatos esse ab ecclesia dicit, in euangelio secundum Ioannem Iudæos alloquens, sic ait: *Omnis qui facit peccatum, seruus est peccati. Seruus autem non manet in domo in aeternum: filius autem permanet in aeternum.* Quod autem, quam Dominus nominat domum, diuina scriptura ecclesiam Dei viui vocat, Apostolus testatur in epistola prima ad Timotheum.

Ioan. 8.

1. Tim. 3.

Si vero quidam dicunt, non oportere Theodorum post mortem anathematizari, sciant qui talem hæreticum defendunt, quod omnis hæreticus vsque ad finem vitæ in suo errore permanens, iuste perpetuo anathemati & post mortem subicitur. Et hoc in multis hæreticis & antiquioribus & prioribus factum est, id est, Valentino, Basilide, Marcione, Cerintho, Manichæo, Eunomio, & Bonoso. Hoc autem idem & in Theodoro factum est, & in vita accusato, & post mortem anathematizato a sanctis patribus, quibus si credere noluerint vt hæretici eius defensores, vel impiæ epistolæ, quam ipsi defendunt, credant. Quæ licet Theodorum collaudet, manifeste tamen dicit, quod in ecclesia a sanctis patribus anathematizatus est, & ex illo plurima inquisitio facta est de eius conscriptis, vt pote plenis impietate. Hoc autem tunc

Ἐκ τῆς ἀποστολικῆς χειροτονίας, ὡς ἐν τῇ παλαιᾷ, καὶ καινῇ διαθήκῃ ἡ ἀνάθεμα τοῦ ἀναθέματος κρίμα δηλοῖ. ὅτι δὲ ὁ κύριος εἶπεν μὴ ὄντας ἐν τῷ τῆς ἀληθείας αὐτοῦ λόγῳ κεχωρισμένοις ἐκ τῆς ἐκκλησίας, ἐν τῷ κτ' Ἰωάννην ἐπισημασθέντων πρὸς τοὺς Ἰουδαίους διαλεγόμενος οὕτως φησὶ· πᾶς ὁ ποιῶν πλὴν ἀμάρταν δόδλος ἐστὶ τῆς ἀμάρτας. ὁ δὲ δόδλος οὐ μένει ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰς αἰῶνα, ὁ δὲ υἱὸς μένει εἰς αἰῶνα. ὅτι ἡ πλὴν ἀμάρταν ἐκείνου ἀνομασθέντων οἰκίαν ἡ εὐαγγελία ἐκκλησίαν τοῦ ζῶντος καλεῖται, ὁ δὲ δόδλος μάρτυρες ἐν τῇ πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῇ ἐπισημασθέντων.

ANNO
CHRISTI
535.

Εἰ δὲ λέγουσι πῶς μὴ εἶναι Θεόδωρον μετὰ θάνατον ἀναθεματισθέντος, ἴσωςαν οἱ τὸν τοιοῦτον αἰρετικὸν ἐκδικουῦτες, ὡς πᾶς αἰρετικὸς μέχρι τέλος τῆς οἰκίας πλὴν ἐμμένειας διακαίως τὸν δίκαιον ἀναθεματισμὸν ἐκ μὲν θάνατον ὑποβάλλεται. καὶ τὸ ἐπι πολλοῖς γέροντι αἰρετικοῖς ἄρχαιστοῖς τε καὶ τοῖς ἐγγυτέροις· τοῦτοις Βαλεντίνῳ, Βασιλείδῃ, Μαρκίῳ, Κηλεῖδῳ, Μανιχῆῳ, Εὐνομίῳ, καὶ Βονόσο. τὸ ἐπὶ αὐτῷ καὶ ἐπὶ Θεόδωρῳ γέροντι καὶ ἐν ζῶντι κατηγορηθέντι, καὶ μετὰ θάνατον ἀναθεματισθέντι ὑπὸ τῶν ἁγίων πατέρων. οἷς εἰ μὴ βούλοντο πεῖσαι ὡς αἰρετικοὶ οἱ τοῦτου ἀπὸ ποιημένων, τῆς γὰρ ἀπὸ αὐτῶν ἐκδικουμένη ἀσέβεια ἐπισημασθέντων πρὸς τὸν Θεόδωρον. ἥ τις εἰ καὶ πάλαι Θεόδωρον ἐκδικεῖ, ὁμοῦς φανεροῦς λέγει, ὅτι καὶ ἐπὶ ἐκκλησίας ἀπὸ ἁγίων πατέρων ἀναθεματισθέντι, καὶ ἐκείνους πολλὰ ζητήσις γέροντι ἐπὶ τῶν αὐτῶν συζητημάτων, ὡς ἀσέβειας δηλονότι πεπληρωμένων. τὸ δὲ ἐπισημασθέντων

πλὴν

ANNO
CHRISTI
552

πρωιμαυτα ④ τῆς καθολικῆς ἐκκλη-
σίας, ἐφ' ᾧ μὴ εἶδον ἀπλουτέροις ἐν-
τυχεδύοντα τοῖς ἐκείνου ἀσεβείαι συλ-
λαβήμασι τῆς ὀρθῆς παραστρέψασαι
πίστεως. ὅτι δὲ ④ ἀσεβείαι εἰς καὶ μὴ κατὰ
περὶ σωπον μὲν ἐν ζωῇ δὲ ζωνταυ ἀνα-
θεματισμὸν, ὅμως καὶ μετὰ θάνατον
ἀναθεματίζονται ὑπὸ τῆς καθολικῆς
ἐκκλησίας, δείκνυται ἐκ τῆς ἀγίων
συνόδων. ἡ μὲν γὰρ ἐν Νικαίᾳ εἶδον τὸ
ἀσεβὲς Ἀρείου φρόνημα περὶ εὐδών-
τας δυνάμει ἀνεθεματίσεν. ἡ δὲ ἐν
Κωνσταντινουπόλει ἡ Μακεδονίᾳ ἀσε-
βεσάτιον ἀρεσιν ὁμοίως ἀνεθεματίσεν
διὰ ὅμως ἡ ἀγία τῆς θεοῦ ἐκκλησία καὶ
μὲν θάνατον Ἀρείου καὶ Μακεδονίου ὀνο-
μαστὶ ἀναθεματίσεν. ἐκ πολλῶν δὲ τῶν
δοκίμων ἐλεγχόμενοι, ὡς ἀσεβοῦσι
διακηνῆσαι Θεοδώρου καὶ τῆς ἀσεβείας αὐ-
τῆς ἀντιποιέμενοι, ἐφ' ἐστὶν ματαίαν
περὶ φασιν κατὰ φθόρον λέγοντες,
μὴ δεῖν αὐτὸν ἀναθεματίζεσθαι διὰ τὸ
ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς ἐκκλησιῶν τελευτη-
κέναι. εἰς δὲ αὐτῶν εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνοι
τελευτῶσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς ἐκκλη-
σιῶν, οἱ τὸ κοινὸν τῆς ἀσεβείας δόγμα τὸ
ἐστὶν τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας κηρυττό-
μενον μέγιστοι * φυλαξαμένοι.
εἶδεν δὲ τῆς οἰκείας ἐντελευτήσεως ἀσεβείας
ἐκ τῆς πάσης ἐκκλησίας ἐξελήσθη. ἀ-
μύνησιν καὶ πάντῃ τὸ πλήρωμα τῆς ἐν Μο-
ψουεστῆ ἐκκλησίας, ἐν ἧ ἕλεγετο ἐπι-
σκοπος γεννηθεῖν, διὰ τὰς βλασφη-
μίας, διὰ αἷμα τῆς Ἑλλήσιν τῆς Ἰουδαίῶν καὶ
Σοδομίταις παρὰ τῶν ἀγίων πατέρων
συνελεθμῆθη, ἀπὸ τῆς ἀγίου
τῆς ἱερῆς τῆς ἐκκλησίας διπύλων τῆς οὐτις
περὶ σιγῆσαν, ὡς τὰ περὶ τοῦτου συ-
σαντα καὶ τῆς αὐτῆς πόλιν παρὰ τῆς συνό-
δοις τῆς ἁγίας ὑπομνήματα δείκνυσι.

Concil. Tom. 12.

faciebant catholica ecclesia do-
ctores, ne simpliciores legentes
illius impia conscripta, a recta
fide declinarent. Quod autem
impium, licet non in vita in suam
personam anathema susceperint,
tamen & post mortem anathe-
matizentur a catholica ecclesia,
ostenditur a sanctis Synodis.
Nicæna enim Synodus eos qui
* impium Arii sectam colunt, sine
nomine anathematizavit. Quæ
autem Constantinopoli congre-
gata est, impium Macedonii hæ-
resin similiter condemnauit:
sed tamen sancta Dei ecclesia &
post mortem Arium & Macedo-
nium nominatim anathemati-
zat. Cum autem ex multis pro-
bationibus conuincuntur, quod
superuacue & impie agunt qui
Theodorum & impietatem eius
defendunt, ad aliam vanam oc-
casionem confugiunt, dicentes
non oportere eum anathemati-
zari eo quod in communicatio-
ne ecclesiarum mortuus est. O-
portebat autem scire eos, quod
illi moriuntur in communica-
tione ecclesiarum, qui commu-
ne pietatis dogma, quod in uni-
uersali ecclesia prædicatur, us-
que ad finem seruauerunt. Iste
autem usque ad mortem in sua
permanens impietate, ab omni
ecclesia eiectus est. Itaque & om-
nis plenitudo Mopsuestenæ ec-
clesiæ, in qua episcopus dicitur
fuisse, * cum inuenisset quod
Paganis & Iudæis & Sodomita-
nis a sanctis patribus conu-
meratus est, deleuerunt ipsi ex
illo a sacris ecclesiæ diptychis
eius nomen, sicut gesta de
hoc in eadem ciuitate apud
Concilium episcoporum illius
prouinciæ confecta ostendunt.

* impiam

* propter
blasphemias, ob
quas Paganis

C c c

Miramur igitur Theodorif equa-
ces, qui eum & impietatem eius
tamquam suam defendunt, cum
ecclesia, in qua fuit episcopus,
vtpote haereticū ex multis tem-
poribus eum eiecerit. Quod autem
ad condemnationem suam
talem * occasionem proponunt
defensores Theodori, scire licet
& ex ipso aduersus Iudam facto
tremendo iudicio. Ille enim cum
purasset latere eum qui occulta
hominum cognoscit, sacramen-
tis communicauit cum aposto-
lis: sed tamen nihil ei profuit
quod cum dolo communicauit.
Sed licet post mortem eius duo-
decim nominati sint discipuli,
sicut Ioannes euangelista dicit:
Thomas autem, qui Didymus di-
cebatur, vnus ex duodecim, non
erat cum ipsis quando venit Ie-
sus: tamen hoc non liberat Iu-
dam a condemnatione, aut con-
numerari facit apostolis. Vnde
post ascensionem Domini, apo-
stoli per suam sententiam eum-
dem Iudam etiam post mortem
condemnauerunt, & alium pro
illo introduxerunt. Quod au-
tem vanam occasionem propo-
nunt, dicentes non oportere ha-
reticos mortuos anathematiza-
ri, & ex ipsis Domini verbis of-
tendemus. Impios enim & ad-
huc viuos, mortuos nominat,
dicens: Dimitte mortuos sepeli-
re mortuos suos: sicut iustos &
iam defunctos, viuos nominat.
Dicit enim de Abraham & Isaac
& Iacob, quod Deus non est
Deus mortuorum, sed viuen-
tium. Si ergo secundum verba
illorum non oportet haereticos
mortuos anathematizari, nec
viui haeretici anathematizabun-
tur, quos Dominus mortuos

* praxex-
tum

Ioan. 20.

Matth. 8.

Matth. 22.

θαυμάζομεν τίνω τῶν ἐκδικουῶντας
Θεόδωρον, οἰκειομένων αὐτὸν τε καὶ
τὴν αὐτοῦ ἀσέβειαν, ὅπου γὰρ ἡ ἐκκλη-
σία, εἴ ἢ γέρονεν ἐπίσκοπος, ὡς αἰρε-
τικὸν ἐκ πολλῶν τῶν χρόνων αὐτὸν ἀπε-
βάλετο. ὅτι δὲ ἐπὶ κατὰ κρίσιν οἰκεία τὴν
παιδίῳ παρεβάλλονται παρὰ φασιν
οἱ Θεόδωρον ἐκδικουῶντας, ἔστι γινώ-
σκειν καὶ ἔστι αὐτῶν τῶν ἐπὶ Ἰουδα γηρομέ-
νου φοβεροῦ κριματός. ἐκείνος γὰρ νο-
μίσεις λαοφάνων τῶν κρυπτῶν τῶν αἰ-
θερότων γινώσκοντα, ἐκοινώνησε τῆν
μυστικῶν τοῖς δότοσολοῖς, ἀλλ' ἡμῶν
οὐδὲν αὐτῶν ὠνήσε καὶ ἡ μὲν ὑποκρί-
σεως κοινωνία. ἀλλ' οὐδὲ καὶ τὸ μὲν ἀ-
νατον αὐτῶν δώδεκα ὀνομασθέντων τῶν
μαθητῶν, ὡς φησιν Ἰωάννης ὁ διαγα-
λιθῆς λέγων. Θωμαῖς ὁ ὁ λεγόμενος
Δίδυμος, εἰς τῆν δώδεκα, ἐκ τῶν μετ'
αὐτῶν, ὅτι ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. ἡ δὲ αἰρεσι-
ῶν Ἰουδαῶν τῶν κατὰ κρίσιν, ἡ συναριθμη-
σάντων τοῖς δότοσολοῖς. ἀλλ' ἡ ποι μὲν
τῶν τῶν κρυπτῶν ἀνάληψιν οἱ δότοσολοῖ
δι' οἰκείας ψήφου τῶν αὐτῶν Ἰουδαῶν καὶ
μὲν ἀνάτον κατεδίκασαν, καὶ ἔστησαν ἀ-
εισήγαγον. ὅτι ἡ ματαίαν παρὰ φασιν
παρεβάλλονται λέγοντες, μὴ δεῖν
τῶν τελευτῶντας αἰρετικοῦς ἀναθεμα-
τίζεισθαι, καὶ ἔστι αὐτῶν τῶν κρυπτῶν ῥημά-
των δότοσολοῖ. τῶν γὰρ ἀσέβει καὶ
ἐπὶ ζῶντας νεκροῦς ὀνομασθέντων λέγων. ἀ-
φες τῶν νεκροῦς ἀνάψαι τῶν αὐτῶν νε-
κρῶν ὡς περὶ ἐν καὶ τῶν δικαίων τελευ-
τήσαντας ζῶντας δότοσολοῖ. λέγει γὰρ
παρὰ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ ὁ Ἰακώβ, ὅτι
ὁ θεὸς ἐκ ἐστὶ νεκρῶν, ἀλλὰ ζῶντων. εἰ
τίνω καὶ τῶν ἐμείνων λόγους οὐχ ἡ
τῶν αἰρετικοῦς τελευτῶντας ἀναθεμα-
τίζεισθαι, οὐδὲ ζῶντες αἰρετικοῦ ἀναθε-
μασθέντων, οὐδὲ νεκροῦ ὁ κύριος

ΑΥΤΟ
ΧΡΑΤΗ
59

ANNO
CHRISTI
533.

δοκω λαϊ, δια τὸ δοκω χειρομένους
ἐν αὐτῷ, εἰπόντος· ἐγὼ εἰμι ἡ ζωὴ· καὶ
κατ' αὐτῶν λοιπὸν οὐτὲ ζῶντες, οὐτε
πελὼ τῶντες ἀρεπκοὶ ἀναθεμαποθή-
σσονται· Ἐμάτῳ κατ' ἐκείνους ἡ δόπο-
σολιγὴ διδασκαλία παραδέδωκεν ἀ-
ναθεματίσει τὸν παραδιδόντα, ὡς
ὁ ἄφρα βόρην· μάτῳ αἱ ἀγλαὶ σύν-
δοι τῆς ἀρεπκοῦς κατέκρινον· μάτῳ ἡ
οἱ ἄλλοι ἀγιοὶ πατῆρες ἔδιδασκαλοι τῆ
ἐκκλησίας τὸν ἀρεπκοῦς ἀναθεματί-
σαν· μέμψων·) δὲ ἡ Ἱερεμία τῶ προ-
φήτῃ λέγοντι· Ἐπικατέρατος ὁ ποιῶν
τὰ ἔργα τῆ κωλείου ἀμηνῶς· Ἐ Δαυὶδ
τῶ προφήτῃ εἰπόντι· Ἐπικατέρατοι
οἱ ἐκκλίνοντες ἀπὸ τῆς ἐντολῶν σου·
ἡ σωτόμωσ εἰπεῖν, πᾶσι τῆ δία γρα-
φῆ πολλὰχοδ τὰς τοιαύτας κατὰ κρί-
σις ἐπαρῶσι τοῖς ἀσεβέσιν. εἰ δὲ οἱ ἀ-
μηνῶς ποιῶντες τὰ ἔργα κωλείου, καὶ
ἀμηνῶντες ὡς τὰς αὐτῶ ἐντολὰς,
τοιαύτας κατὰ κρίσειν ἰσοβάλλον·),
πόσω μάλλον Θεόδωρ·) ὁ ἀσεβής,
ὁ τοιαύτα κατ' αὐτῶ τῆ μεγάλου θεοῦ
ἡ σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ βλα-
σφημήσας, δικαιοσύνην κατὰ κέκριται
καὶ ἀναθεματίσειται;

Καὶ ἡρκει μὲν ταῦτα πρὸς τῆς
παραπεδέσας αἰωτῶ τε καὶ ἐν ἐπέ-
ροισ ἡμῶν λόγοις ἀποδείξει, ὡς τῆ
δεῖν καὶ μὲν πελὼ τῶν τὸν ἀρεπκοῦς
κατὰ κρίνειται, κατὰ κρίμῶν τὸν Θεο-
δώρου μετὰ ποιουμένων, ἔ παύειν τῆς
τοιαύτης ἀσεβείας. δια δὲ τὸ ἐμφιλο-
νείκως τοῖς αὐτοῖς ἐπιμύειν, καὶ τὸ
πλέον ἐροῦμεν· ὅτι πνὲς τῆ σωμαχθέν-
των ἐν τῆ κτ' Νίκαιαν ἀγία συνόδω,
καὶ ἰσογυάσαντες τῶ ἐκτεθέντι παρ'
αὐτῆς ὄρω ἡτοι συμβόλω τῆς πίσεως,
ὅτι μὲν ταῦτα ἐναντία φρονήσαντες
Concil. Tom. 12.

vocat, quia separati sunt ab ipso
qui dixit: *Ego sum vita*, & secun-
dum eos iam nec viui, nec mortui
hæretici anathematizabuntur:
& sine causa, secundum illos, a-
postolica doctrina tradit anathe-
matizari eos, qui tradunt præter
quod accepimus: sine causa san-
ctæ Synodi hæreticos condem-
nauerunt, sine causa & alii sancti
patres & doctores ecclesiæ hære-
ticos anathematizauerunt. In-
culpent autem & Ieremiam
prophetam dicentem: *Execran-
dus qui opera Domini facit negli-
genter.* & David prophetam di-
centem: *Execrandi qui declinant
a mandatis tuis.* & vt compen-
diose dicamus, omnem diuinam
scripturam in diuersis locis tales
condemnationes impiis inferen-
tem. Sin autem illi qui negligenter
opera Dei faciunt, & peccant
in mandatis eius, talibus con-
demnationibus subiiciuntur:
quanto magis impius Theodo-
rus, qui talia aduersus ipsum
magnum Deum & saluatorem
nostrum Iesum Christum bla-
sphemauit, iuste condemnatus
est & anathematizatus?

Et hæc quidem sufficiebant,
* super memoratas & aliis no-
stris libris insertas probationes,
quas protulimus, ostendentes
quod oportet etiam post mor-
tem hæreticos condemnari, con-
fundere eos qui Theodorum de-
fendunt, & compescere a tali im-
pietate. Quoniam autem conten-
tiose in iisdem permanent, etiam
quod est amplius, dicimus, quia
quidam ex ipsis qui in Nicæna san-
cta Synodo conuenerunt, & ex-
positæ ab ea fidei definitioni vel
Symbolo subscripserunt, quo-
niam postea contraria sapientes
Ccc ij

1. ad. 11.
& 14.

Galat. 1.

Ier. 48.

Psal. 118.

* superius

apparuerunt, alii quidem viui, alii autem post mortem anathematizati sunt a Damaso sanctæ memoriæ papa antiquioris Romæ, & ab vniuersali Sardicensi Synodo, prout testatur sanctus Athanasius. Sed & Calchedonenfis sancta Synodus Dominum Antiochiæ factum episcopum, post mortem condemnauit, quod solum ausus est scribere, oportere taceri duodecim capitula sancti Cyrilli.

Quoniam autem Theodori defensores hæretici, omni propositione & conatu excidentés, præsumunt dicere ad deceptionem ignorantium, quod sanctæ memoriæ Cyrillus in aliqua parte epistolæ illum collaudauit; ex multis ostenditur, quod non conuenit eorum conamen dictis a sancto Cyrillo in diuersis eius libris contra impium Theodorum, in quibus magis impium omnibus aliis hæreticis eum ostendens, deinde non sustinens plurimas & maximas eius blasphemias contra magnum Deum & saluatorem nostrum Iesum Christum dictas, exclamauit, ita dicens: Expauit cælum super hoc, & horrui amplius vehementer, dicit Dominus. O intolerabilem malignitatem, o linguam loquentem iniquitatem contra Deum, & in altitudinem cornu extolentem.] Et iterum: Impone homo tuæ linguæ ostium & sceram, cessa cornu in altitudinem extollens, & loquens iniquitatem aduersus Deum. Quousque insultas patienti Christo? In mente habe scriptum a diuino Paulo: Sic autem pec-

Sup. coll. 5.

1. Cor. 8.

εφάνησαν, οι μὲν ζῶντες, οι δὲ μετὰ θάνατον ἀνέθεματίθεισαν ἄρα Δαμάσου τῆς ὁσίας μνήμης πάπα τῆς πρεσβυτείας Ρώμης, καὶ τῆς ἐν Σαρδικῇ οἰκουμένης συνόδου, κατὰ μὲν τυρεὶ ὁ ἐν ἀγίοις Ἀθανάσιος. ἄλλα καὶ ἡ ἐν Καλχηδόνι ἀγία συνόδος Δόμνον ὁ Ἀντιοχείας ἡγούμενον ἐπίσκοπον μὲν θάνατον κατέδικασε, πολυμήσαντα μόνον ἡρώσθη, δεῖν παρασωπηθῆναι τὰ δώδεκα κεφάλαια τῆς ἐν ἀγίοις Κυρίλλου.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Θεοδώρου ἀντιπυλόμενοι αἰρετικοὶ πάσης * ὡροπάσεως ἐ ἐλήρησεως ἐκπεπαιωκότες ἐπεχείρησαν λέγειν ὡς ἀπάτην τῶν ἀγνοούντων, ὡς ὁ ὁσίας μνήμης Κυρίλλου ἐν ἡμετέροις ἡμετέροις ἐπιστολῇς τῶν ἐπιπέσειν ἐκ πολλῶν ἀποδείκνυται, ὅτι οὐ συμβαίνει τὸ ἀπὸν ἐχρήματα τοῖς εἰρημένοις ἄρα τῆς ἐν ἀγίοις Κυρίλλου ἐν διαφοροῖς αὐτῶν λόγοις καὶ τῆς δυακοῦ Θεοδώρου, ἐν οἷς ἀσεβέστερον ἀπάντων τῶν ἄλλων αἰρετικῶν ἀποδείξας ἐστὶν ἐκ ἐνεκῶν τὸ πλῆθος καὶ τὸ μέγεθος τῶν ἀβλασφημιῶν τῶν εἰρημῶν καὶ τῆς μεγάλης θεοδ. ἐσωτήρος ἡμετέροις ἡμετέροις ἡμετέροις ἀπεφάνθη ἡμετέροις οὕτως εἰπὼν ὁ θεός ἐπὶ τοῦτο, καὶ ἐφελξεν ἐπὶ πλείω σφοδρα, λέγει κύριος. ὡ τῆς ἀπορήτου σκαλιότητος, ὡ γλώσσης λαλοῦσης ἀδικίαν καὶ τῆς θεοδ. καὶ τὸ κέρας αἰρούσης. καὶ πάλιν ὁ θεός αὐθροπέ τῆς σαυτῆς γλώττης θύραν καὶ μοχλὸν πάντων τὸ κέρας εἰς ὑψος ἐπέμεσεν, ἐκ λαλῶν ἀδικίαν καὶ τῆς θεοδ. μέγας πῖνος ἐπιπέδης ἀνεξικακωῶν ἡμετέροις εἰς νοῦν ἔχε τὸ γεγραμμένον παρὰ τοῦ θεοῦ Παύλου. οὕτω δὲ ἀμδρ-

ANNO
CHRISTI
533.

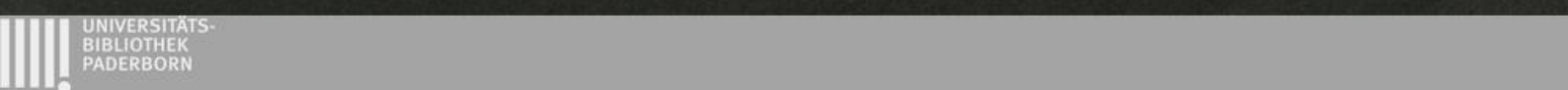
ταίνοντες εἰς τὸν ἀδελφοῖς, ἔκ πληθόν-
 τες αὐτῶν ἀδενόδοσαν τὴ σωείδησιν εἰς
 Χριστὸν ἀμύρτανε. καὶ ἵνα πᾶσι ἐκ προ-
 φητικῶν φητέζωμαι βιβλίων, ἐδι-
 καμάθη Σόδομα ἐκ τοῦ· νενίκηκας τὰς
 τῆς Ἑλλωίων ἀθυροσομίας, αὐτὸ ἐποίη-
 σαντο καὶ Χριστὸς, μαρεῖαν ἠγούμην
 τὴ σαυρόν· ἔδεν ὄντα διέδξας τὰ τῆς
 Ἰουδαϊκῆς λαπονοίας ἐκλήματα. πούτων
 πίνω ἔπως ἵππ κατὰ κρίσις τὸ ἀσέβοις
 Θεοδώρου ἰσὸ τῶν ἐν ἀγίοις Κυρέλλου
 εἰρημίων, εἰ καὶ διήλυς καὶ τὸν ἐκεί-
 νων λόγους τὸν ἐν ἀγίοις Κυρέλλον εἰ-
 ρηκέναι πᾶσι Θεοδώρου, ἔδεν ἔπο ἔξ-
 αρεῖται αὐτῶν τῆς κατὰ κρίσεως. διέ-
 σκομῆν γὰρ, ὡς πολλοὶ τῶν ἀγίων πατέ-
 ρων πινὰς τῆς ἀρετικῶν ἀπεδέξαντο,
 ὡσαυτὸ καὶ ἐν ἀγίοις Δάμασος καὶ Α-
 θανάσιος καὶ Βασίλειος Ἀπολιναρίου, καὶ
 Λέων ὁ τῆς ἀγίας μνήμης Εὐτυχέα.
 καὶ ὁμοῦς ἵππ Φανερά γέροντες ἢ πύ-
 των ἀσέβεια, ἐκ ἔξέφυρον διὰ τὴν πι-
 αύτην διποδοχὴν ἀρετικοὶ τὴν τῶν
 τα εἰς οἰκείον παρῶσπον καὶ τὴν αὐτῶν
 ἀσέβειαν γυρομῆν κατὰ κρίσιν τε καὶ
 ἀγαθῆματισμόν. ποσῶν δὲ ἔστιν ἢ μα-
 νία τὸ Θεόδωρον ἐκ δικωμάτων, ὅτι πολ-
 μῶσι κατὰ ψήφους καὶ Γρηγορίου τῆς
 διολόγου, ἔκ Ἰωάννη τῆς Κωνσταντινου-
 πόλεως, ὡς ἵππιστοῦς παρὸς αὐτὸν
 Θεόδωρον ἄποσιλάντων πεπληρο-
 μῆνας ἐπᾶντου ὅτι ψήφους ἔστι με-
 σόν. Γρηγόριος μὲν γὰρ, ὅτι ὑπὸ τῆς
 ἀληθείας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀγῶ-
 νισαμῆν, καὶ τὸν λαοῖς διὰ τὴν τῆς
 Ἀρετωῶν πλάτης εἰς τὴν ὀρθόδοξον
 πίστιν ἵππιστέφας εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανῆλ-
 θε πατρίδα, τὰς παρὰ τῆς ἀρετικῶν
 κακούργως παρῶσπομῆνας ἵππισ-
 τῶν οὐ παρὸς Θεόδωρον ἵππ Μοψουεσίας ἔγραψεν, ἀλλὰ παρὸς Θεό-

cantes in fratres, & percutientes
 eorum infirmam conscientiam, in
 Christum peccatis. Et ut aliquid
 etiam ex propheticis loquar co-
 dicibus: Iustificata est Sodoma ex
 te, superasti Paganorum verbo-
 sitates, quas contra Christum
 fecerunt, stultitiam existiman-
 tes crucem, nihil esse ostendi-
 sti Iudaicæ superbiæ crimina.]
 His igitur ad condemnationem
 Theodori sic a sancto Cyrillo
 dictis, licet aliquis concedat, se-
 cundum illorum verba sanctum
 Cyrillum aliquid pro Theodo-
 ro dixisse, neque hoc liberat il-
 lum a condemnatione. Inveni-
 mus enim, quod multi sancto-
 rum patrum quosdam hæreti-
 cos collaudauerunt, sicut & san-
 cti Damafus & Athanasius &
 Basilius Apollinarium, & sanctus
 Leo Eutychem: & tamen
 cognita eorum impietate, non
 propter hoc euaserunt hæreti-
 ci condemnationem & anathe-
 ma, quod postea contra eorum
 personam & impietatem fa-
 ctum est. Tantus autem est
 furor defendentium Theodo-
 rum, quia præsumunt aduersus
 Gregorium Theologum, &
 Ioannem Constantinopolita-
 num mentiri, dicentes epistolas
 ad eundem Theodorum plenas
 laudis eos direxisse: quod fal-
 sum est. Gregorius enim, cum
 in Constantinopoli pro verita-
 te laborans, conuersis per eum
 ab Ariana infania ad Catho-
 licam fidem populis, ad suam
 patriam reuersus est, epistolas
 quas hæretici dolose proferunt;
 non ad Theodorum Mopsue-
 stenum scripsit, sed ad Theo-

Ezech. 16.
1. Cor. 8.

* sanctæ
memoriæ

Sup. coll. 5.

dorum episcopum Tyanensem, que est secundæ Cappadocię metropolis. Eiusdem autem prouincię sunt & Nazianzus ciuitas, cuius fuerat episcopus idem sanctę memorię Gregorius, & Arianus prædium, vnde ortus fuerat. Hoc enim & ipsę epistolę aperte significant, memoriã facientes consuetudinũ & collectionum, & eiusdem prædii Arianzi, & aliorum prædiorum eiusdem prouincię, & mensis vernacula lingua Cappadocum nominati, & Bosphorii episcopi sub eodem Theodoro constituti, qui tunc temporis Colonia ciuitatis eiusdem prouincię episcopus erat, & aliorum episcoporum, & chorepiscoporum, & monasteriorum, quę sub Theodori iurisdictione erant, quorum vsq; nunc eadem nomina seruantur. Qualis porro communio Cappadocibus ad secundam Ciliciam, vel tunc, vel modo diuisa earum prouinciã gubernatione? Et quos episcopos sub se habere poterat Mopsuestenus episcopus, cum ipse sub metropolitanò secundę Cilicię constitutus esset? Ioannes autē Constantinopolitanus scripsit quidem epistolam ad Theodorum Mopsuestenum, non tamen laudibus, sed querimoniis & increpationibus plenam, vtpote illo * a pietate

Quoniam enim cum eo monasticam vitam in vno eodemque monasterio exercuit, conuersationis ibi factę eum admonuit: & pro his testimonium præbent Sozomenus, & Hefychius, & Socrates, & Theodoretus, qui multas pro Theodoro orationes & laudes fecit. Si autem testimonia proferunt Ioannis An-

δωρον Ἐπίσκοπον Τυανῶν, ἧς ὄστι τῆ δουλῆρας Καππαδοκῶν μητροπολις. τῆ ἰ αὐτῆς χώρας ὄστιν ἡ Ναζιανζος, ἧς γέροντι Ἐπίσκοπος ὁ αὐτὸς εὐ ἀγίοις Γρηγόριος, καὶ Ἀρειανὸς τὸ χωρεῖον, ὁ δὲν ἀρμητο. τῆ το γδ καὶ αὐτῆ σαφῶς δηλοῦσιν αἱ Ἐπιστολαί, μεμνημένα * ἐθανὼν καὶ σιωδῶν, καὶ τῆ αὐτῆ χωρεῖου Ἀρειανῶς, καὶ ἐτῶν χωρεῖων τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, καὶ μὲν ὅς τῆ Ἐπὶ χωρεῖα διαλέκτω Καππαδοκῶν ὀνομασμένου, καὶ Βοσπορείου Ἐπισκόπου ἰσὸ αὐτῆ τελευτῶτος Κολωνίας τῆς πόλεως, καὶ ἐτῶν Ἐπισκόπων καὶ χωρεπισκόπων καὶ μοναστηρίων ἰσὸ αὐτῆ τελευτῶτων Θεόδωρον μνημονόβουσαι, ὧν καὶ μέγιστον σὺ ζῆται τὰ ὀνόματα. ποία δὲ μέγιστος Καππαδοκίαις πρὸς ἑδὴ τῆς δουτῆρας Κιλικίας ἢ τότε ἢ νῦν ὑπαρχία, διαμεμελεσμένης τῆς τῆ ἐπαρχίαν τούτων διοικήσεως; ἢ ποίους Ἐπισκόπους ὑφ' ἑαυτῆ ἔχεν ἡ δουλῆ το Ὀμοφουεστίας Ἐπίσκοπος, αὐτῆς ἰσὸ αὐτῆ τῆς αὐτῆς δουτῆρας Κιλικίας μητροπολίτην τελευτῶν; Ἰωάννης δὲ ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἔγραψεν ἐπιστολῶν πρὸς Θεόδωρον τῆ Μοψουεστίας, οὐκ ἐπαίνων δὲ, ἀλλὰ μέμψεων καὶ ἐπιληψέων οὐσαν μεστῶν, αἰς ἐκπεσόντος αὐτῆ τῆς θεοσεβείας. σιωασήσεαι γὰρ αὐτῆ τῆ μονήρη βίῃ εὐ ἐνὶ καὶ τῶ αὐτῆ μοναστηρίῳ, τῆς ἐκείσε σιωδῆ ζωῆς ἀναμνησέαι αὐτόν. καὶ ταῦτα μέρη τῆ Σωζόμενου, καὶ Ἡσύχιου, καὶ Σωκράτους, καὶ Θεοδώρου ὁ πολλοὺς ἰσὸ ἐρ Θεοδώρου λόγοις καὶ ἐπαίνοις ἐκτείνεις. εἰ δὲ πρὸς Φέροισι μέρη τῆς Ἰωάννου τῆ Αν-

* a pietate

ANNO
CHRISTI
555.

Ιεροχίας κὺ τῆς ἰσῶ ἀνὰ τοι-
κῆς στωδού, ὑπὲρ Θεοδοίου καὶ τῆς
αὐτοῦ ἀσεβείας ἡγομένης, ἀνάκλη αὐ-
τοῦ κακίωνα δέξασθαι, ἀπὸ ὅσον τό-
γε ἐπὶ αὐτοῖς εἰς κατὰ κρίσιν τῆς ἐν ἀ-
γίοις Κυρίλλου, κὺ ἀθέτησιν τῆς ὁρθῆς
πίστεως οἱ παρὶ Ιωάννη ἐπόλησαν·
καὶ ἀπὸ ἔργων, Νεστόριον κὺ πτω-
αὐτοῦ κακοδοξίαν ἐπὶ πλείστον χρό-
νον ἐκδικουῦτες. καὶ τὸ τοῦ δεικνυται
ἐκ διαφόρων αὐτῶν λόγων τε καὶ ἐ-
πιστολῶν παρὰ Θεοδοίου τῆς ἐπι-
σεβοῦς λήξεως, κὺ ἑτέροις διαφοροῖς
γραφειῶν.

Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. ἵνα δὲ μη-
δὲν τῆς ἀκριβείας παραλείψωμεν,
ἀναγκαῖον εἰσομίσαμεν μνηστῆρας καὶ
τῶν γραφέντων παρὰ Αὐγουστίνου τῆς
τῆς ὁσίας μνήμης ἐπισκόπου ἐν Α-
φρικῇ ἡγομένης. ζήτησεως γὰρ πρὸς
παρὶ Κακιλιανὸν μὲν θάνατον αὐτοῦ
κηδείσης, ὡς τῆς ἐκκλησιαστικῆς πα-
ραστραπέτης παραδόσεως, καὶ πρὸς
τύπου χάριν χειροσάντων ἑαυτοῦ
δοτῆ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, γράφει
παρὰ Βονιφάτιον ὁ αὐτὸς τῆς ὁσίας
μνήμης Αὐγουστίνου, ὡς ἐκ ἐδῆ πρὸς
διὰ τῶν χειροσάντων ἑαυτοῦ τῆς καθολι-
κῆς ἐκκλησίας. εἰ γὰρ ἄλλοθεν ὑπῆρχε τὰ
ἐπαγόμενα Κακιλιανῶ, κὺ ἐφανερ-
οῦθη ἐν ἀντιφρονήσεως τῆς καθολι-
κῆς κατὰ κρίσιν, καὶ μὲν θάνατον αὐ-
τοῦ ἀναθέματα ὑπέβαλον. ἄλλα κὺ
κανὼν τῆς ἀγίας ἐν Αφρικῇ στω-
δου διαγορεύει τῶν ἐπισκόπων, τῶν
πτω οἰκείαν παροισίδου ἢ ἐν διαθή-
κη, ἢ ἐξ ἀδιαθέτου ἀρεπικῶ παρα-
πέμποντας γελῶσαι καὶ μετὰ θάνα-
τον ἀναθεματίζεσθαι. παρὰ τούτοις
δὲ ἅπανσι, τίς ἀγνοεῖ τὰ ἐν τοῖς ἡμε-

tiocheni, & orientalis Conci-
lii sub eo constituti, facta pro
Theodoro & eius impietate, ne-
cesse est eos & illa suscipere, quæ
(quantum ad illos pertinet) ad
condemnationem sancti Cyril-
li, & reprobationem rectæ fidei
fecerunt Ioannes & qui cum
illo erant, nec non etiam quæ
scripserunt, Nestorium & eius
perfidiam diutius defendentes.
Et hoc ostenditur ex diuersis
eorum libris & epistolis, quas
ad Theodosium piæ recorda-
tionis, & ad alios diuersos scri-
pserunt.

Et hæc quidem sic se habent.
Vt autem nihil subtilitatis præ-
termittamus, necessarium puta-
uimus memorare etiam illa, quæ
ab Augustino sanctæ memoriæ
Africano episcopo scripta sunt.
Quæstione enim aliqua post
mortem Cæciliani de eo mota,
quod ab ecclesiastica traditio-
ne declinasse dicebatur, & pro-
pter hoc quibusdam a catholi-
ca ecclesia separatis, scribit ad
Bonifacium idem sanctus Au-
gustinus, quod non oportebat,
aliquos ideo separare sese a ca-
tholica ecclesia. Si enim vera
essent ea quæ Cæciliano infere-
bantur, & manifestatus esset
contrarium aliquid ecclesiastico
statui sapuisse, etiam post mor-
tem eum anathemati subiice-
rem. Sed & regula sanctæ Sy-
nodi Africanæ statuit, episco-
pos, qui suas facultates in
testamento, vel ex intestato
hæretico relinquunt, oportere
& post mortem anathemati-
zari. Super hæc autem om-
nia, quis ignorat, ea quæ no-

stris temporibus in ecclesia antiquioris Romæ contra Diofcorum acta sunt? Qui cum nihil in fidem peccasset, tamen propter solum ecclesiasticum ordinem post mortem ab eadem sancta ecclesia Romana anathematizatus est. Si igitur nihil in fidem peccantes episcopi, propter solum ecclesiasticum ordinem, & propter causam pecuniariam anathemati & post mortem subiiciuntur: quanto magis Theodorus, qui in ipsum Deum peccauit? Quantum autem ad insipientiam dicentium, non oportere anathematizari post mortem eos, qui in sua impietate mortui sunt: oportebat nec eos, qui iniuste condemnati sunt patres post mortem reuocari, quale contigit in Ioanne sanctæ recordationis episcopo Constantinopolitanæ ciuitatis, ab vniuersali ecclesia post mortem reuocato, & in Flauiano sanctæ memoriæ & ipso episcopo Constantinopolitanæ ciuitatis, iniuste quidem in vita condemnato, iuste autem post mortem reuocato tam a sanctæ memoriæ papa Leone, quam a sancta Calchedonenfi Synodo. Ex hoc autem contingit secundum illorum verba, hæreticos quidem sanctis patribus connumerari, vtpote liberatos debita eis condemnatione, sanctos autem patres iniuste condemnatos, hæreticis coniungi, vtpote non soluta contra eos facta iniqua damnatione. Omnibus autem magis

* fide dignus

Ioan. 3.

*credendus est doctor Dominus & Deus noster Iesus Christus, de se dicens: Sic enim dilexit Deus mundum, vt filium suum

ἡρώους χρόνοις ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης γυρομήτω καὶ Διοσκόρου; ὅς οὐδὲν ἔπι πίστιν ἠμάρτηκός, διὰ μόνον ἐκκλησιαστικῶν κατὰ τὴν μὲν θάνατον ἑρ' αὐτῆς τῆς καὶ Ρώμης ἀγιοπάτης ἐκκλησίας ἀνεδέμαπθη. εἰ ποίνω οἱ μηδὲν εἰς πίστιν πιάσαντες ἔπι σκοποὶ διὰ κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικῶν, καὶ διὰ χρηματικῶν αἰτίαν ἀναδέμαπ καὶ μὲν θάνατον ὑποβάλλοντα, πόσω μάλλον Θεόδωρος ὁ εἰς αὐτὸν θεὸν ἀσεβήσας; ὅσον ἢ πρὸς τὴν αἰσίαν ἡρ' λεγόντων, μὴ δεῖν ἀναδέμαπ ζεῖται μετὰ θάνατον ἑρ' ἐν τῇ οἰκείᾳ ἀσεβείᾳ τελευτῶντας, οὐ δεῖ μὴδὲ ἑρ' ἀδίκως κατὰ κριθέντας πατέρας μετὰ θάνατον ἀνακαλεῖται, ὅπρ' συμβέβηκε καὶ ἔπι Ιωάννη τῷ ἐν ὁσίᾳ τῇ μνήμῃ ἔπι σκοπῶ γυρομήτω Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας μετὰ θάνατον ἀνακληθέντ' ἔπι Φλαυιανῶ τῷ τῆς ὁσίας μνήμης καὶ αὐτῶ Κωνσταντινουπόλεως γυρομήτω ἔπι σκοπῶ, ἀδίκως μὲν ἐν ζωῇ κατὰ κριθέντ', δικαίως δὲ μετὰ θάνατον ἀνακληθέντ' ὑπὸ τῆς τῆς ὁσίας μνήμης πάπα Λέοντος, καὶ τῆς ἐν Καλχηδόνι ἀγίας συνόδου. ἐντεθέντ' ἢ συμβαίνε καὶ ἑρ' ἐκαίτων λόγους, ἑρ' μὲν ἀρεπκοῖς τοῖς ἀγίοις πατράσι σωμαεθμεῖας, ὅια ἐλαδύεροισ ἀφιερμῶσι τῆς ὀφειλομένης αὐτοῖς κατὰ κρίσεως. ἑρ' ἢ ἀγίοις πατέρας ἀδίκως κατὰ δικαδέντας τοῖς ἀρεπκοῖς σωμαπείας, ὅια μὴ λυομένης ἢ ἐπ' αὐτοῖς ἀδίκου κατὰ κρίσεως. ἀξιοπιστότ' ἢ δὲ πάντων ὅτι διδάκαλος ὁ κύριος καὶ θεὸς ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς πρὸς αὐτὸν λέγων. ἔπω γὰρ ἠγάπησεν ὁ θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε ἕν ἑόν αὐτὸν

ANNO
CHRISTI
553.

ἢ μορογοῦν ἔδωκεν, ἵνα πας ὁ πσεύων
 εἰς αὐτὸν μὴ δόλοῖται, ἀλλ' ἐξ ἡ ζωῆς
 αἰώνιον. οὐ γὰρ ἀπέστλεν ὁ θεὸς τὸ
 υἱὸν αὐτοῦ εἰς κόσμον, ἵνα κρίνη τὸν κό-
 σμον, ἀλλ' ἵνα σωθῆ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.
 ὁ πσεύων εἰς αὐτὸν οὐ κρίνεται· ὁ δὲ
 μὴ πσεύων εἰς αὐτὸν ἡδὴ κέκριται, ὁ-
 τι μὴ πεπίστευκεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μο-
 νοθεοῦ ἡμοῦ τοῦ θεοῦ. καὶ τὸ πνεῦμα τὸ
 ἅγιον διὰ τοῦ προφήτου Δαυὶδ λέγει,
 ὁδὸν ἀσεβῶν μὴ ἀναστήσασθαι ἐν κρί-
 σι. τῆς οὐνοῦ ποιήτης τοῦ κωλεῖ δόξα φά-
 σεως ὁξενεχθείσης καὶ παντὸς ἀσεβοῦ,
 καὶ μηδὲν διασελλούσης μεταξὺ ζών-
 των, καὶ νεκρῶν αἰρετικῶν, πῶς πολυμῶ-
 σιν ἀνπιπίθη τῆ ποιήτη δόξα φάσε, ὅ
 ὁδὸν ἀπάξ ἀσεβήσαντας, καὶ διὰ τὸ ἡδὴ
 ὑπὸ τοῦ κωλεῖ κατακεκριμένοι λέ-
 γον, μὴ δεῖν μὴ θανάτον καὶ ἀκρίνε-
 σθαι; καὶ ὁ θεὸς δὲ δόξολογὸς Χρι-
 στὸν ἔχων ἐν αὐτῷ λαλοῦντα, οὐ μόνον
 καὶ ἀθεοφρον, ἀλλὰ καὶ ἀγγέλων
 πλὴν ποιήτην ἐπήγαγον δόξα φασιν,
 εἰπὼν ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῇ πρὸς Γα-
 λατίας· ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς, ἡ ἄγγελος
 ὅξ οὐρανοῦ διαγγελίσθηται ὑμᾶς ὅξ
 ὁ διαγγελισαμίθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔ-
 σω. ὡς πρὸς εἰρήκαμιν, καὶ ἄρτι πάλιν
 λέγω· εἰ τις ὑμᾶς διαγγελίσηται πρὸ
 ὁ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔσω. καὶ τις
 οὕτως ἀσεβῆς, ὡς πολυμῶσαι εἰπεῖν, ὡς
 τὰ πρὸ Θεοδώρου ἀσεβῶς συζη-
 φέντα, ἡ μέρος αὐτῶν πρὸς ὁδὸν ποτὲ
 τῆ ἁγία τοῦ θεοῦ ἐκκλησία, ἀλλ' ἐκ δι-
 οῦς ὁ πολυμῶσαι π τοιοῦτον παρε-
 φθέρξασθ ἀνάθεμα καὶ τυπεβλή-
 θη πρὸ τῶν ἁγίων πατέρων;

Εἰ τις τοίνυν μὴ πλὴν ποιήτην ὁρ-
 θέτω ὁμοδογίαν καὶ κατὰ κρισιν τ' αἰρετι-
 κῶν, τῆς ἀσεβοῦς ἐννοίας σωζομένης
 Concil. Tom. 12.

unigenitum daret, ut omnis qui
 credit in eum, non pereat, sed ha-
 beat vitam aeternam. Non enim
 misit Deus Filium suum in mun-
 dum ut iudicet mundum, sed ut
 saluetur mundus per ipsum. Qui
 credit in eum, non iudicatur: qui
 autem non credit, iam iudicatus
 est, quia non credit in nomine uni-
 geniti Filii Dei. Et spiritus autem
 sanctus per prophetam David di-
 cit, impios non resurrecturos in
 iudicio. Tali igitur Domini sen-
 tentia prolata aduersus omnem
 impium, & nihil discernente
 inter viuos & mortuos hæreti-
 cos, quomodo audent resistere
 tali sententiæ, & eos qui semel
 impie egerunt, & propter hoc
 iam a Domino condemnati sunt,
 dicere, non oportere post mor-
 tem condemnari? Et diuinus
 * autem Apostolus, qui Chri- * etiam
 stum in semetipso habet lo-
 quentem, non solum aduersus
 homines, sed etiam aduersus
 angelos talem protulit senten-
 tiam, dicens in epistola ad Ga-
 latas: Sed licet nos aut angelus
 de celo euangelizauerit prater-
 quam quod euangelizauimus vo-
 bis, anathema sit. Sicut predixi-
 mus, & nunc iterum dico: Si
 quis vobis euangelizauerit pra-
 ter id quod accepistis, anathema
 sit. Et quis ita impius est, ut
 præsumat dicere, quod Theo-
 dori impia scripta, vel pars eo-
 rum, tradita est aliquando san-
 ctæ Dei ecclesiæ, & non sta-
 tim, qui ausus est aliquid tale
 loqui, anathemati subiectus est
 a sanctis patribus?

Si quis igitur post eiusmodi
 rectam confessionem, & hæ-
 reticorum condemnationem,
 saluo manente pio intellectu,
 D d d

de nominibus vel syllabis vel dictionibus contendens, separat se a sancta Dei ecclesia, tamquam non in rebus, sed in nominibus solis & dictionibus posita nobis pietate : talis utpote dissensionibus gaudens, rationem pro semetipso, & pro deceptis & decipiendis ab eo, reddet magno Deo & salvatori nostro Iesu Christo in die iudicii. Amen.

Iustiniani imperatoris ad sanctam Synodum epistola de Theodoro Mopsuesteno & reliquis.

Haberur sup. in coll. t. paucis mutatis.

SEMPER quidem studium fuit orthodoxis & piis imperatoribus patribus nostris, pro tempore exortas hæreses per congregationem religiosissimorum sacerdotum amputare, & recta fide sincere prædicata, in pace sanctam Dei ecclesiam custodire. Quapropter & Constantinus magnus Ario blasphemante & dicente, Filium non esse consubstantialem Deo & Patri, sed creaturam, & ex non extantibus factum esse, congregavit Nicææ trecentos decem & octo patres, & cum ipse Concilio interfuisset, damnato & anathematizato Ario rectam fidem confirmare studuit : per quam diuini illi patres confitentem Filium consubstantialem esse Deo & Patri, non vero creaturam & ex non extantibus factum, usque ad hodiernum diem canitur. Theodosius autem senior, Macedonio negante deitatem sancti Spiritus, & Apollinario eius discipulo bla-

φει ὀνομάτων, ἢ συλλαβῶν, ἢ λέξεων ζυγομαχῶν, χειρὶ ἐαυτοῦ τῆς ἁγίας τῆς δεξιᾶς ἐκκλησίας, ὡσαύτῃ ἐνόμασι μόνοις ἐλέξει κειμένης ἡμῶν τῆς ὑπερβείας, ἀλλ' ἐκ ἐν ψευδίστοις, ὁ ἴδιος ὡς τοῖς ὁμοίωσι γέγονεν λόγον ὑπέξει ὑπὲρ ἐαυτοῦ, καὶ τῶν ἑσθ' ἀπατωμένων ἐ ἀπατηθῆσομένων τῶν μεγάλων θεῶν καὶ σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῶ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως. Ἀμὲν.

Τύπος τῆ βασιλείας Ἰουστινιανοῦ πρὸς τῶν ἁγίαν συνόδον περὶ Θεοδώρου τῆ Μοψουεσίας καὶ τῶν λοιπῶν.

ΣΓΟΥΔΗ μὲν γέγονεν ἀπὸ τοῖς ὀρθοδόξοις καὶ ὑπεβείως προσβλασπηθῆκοσι τοῖς ἡμετέροις πατράσι, τὰς κατὰ καιρὸν ἀναφυομένης αἰρέσεως διὰ συνόδων ὁσιωτάτων ἱερέων ἐκκόπειν, καὶ τῆς ὀρθῆς πίστεως καθαρῶς κηρυθιομένης ἐν εἰρήνῃ τῶν ἁγίων τῆς θεοῦ ἐκκλησίας διαφυλάττειν. Διότι καὶ Κωνσταντῖν ὁ μέγας Ἀρείου βλασφημοῦτος καὶ λέγοντος, μὴ εἶναι τὸν υἱὸν ὁμοούσιον τῶν θεῶν καὶ πατρὶ, ἀλλὰ κτίσμα καὶ ὄξ οὐκ ὄντων γερονέναι, σωμαζῶν ἐν Νικαίᾳ τῶν τετρακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ πατέρων, καὶ αὐτὸς ἐκεῖ παρῆν ὁμοῦτος, καὶ τῆς Ἀρείου κατὰ δόξαν ἀντιθέτου καὶ ἀναθεματιζέντος, ἐπιστάσει τὸ ὀρθόδοξον κρατῶναι πίστιν δι' ἧς ὁμολογήσαντες οἱ θεῶν πατέρες ὁμοούσιον εἶναι τὸν υἱὸν τῶν θεῶν καὶ πατρὶ, ἀλλὰ μὴ κτίσμα ἐξ οὐκ ὄντων γερονέναι, μέλει νῦν ἀδεῖται. καὶ Θεοδόσιος δὲ ὁ πρεσβυτέρως, Μακεδονίου ἄρτου μὲν πλὴν θεότητα τῆς ἁγίου πνεύματος, καὶ Ἀπολλιναρίου τῆ μαθητῆ αὐτοῦ βλα-

ANNO CHRISTI 551

ANNO
CHRISTI
533.

σφημουῦτος εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ
 Θεοῦ λόγου, καὶ φάσκοντος, νοῦν δι-
 θεόπνον μὴ εἰληφέναι. Ἐπεὶ δὲ Θεοῦ
 λόγον, ἀλλὰ σαρκὶ ἐνωθέντα ψυ-
 χῶ ἀλογον ἐχρῆσθαι, συναξαζῶν ἐν
 Κωνσταντινουπόλει τῶν ῥη. πατέρων,
 καὶ μετὰ τῶν καὶ αὐτῶν τῆς σωδοῦ,
 καὶ τῶν εἰρημῶν καὶ καταρεθέντων καὶ
 ἀναθεματιζέντων αἰρετικῶν, μετὰ ἃ
 τῶν ἀσεβῶν αὐτῶν δογματικῶν καὶ ὁμο-
 φρόνων, παρεσκίασε τὴν ὀρθόδο-
 ξον πίσιν κηρύττειν, καὶ Θεοδοσίῳ
 δὲ ὁ νέος τῶν ἀσεβοῦν Νεστορίου λέ-
 γοντος, ἄλλον εἶναι τὸν Θεὸν λόγον, ἢ
 ἄλλον τὸν Χριστόν· καὶ τὸ μὴ φύ-
 σις ἕν τῶν Θεῶν καὶ πατρῶν, τὸ δὲ
 χρεῖν ἕν ἀσεβῶς εἰσαγγόντος, καὶ
 τὴν ἀγίαν Μαρίαν εἶναι Θεοτόκον θε-
 νοουμένην, συναξαζῶν τὴν παρῶν
 ἐν Εφέσῳ τῶν διακοσίων ἀγίων
 πατέρων σωδοῦν, ἢ ἰσοπέλας ἀρ-
 χοντας ὀφείλοντας ἄρξαι τῆς σω-
 δοῦ, προσέταξε καὶ τὸν Νεστορίῳ
 παρεγγυέσθαι, καὶ κρίσιν ἐπὶ αὐτῷ γε-
 νέσθαι· καὶ διὰ τῆς ἰσοπέλας ἀκριβοῦς
 ἐξετάσεως καταδικάσαι Νεστορίῳ,
 ἀναθεματισάντες σὺν τοῖς ὁμόφρο-
 σιν αὐτοῦ. πύπτον δὲ οὕτω παρελ-
 θόντων, ἐπιπρασάντες Κυρίλλῳ τῷ
 πανοσιωτάτῳ τῆς Ἐξαίτου Νε-
 στορίου μερίδος, ἐσπούδασαν, πὸ γὰρ
 ἐπὶ αὐτοῖς, ἀναστρέψαι τὴν καὶ Νε-
 στορίῳ γεγνημένην κρίσιν. ἀλλ' οὐ γὰρ
 Θεοδοσίος ὁ βασιλεὺς ἀπ' λαμβανό-
 μῃος τῶν ὄντως ὀρθῶν καὶ Νεστορίου
 καὶ τῶν πονηρῶν αὐτοῦ δογματικῶν κρι-
 ζέντων, ἀρεσκίασε κρατεῖν ἡγεμονίᾳς
 τὴν ἐπὶ αὐτῷ γεγνημένην κρίσιν. καὶ
 γὰρ πρὸς τούτους καὶ ἄλλα πᾶσι καὶ τῶν
 αὐτοῦ Κυρίλλῳ καὶ Φλαυαρησαίωντων,
 Concil. Tom. 12.

iphemante incarnati Dei Verbi
 dispensationem, & dicente, Dei
 Verbum non assumpsisse men-
 tem humanam, sed carni ani-
 mam irrationalem habenti fuisse
 unitum, congregatis in Con-
 stantinopolitana urbe centum
 quinquaginta patribus, ac ipse
 particeps Concilii effectus, dam-
 natis & anathemate percussis
 prædictis hæreticis vna cum im-
 piis eorum dogmatibus ac secta-
 toribus, curam adhibuit ut recta
 fides prædicaretur. Theodosius
 vero iunior, impio Nestorio di-
 cente alium esse Deum Verbum,
 & alium Christum; ac Verbum
 quidem natura esse Filium Dei
 & Patris, Christum vero tantum
 ex gratia Filium impie introdu-
 cente, & sanctam Mariam Dei
 genitricem esse negante; con-
 gregavit priorem Ephesinam
 Synodum ducentorum sancto-
 rum patrum, & directis princi-
 pibus qui deberent Concilio in-
 teresse, iussit & ipsum Nestorium
 adesse, & iudicium de eo fieri:
 diligentique examinatione fa-
 cta, damnarunt & anathemati-
 zarunt Nestorium vna cum se-
 ctatoribus eius. His autem ita
 subsecutis, cum insurrexissent
 contra sanctissimum Cyrillum
 sectatores impii Nestorii, cona-
 ti sunt (quantum in ipsis fuit) re-
 scindere sententiam contra Ne-
 storium latam. Sed Theodo-
 sius imperator, defendens ea
 quæ ita recte contra Nesto-
 rium & impia eius dogmata
 fuerant iudicata, damnationis
 sententiam in eum factam ra-
 tam haberi curavit. Insuper au-
 tem cum & quædam alia crimi-
 na diuino Cyrillo apud impera-
 torem nugaciter impingerent,

Ddd ij

ad imperatorem Cyrillus in hanc sententiam scripsit: Postquam mihi, piissime imperator, renunciatum est, quosdam garrulos instar vesparum ferarum suffurris suis aures tuas personare, & maledicta in me eructare, nugantes me asserere Christi diuinum corpus caelo delatum, & non de sancta Virgine assumptum; itemque duos filios de sententia Nestorii confiteri: existimaui debere me aduersus ipsos pauca in hanc sententiam dicere: O fatui, & nullius rei nisi calumniandi gnari, quomodo in hanc deuenistis sententiam, tantumque insanix concepistis? Omnino enim oportebat hoc vos perspicue sentire, totam fere nostram de fide disputationem inde ortam, quod nos sanctam Mariam deiparam esse contendimus. Atqui si, ut illi dicunt, nos corpus Christi diuinum caelitus venisse, non ex ipsa natum dicimus, quomodo deipara dici poterit? Quem enim peperit, si hoc verum non est, quod secundum carnem pepererit Emmanuelem? Rideantur ergo, qui haec & talia de me blaterant. Non enim mentitur sanctus Isaias, cum ita vaticinatur: *Ecce virgo in utero habebit, & pariet filium, & vocabunt eum Emmanuel, quod est, nobiscum Deus.* Et haud dubie verum dixit Gabriel archangelus ita Mariam alloquens: *Ne timeas Maria, inuenisti enim gratiam apud Deum. Ecce concipies in utero, & paries filium, & vocabis nomen eius Iesum: Ipse enim saluum faciet populum suum a peccatis eorum.* Cum

Isai. 7.

Luc. 1.

Matth. 1.

γράφει πρὸς τὴν βασιλέα Κύριλλος τοιαῦτα· ἐπειδήπερ ἐπιδομίω ὡ δὲ σεβέσασθε βασιλεῦ, τῆς φιλολογεῖν εἰωθότων πρὸς ἀρεῶν σφηκῶν δίκω περιδομῆσθαι, καὶ μοχθηροῦ ἐρῶ γὰρ κατ' ἐμὸν λόγον, ὡς ὅτι ἔσθ' ἔσθ' ἐναντὶ κατακομιδὴν καὶ οὐκ ἐκ τῆς ἀγίας παρθένου λέγοντος τὸ θεῖον σῶμα Χριστοῦ, καὶ μὴ τῆς καὶ δύο ἡμοῖς κατὰ Νεστόριον ὁμολογεῖν ἡμᾶς καταφλυαρῆσαι, δεῖν ὡς ἐπισημῶν ὀλίγα πρὸς τοῦτο πρὸς αὐτῶν εἰπεῖν οὕτως· ὡ ἀνόητοι καὶ μὲν εἰδότες συκοφαντεῖν, πῶς εἰς τὸ πρὸς ἤχητε γνάμης, καὶ ποσῶτεν νενοσήκατε μαρίῳ; ἔδει σαφῶς ἐνοεῖν, ὅτι γὰρ ἄπας ἡμῖν ὁ ἕως τῆς πίστεως ἀγῶν συνεκεκρότητο διαβεβαουμένοις, ὅτι θεοτόκος ὄντι ἡ ἀγία Μαρία. ἀλλ' ἐπειπερ ὅτι οὐκ ἐναντὶ καὶ οὐκ ὅτι αὐτῆς γαρήνηται τὸ θεῖον σῶμα τῆ Χριστοῦ λέγοντες, ὡς φασί, πῶς δὲ νοοῖτο θεοτόκος; πῶς γὰρ ὅλως τέποκεν, εἰ μὴ ὄντι ἀληθῆς, ὅτι γαρήνηκε καὶ σὰρκα Ἐμμανουήλ; γαράδωσαν τοίνυν οἱ παῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα κατ' ἐμὸν πεφλυαρῆσασθε. οὐ γὰρ ψεύδεται λέγων ὁ μακάριος Ησαίας· ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει, καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσει τὸ ὄνομα αὐτῆς Ἐμμανουήλ, ὅ ἐστι, μὲν ἡμῖν ὁ θεός. Σληθῆναι δὲ πάντως καὶ ὁ θεὸς χαλγῆλος Γαβριὴλ πρὸς τὴν παρθένον εἰπὼν· μὴ φοβῶμαι Μαρία, ἄρες γὰρ χάριν ἔσθ' ἐν σοὶ. ἔ. ἰδοὺ συλήνη ἐν γαστρὶ, καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσει τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦ. αὐτὸς γὰρ σώσει λαόν αὐτοῦ ἀπὸ πάντων τῶν ἀμάρτην αὐτῶν. ὅταν

ANNO
CONSTANTINIANI
533

ANNO
CHRISTI
535

δὲ λέγων, ἀνώθεν ἔξ οὐρανοῦ
κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, οὐχ
ὡς ἀνώθεν ἔξ οὐρανοῦ κατενεχθείσης
τῆς ἀγίας αὐτῆς σαρκὸς πῶτα Φα-
λῶ, ἀλλ' ὡς ἐπόμῳ τῷ ἱερῷ Παύ-
λῳ φάσκοντι· ὁ πρῶτος ἀνθρώπος
ἐκ γῆς γαϊκός, ὁ δεύτερος ὁ κύριος
ἔξ οὐρανοῦ. μεμνήμεθα δὲ καὶ αὐτῆς
τῆς κυρίου λέγοντος· οὐδεὶς ἀναβέ-
βηκεν εἰς οὐρανὸν, εἰ μὴ ὁ ἐκ
οὐρανοῦ κατὰ βῆσιν, ὁ υἱὸς τῆς ἀνθρώ-
που. καίτοι γεννητὴν κατὰ σάρκα,
ὡς εἴρηται, ἐκ τῆς ἀγίας Ἐρδένου.
Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀνώθεν ἔξ οὐρανοῦ κατὰ
Φοιτήσας θεὸς λόγος κενώσας ἐαυ-
τὸν, μορφῶν δούλου λαβὼν, καὶ κα-
ρηματίσας ἀνθρώπου υἱὸς μετὰ τῆς
μείνας ὁ ἰσῶς, πούτεστι θεός· ἀτρέπτως
ἔξ καὶ ἀναλλοιώτως κατὰ φύσιν ἐ-
στίν· ὡς εἰς ἡδὴ νοούμενος μετὰ τῆς
ἰδίας σαρκὸς, ἔξ οὐρανοῦ λέγεται
κατελθεῖν. ἀνόμασαι δὲ καὶ ἀνθρώ-
πος ἔξ οὐρανοῦ, τέλειος ἂν ἐν θεό-
τητι, καὶ τέλειος ὁ αὐτὸς ἐν ἀνθρώ-
πότητι, καὶ ὡς ἐν ἐνὶ προσωπῷ νοού-
μενος. εἰς γὰρ κύριος Ἰησοῦς Χριστός,
καὶ ἡ τῆς φύσεως διαφορὰ μὴ ἀ-
γνωστὰ, ἔξ ὧν πλὴν ἀπέρρητον ἐνω-
σὶν φανερὸν πεπεσῆσθαι. πρῶτον
ὁμολογηθέντος ὁμογενῆ υἱὸν τῆς
θεοῦ λόγον, θεὸν τέλειον καὶ ἀν-
θρώπον τέλειον, ἐκ ψυχῆς λογικῆς καὶ
σώματος, πρὸς ἀπάντων μὲν ἐκ τῆς πα-
τρὸς γεννηθέντα καὶ πλὴν θεότητος, ἐπὶ
ἐσχάτων δὲ τῶν ἡμερῶν αὐτὸν δι-
λίμας καὶ διὰ πλὴν λιμετέραν σωτη-
ρίαν ἐκ Μαρίας τῆς παρθένου κα-
τὰ πλὴν ἀνθρώπότητα· ὁμοούσιον τῷ
πατρὶ αὐτὸν κατὰ πλὴν θεότη-
τα, καὶ ὁμοούσιον ἡμῖν κατὰ πλὴν

autem Dominum nostrum Ie-
sum Christum dicimus desuper
de caelo venisse, non eo sensu di-
cimus, quasi putemus eum san-
ctam suam carnem de caelo detu-
lisse: sed sequimur sanctum Pau-
lum, qui ita ait: *Primus homo*
de terra terrenus, secundus, Do-
minus e caelo. Imitamur etiam &
ipsum Dominum dicentem: *Ne-*
mo ascendit in caelum, nisi qui de-
scendit de caelo filius hominis. At
vero quod ad carnem attinet,
natus est, sicut diximus, ex
beata Virgine. Sed quoniam
Verbum Dei de caelo descen-
dens, *seipsum exinanivit, for-*
tam serui assumendo, filiusque
hominis extitit, cum tamen
idem permaneret qui antea fue-
rat, scilicet Deus, (est enim im-
mutabilis, & nulli alterationi
obnoxia naturæ) cum iam vnus
intelligatur esse cum propria
carne, dicitur de caelo venisse. Et
nominatur etiam homo de cae-
lo, cum sit perfectus in deitate,
idemque perfectus in humani-
tate: intelligiturque vna esse
persona. Vnus enim est Domi-
nus Iesus Christus, tamen si natu-
rarum discrimen non ignoretur,
ex quibus ineffabilem illam di-
cimus factam vnitionem. Fate-
mur itaque Verbum, vnigeni-
tum Dei Filium, Deum esse per-
fectum, & perfectum hominem
corpore & anima ratione prædi-
ta constantem: quod ad deita-
tem attinet, ex Patre natum ante
sæcula, eundem autem vltimis
temporibus propter nos & pro-
pter nostram salutem natum ex
Maria virgine secundum huma-
nitatem: consubstantiali Patri
secundum diuinitatem, & con-
substantiali nobis secundum

humanitatem. Duarum enim naturarum facta est unio. Inde est, quod unum Christum, unum Filium, unum Dominum confitemur, atque etiam sanctam Virginem vere fuisse deiparam, id est quod Deus Verbum carnem induit, & homo factus est, atque in ipsa conceptione sibi uniuertit templum, quod ex ipsa assumebat. Si placet, exempli loco accipiamus nostrum ipsorum compositionem, quatenus homines sumus. Constat nimirum anima & corpore. Ac videmus duas naturas, aliam corporis, aliam animæ; hominem vero, ex utriusque unitione facta, unum: neque compositio ex duabus naturis efficit, ut pro uno homine duos cogitemus; sed unum (ut dixi) intelligimus hominem ex anima & corpore compositum. Si enim hoc tollamus, ex duabus & differentibus naturis unum & indiuisibilem Christum ab unitione existere, dicent aduersarii: Si una natura totius Christi est, quomodo potuit humanam naturam induere, aut quam carnem sibi propriam adsciscere? Eos autem qui dicunt contemperationem, confusionem aut mixtionem naturarum Verbi Dei cum carne factam; palam iam ora obturare tua pietas dignetur.] Post hæc autem Cyrillo mortuo, emerfit monachus quidam & archimandrita, nomine Eutyches. Hic non exiguam populi partem sibi adiunxit, Nestorii sectam & impium eius dogma approbans, ac dicens carnem Domini non esse consubstantialem nobis. Et rursus quidem non multo post diabolica manu præuolente, aliud Ephesi Concilium la-

δοθεσπότητα. δύο γὰρ φύσεων ἑνω-
σις γέγονεν. ὅθεν ἕνα Χριστὸν, ἕνα
υἱὸν, ἕνα κύριον ὁμολογούμεν καὶ
τὴν ἁγίαν ἁγίασμένην ἁγίασμένην θεοτό-
κον, διὰ τὸ ὅτι θεὸν λόγον σαρκω-
θῆναι, καὶ ἐνανθρωπήσαι, καὶ ὅτι
αὐτῆς συλλήψεως ἐνώσει αὐτῷ
ὅτι αὐτῆς ληφθέντα ναόν. καὶ, εἰ δο-
κεῖ, δεξώμεθα εἰς παράδειγμα τὴν
καθ' ἑμάς αὐτῶν σωθεῖσιν, καθ'
ὅτι ἐσμὲν ἀνθρώποι. σωθεῖσιν ἡμεῖς
γὰρ ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ ὁ-
ρῶμεν φύσεις δύο, ἑτέραν μὲν τῆς
σώματος, ἑτέραν δὲ τῆς ψυχῆς· ἀλλ'
εἰς ὅτι ἀμφοῖν καθ' ἑνωσιν ἀνθρώ-
πος, καὶ οὐχὶ τὴν ἐκ δύο φύσεων
σωθεῖσιν, δύο ἀνθρώπους. ἕνα
νοεῖσιν ἁγασκόμεθα· ἀλλ' ἕνα
ἀνθρώπον καὶ σωθεῖσιν, ὡς ἐφίλω,
τὴν ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος. εἰ γὰρ
ἀνέλωμεν τὸ, ὅτι ἐκ δύο καὶ δια-
φόρων φύσεων ὁ εἷς καὶ μόνος ἐστὶ
Χριστὸς, ἀδιάσπαστος ὢν μετὰ τὴν
ἑνωσιν, ἐροῦσιν οἱ δι' ἐναντίας· εἰ μία
φύσις τὸ ὅλον, πῶς ἐνανθρωπήσεν; ἢ
ποῖαν ἰδίαν ἐποίησατο σάρκα; καὶ
δὲ λέγοντας, ὅτι κρᾶσις, ἢ σύγχυσις,
ἢ φουριμὸς ἐγένετο ἔσθ' ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'
τὴν σάρκα, κατὰ ξιωσάτω ἑσθ' ἑσθ'
θεοσέβεια ἀποδείξωμεν. μετὰ δὲ ταῦτα
Κυρίλλου πλάττω-
σαντος, Ἰππύτου μοναχὸς τις καὶ
δερμιανδρίτης Εὐτυχῆς ὀνομαζόμε-
νος, ὃς ἀποστασάτο μέρους αὐτῶν
οὐκ ὀλίγον τῆς λαοῦ, κερθῶν τὰ Νε-
στορίου καὶ τὸ αὐτῶν πονηρὸν δόγμα,
φάσκων μὴ εἶναι τὴν σάρκα τῆς κυ-
ρίου ἡμῖν ὁμοούσιον. καὶ δὴ πάλιν
μετ' ὀλίγον διαβολικῆς ἰχθυοσάσεως χρι-
στὸς, ἑτέρα σωθεῖσιν ἐν Εφέσῃ λη-

ANNO
CHRISTI
553.

ρηκή κ' ούχ όσια γίνεται, ᾠραπε-
 φάντος ἐκείσε κ' Φλαυιανοῦ Κων-
 σταντινουπόλεως, πλὴν πᾶσαν ἔξοισίδη
 Διοσκόρου Αλεξανδρείας ἔχοντος. κ'
 φονδύεται μὲν Φλαυιανός ό θεός ύ-
 πέρμαχών τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἀ-
 νατρέπεται δὲ ή εὐ Εφέσω παρόπι
 σωόδου, ὑπογραψάντων Φοινικῆ
 βία πνών Ἐπισκόπων, ἔξ ὧν ὑπῆρ-
 χε Βασίλειος ό Σελευκείας. κἀντε-
 δεν ἡν τῆ Νεσορίου καὶ Διοσκόρου
 ἔ Εὐτυχιῦ δημοσιολογῶν πονηρῶν
 δογματῶν, ἔ πολλῆς ταραχῆς ἡμο-
 μύνης, μάλιστα εὐ τῆ ἀνατολῆ, Φο-
 νδύεται Προτέριος ό μέγας ἱερός, κ'
 ἔ τροι πλείοσι. τούτων οὐκ οὕτως ἔχον-
 των ἀνίσταται θεόθεν Μαρκιανός ό βα-
 σιλβίς, κ' σιμαραζάν εὐ Καλχηδόνι
 πλὴν ἡν χλ'. πατέρον σωόδου, ᾠ-
 ὄντων Διοσκόρου, κ' Εὐτυχιῦ, κ' αὐ-
 τὸς ἐπορεύθη. καὶ κατὰδικάζονται
 μὲν Διοσκόρος κ' Εὐτυχιῦ, κ' Νε-
 σόριος πάλιν ἀναθεματίζεται. Θεο-
 δώρετον δὲ κ' Ιβαν ἔ Βασίλειον Σε-
 λευκείας ἐδέξαντο καδυπογραψάν-
 τας, ἔ τ' λησρηκῆς σωόδου ἀναθεματί-
 σης κ' ἀναθεμαπαθείσης, εἰς μίαν συμ-
 φωνίαν ἡγαγον πάντας οι θεοί πατέ-
 ρες. τούτων ἡ τ' πατέρον σωόδου οὐ-
 τω ἡμομύων ἔ ἐπιβεβαιώσαν, καὶ
 κρατουσῶν εὐ τῆ τῆ θεοδ' ἐκκλησίᾳ, οι
 τὰ Νεσορίου φρονουῦτες ἐσπούδασαν
 αὐδὶς πλὴν ἀίρεσιν αὐτῶν κρατῶναι διὰ
 τῆς Θεοδώρου τῆ Μοψουεστίας ἀ-
 φορμῆς, πολλῶ χείρονα τῆ μαθητῆ
 αὐτῆ Νεσορίου βλασφημησαντος. ὁ-
 δεν τίνω κ' ἡμεῖς ἀκολουθοῦντες πῶς
 ἡμετέροις πατέρας, καὶ βουλόμυροι
 πλὴν ὀρθῶ πῆσιν ἄλωβητον διαφυ-
 λάτῆσαι, παροτρῆπομυ καὶ τούτου

tronum, & nequaquam sanctum
 cogitur : misso ad id etiam
 Flauiano Constantinopolitano,
 cum penes Dioscorum Alexan-
 driæ episcopum summa rerum
 ibi esset. Diuinus autem Flauia-
 nus defendens orthodoxam fi-
 dem, occiditur : priori vero E-
 phesinæ Synodo auctoritas ab-
 rogatur, subscribentibus quibus-
 dam episcopis lethali vi compul-
 sis, inter quos fuit etiam Basilius
 Seleuciæ episcopus. Hinc cum
 publice docerentur Nestorii,
 Dioscori & Eutyche perniciosâ
 dogmata, magnique præsertim
 in oriente existerent tumultus,
 occisi sunt Proterius sacerdos
 magnus, & alii plurimi. Eo re-
 rum statu Marcianus diuinitus
 creatur imperator : qui coacto
 Calchedone sexcentorum tri-
 ginta patrum Concilio, præsen-
 tibus Dioscoro & Eutyche, in
 eo vna cum ipsis interfuit : ibi-
 que damnantur quidem Diosco-
 rus & Eutyche, & iterum Nes-
 torius anathematizatur : Theo-
 doretus autem, Ibas & Basilius
 Seleuciæ episcopus recepti sunt,
 cum tamen priori Concilio sub-
 scripissent. Et ita abolitis præ-
 datoris Synodi actis & damna-
 tis, cõcordia a sanctis patribus in-
 ter omnes conciliata est. His qua-
 tuor Conciliis sic actis, & confir-
 matis, & auctoritatem in eccle-
 sia Dei obtinentibus, Nestorii
 sequaces denuo suam hæresim
 confirmare, opera Theodori
 Mopsuesteni, qui multo peio-
 ra, quam Nestorius eius discipu-
 lus, blasphemauit. Nos igitur se-
 quentes sanctos patres nostros,
 & volentes rectam fidem sine
 vlla macula conseruare, hor-
 tamur vos, vt huius quoque

blasphemias examinantes, de eo & sectatoribus eius sententiam feratis. Nam præter innumera alia, quæ impie in Christum Deum nostrum maledicta euomuit, id quoque protulit, alium esse Deum Verbum, alium Christum, qui animi perturbationibus & carnis cupiditatibus molestiam ipsi exhibentibus, paulatim a deterioribus desistens, factorum profectu in melius euaserit, inculpataque optimæ vitæ ratione usus sit. Qui, ut purus homo, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti baptizatus, per baptismum gratiam Spiritus sancti consecutus, adoptione sit dignatus: & ad similitudinem regis imaginis Christus in persona Verbi Dei adoratus, post resurrectionem animo constanti, & peccatorum vacuo fuerit. Præterea pronuntiauit, eam fuisse Verbi cum Christo vnitionem, quæ est ab Apostolo dicta viri cum muliere: *Et erunt duo in una carne.* Ad hæc vos hortor, ut ea etiam examinatis, quæ a Theodoro & Iba male scripta sunt contra prius Ephesinum sanctum Concilium, contraque eos eodem modo sententiam feratis.

1. Cor. 6.

Patres his rursus accurate consideratis, responderunt: Calchedonense sacrum Concilium Theodoretum & Ibam grauitur verbis infectatum, non alia conditione in gratiam recepit, quam ut prius sua damnant mala scripta, & Theodorum ac Nestorium. Nos autem præter reliquos omnes hæreticos a dictis quatuor

ταὶ βλασφημίας διεξέτασαντες, καὶ αὐτῶν καὶ τῶν ὁμοφρόνων αὐτῶν δόξω φλώαδω. πρὸς γὰρ ταῖς ἄλλαις διὰ εὐθιμίους αὐτῶν διεφημίαις εἰς Χριστὸν Θεὸν ἰμῶν ἡμοιόμας, ἄλλον εἶναι Θεὸν λόγον, καὶ ἄλλον τὸν Χριστὸν δόξω τῶν τῶν ψυχῆς παθῶν, καὶ τῶν τῆς σαρκὸς ἐπιθυμιῶν ἐνοχλοῦμενον, καὶ τῶν χιρόνων καὶ μικρὸν ἀφιστάμενον πρὸς τὰ κρείττονα τῆς πνευματικῆς ἐργασίας ἐκλυθέναί, καὶ τῆς ἀεὶ πολυτελείας ἡμοιόμας ἀμαμων. καὶ ὡς ἑλθὼν ἀναστροφῆς ἐν ὀνόματι πατρὸς, καὶ υἱοῦ, καὶ ἀγίου πνεύματος βαπτισθέντα, καὶ διὰ τῆς βαπτίσματος τὴν χάριν τοῦ ἀγίου πνεύματος εἰληφέναι, καὶ ὑποστάσεως ἡξιώσας, καὶ καθ' ὁμοίωσιν βασιλικῆς εἰκόνας εἰς πνεύματι τοῦ Θεοῦ λόγου τὸν Χριστὸν προσκυνοῦσας, ἔμνη τὸ ἀνάστασιν ἀνέστησαν ταῖς ἐνομίαις καὶ ἀναμάρτητον γεννηθῶν. καὶ πρὸς τοῦτο εἶπε, τριῶν τῶν γεννηθῶν τὸ ἐνωσιν τοῦ Θεοῦ λόγου πρὸς τὸν Χριστὸν, ὁποῖον ὁ δόξωστος εἶπε πρὸς τὸν ἀνδρὸς καὶ τῶν γεννηθῶν ἐσονται οἱ δύο εἰς σὰρκα μίαν. ἐπὶ δὲ πρὸς ἔπομαι ὑμᾶς δεξιῶσιν ἔπε κακῶς γραφέντα παρὰ Θεοδοῦτου καὶ Ἰβᾶ καὶ τῶν ἐν Εφέσῳ πρὸς τῆς ἀγίας συνόδου, ἔμοιως τὰ κατὰ αὐτῶν δόξω φλώαδαι.

Καὶ ταῦτα πάλιν ὡσαύτως οἱ θεοὶ πατέρες πολυπραγμονήσαντες ἀπεκρίθησαν· ἵνα μὴ ἐν Καλχιδόνι δεῖα συνόδου Θεοδοῦτου καὶ Ἰβᾶ πολλὰ καταβοήσασα, ἐκ ἄλλως αὐτῶν ἐδέξατο, εἰ μὴ πρὸς τὸν ἀνεδεμάσαν τὰ ἴδια πονηρὰ συζητήματα, καὶ Θεοδωρον καὶ Νεστόριον. ἡμεῖς δὲ κατακρίνομεν ἔναντι ἀναδεματόζου πρὸς τοῖς ἄλλοις ἅπανσιν ἀίρετικοῖς τοῖς κατακρίθεισιν καὶ

ANNO
CHRISTI
553.

ἢ ἀναθεμαπαθεῖσιν ὑπὸ τῶν εἰρημῶν
ἀγίων τεσσάρων συνόδων, καὶ Θεόδωρον
ἡρώδημον ἐπίσκοπον Μοψουεσίας, καὶ
τὰ δυατέτη συζητήματα αὐτῶν. Ἐμνη-
στὶς ἔστι καὶ κακῶς ᾧ Θεοδώριτου συ-
γραφέντα κατὰ τὴν ὁρθῆς πίστεως καὶ
τῶν δωδέκα κεφαλαίων τῶν ἐν ἀγίοις
Κυρίλλου ἔστι ἐν Εφέσῳ παρὰ τῆς
ιεράς συνόδου, καὶ ὅσα ὑπὸ σιμωρηρίας
Θεοδώρου ἔστι Νεστορίου ἀπὸ γέγραπται.
παρὰ τοῖς ἀναθεματισμοῖς καὶ πῶς
ἀσεβῆ ἐπιστολῶν τῶν λεγομένων παρὰ
Ἰβαν γράφεται παρὰ Μάριν τῶν Γέρ-
σον, πῶς ἔξου μὲν τῶν Θεῶν λόγον
ἐκ τῆς ἀγίας παρθένου τῆς Θεοτόκου Μα-
ρίας σαρκωθέντα ἀνθρώπον γεννη-
σθαι, καὶ τῆς Θεοτόκου Κυρίλλου ὡς αἰρε-
τικὸν διαβάλλεσθαι, ἔστι μνημονεύει
μὲν πῶς ἐν Εφέσῳ παρὰ τῆς ἀγίας
συνόδου, ὡς χωρὶς κρίσεως καὶ ζητή-
σεως τῆς Νεστορίου κατελύθησαν, καὶ τὰ
δωδέκα κεφάλαια τῶν μακαρίου Κυ-
ρίλλου διαπίπτουσαν, ἐκδικηθῆσαν δὲ
Θεόδωρον καὶ Νεστορίον, καὶ τὰ διουζῆ
αὐτῶν συζητήματα τε καὶ δόγματα.
διὸ δὴ πῶς τὰς μὲν τῶν αἰρετικῶν
τύπων, καὶ πάντων ἀδυροσῶμοις γλώσ-
σας, ἔστι τὰς τύπων ἀσεβείας συγρα-
φάς, αὐτοῖς τε ἑὸν αἰρετικοῖς ἑὸν μέ-
γλει τέλους ἐμμένοντας τῆς οἰκείας κα-
κοδοξίας ἔστι πονηρίας, καὶ τῶν πατρῶν τῶν
ψαλμοῖς ἐκόντως διαβόλου σωμαεθμοῦτες ἐροῦμεν· *πορεύσατε τῶν φωτῶν
τῶν πυρὸς ὑμῶν, καὶ τῆς φλογὸς, ἢ ὄξικαύσατε.*

sanctis Conciliis damnatos, at-
que ecclesia exclusos, damna-
mus etiam, atque proscribimus
Theodorum qui fuit Mopsue-
stiae episcopus, eiusque impios
libros: nec non ea quae Theo-
doretus male scripsit contra ve-
ram fidem, & duodecim sancti
Cyrilli capita, ac primam san-
ctam Ephesinam Synodum, &
pro defensione Theodori ac
Nestorii. Praeterea damnamus
etiam impiam epistolam, quam
Ibas fertur scripsisse ad Marim
Perfam, quae negat Verbum Dei
ex sancta Virgine deipara Maria
incarnatum hominem esse fa-
ctum, & diuim Cyrillum pro
haeretico traducit: ac primam
quidem Ephesinam sacram Syn-
odum reprehendit, ut quae in-
cognita causa Nestorium dam-
nauerit: duodecim autem capi-
tula sancti Cyrilli conspuat, Ne-
storio vero & Theodoro, eo-
rumque impiis scriptis & opi-
nionibus patrocinator. Quapro-
pter effrenes haeticorum isto-
rum linguas, impiissimaque scri-
pta, ipsosque ad extremum in fal-
sis suis opinionibus ac malitia
perseuerantes, optimo iure pa-
tri mendaciorum diabolo annu-
merantes, dicemus: *Vadite in ignem
quem concepistis.*